

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

*По-силна от омразата
му към София бе
единствено любовта му
към нея*

Лоръл Маккий

Греховни тайни

Журнал

30 КРАЙНО

ЛОРЪЛ МАККИЙ ГРЕХОВНИ ТАЙНИ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Драматична и чувствена история за капаните, които собственото ни сърце ни залага!

Publishers Weekly

Границата между омразата и любовта му бе толкова тънка, че така и не разбра кога я е преминал безвъзвратно. Чувствено, греховно, изключително четиво!

Romance Reviews Magazine

Пленителни характери! Особено младата и импулсивна, същевременно зряла и безразсъдно смела героиня... читателите няма да имат търпение да прочетат финала!

RomanceJunkies.com

По-силна от омразата му към София бе единствено любовта му към нея...

Лейди София Хънтингтън не е толкова крехка, колкото изглежда. Родена в благородно семейство, импулсивната самонадеяна красавица е поставена в затруднено положение. Изгонена от дома, София мечтае за деня, в който ще получи прошка от баща си и ще може да се завърне в Лондон. Докато неочакваната поява на ухажор от скандалното семейство Сент Клеър не заплашва да разкрие най-страшните ѝ тайни...

Доминик Сент Клеър се е заклел да отмъсти на Хънтингтън за финансовия крах на семейството си. Планът му е да прелъсти очарователната, но горда лейди София, да изобличи тайните на семейството ѝ, да я опозори и изостави. Но твърде късно разбира, че сърцето му е попаднало в собствения му капан и няма начин да съсипе София, без това да убие и него.

ПРОЛОГ

Лондон, 1844 г.

Лейди София Хънтингтън преценяваше съсредоточено картите си. Падна ѝ се нелоша ръка, но не и толкова добра, колкото ѝ се искаше. Късметът, който я съпровождаше обикновено на игралната маса, тази вечер ѝ изневеряваше.

А дали пък не беше разсеяна.

София хвърли поглед иззад крайчеца на картите през обточените с мъниста процепи на маската си, за да проучи мъжа срещу себе си. Доминик Сен Клер. Той беше, знаеше, въпреки че също носеше маска — ивица гладка, черна коприна през изваяното му лице. Никога не бе виждала друг с коса с този наситен оттенък на разтопено злато или толкова добре сложени рамене, очертаващи се под елегантния жакет. Очите му, тъмнозелени като летен листак, се втренчиха в нея, от което дълбоко в нея нещо запърха нервно.

„Нищо чудно, че на родителите ми не им се нрави да ходя на театър“ — помисли си тя нацупено. Един бегъл поглед към такова богоподобно създание на сцената и повече няма да може да понася своите надути, бледни ухажори, одобрени от майка ѝ и татко ѝ. На всичкото отгоре този мъж отклони и вниманието ѝ от картите. Определено не биваше да го допуска. Не и когато най-последно успя да се изплъзне от бдителността на семейството си и се промъкна в „Прищевките на дявола“ с поканата на братовчед си Бил. Едва ли щеше да ѝ се удаде да дойде пак, така че трябваше да се възползва максимално от тази вечер.

Но ако знаеше, че Доминик е един от собствениците, щеше да се постарее да дойде тук малко по-рано. Мислеше за него прекалено много след онзи мимолетен поглед в парка.

— Е, мадам? — попита той с дълбокия си равен глас на актьор. Лека усмивка потрепна на устните му, изненадващо пълни и чувствени за един мъж.

София, която на карти беше толкова добра, отчасти защото се научи до съвършенство да отгатва по лицата на хората мислите им, изобщо не можеше да разбере какво означава тази усмивка. Силна ръка ли държеше? Или флиртуваше с нея?

София сведе отново поглед към своите карти.

— Още две, моля.

Доминик изтегли две карти от тестето и ги плъзна към нея през масичката с червена драперия. Имаше красиви ръце с гладка кожа и лек слънчев загар, с изящни пръсти, създадени да жестикулират на сцената или да въртят меч.

Или да се плъзват с нежна ласка по женската кожа, в което бил истински експерт, както бе дочула.

София потисна една инстинктивна тръпка, като си представи неговата ръка върху тялото си, и се помъчи да забрави, че той е тук, съвсем близо, и я наблюдава. Тъкмо бе заложила последния остатък от сумата, която ѝ отпускаха всяко тримесечие, и сега не можеше да си позволи да отвлича вниманието си. Обърна бавно новите карти и едва не изстена.

Късметът наистина я бе изоставил тази вечер.

Постави картите си на масата, надявайки се по чудо неговите да са по-слаби. Тази плаха надежда се изпари, когато той свали своите карти.

Изглежда нейно благородие Сполуката е благосклонна към греховно красив мошеник, както и всяка друга жена.

Доминик се разсмя и смарагдовите искрици в очите му почти си струаха загубата. Почти. София се нуждаеше от тези пари.

— Простете, мадам — каза той. Събра разпръснатите карти от отсрещния край на масата и ги разбърка лениво в тестето. — Не ми е приятно да бъда неучтив към една дама. Още една игра?

Нейно благородие Сполуката често е непостоянна.

София поклати глава, изпълнена със съжаление. Копнееше да играе отново и да си върне тези пари. Точно това толкова често ѝ навличаше главоболия — натрапчивата мисъл, че при следващото раздаване късметът ѝ ще се обърне. Също толкова горчива бе мисълта, че ще се лиши от компанията на Доминик. Никога не беше изпитвала такова удоволствие да изгуби на карти, както с него.

Но нямаше какво да заложи. Носеше обещаните, колието и клипсовете за коса с диаманти и оникс на баба си, за да са в тон с черната атлазена рокля, и майка ѝ положително щеше да забележи, ако изчезнат.

— Приключих за тази вечер, господине — каза тя. — Но си признавам, че никога не съм се забавлявала толкова много, при положение че губя. Нищо чудно, че клубът ви се радва на такъв успех.

Той наклони леко глава, докато се вглеждаше с интерес в нея, а очите му ставаха по-тъмни.

— И откъде знаете, че съм собственик на клуба?

София се усмихна, наведе се по-близо до него и като сложи ръце на масата, поглади с върха на пръста си една карта. О, да, той пробуди у нея лукавия изкусител.

— О, знам доста за вас.

— Никак не е справедливо, нали? — отбеляза той, а в гласа му се долавяше смях. Смях и нещо по-двусмислено, нещо, което София не можеше да разгадае. — Аз не знам нищо за вас, освен че сте ожесточен противник на игралната маса.

Пръстите му се плъзнаха върху ръката ѝ. Беше леко докосване, дразнещо, изпитващо, кожата му хладнееше през дантелените ѝ ръкавици. Но София почувства сякаш пламък близна ръката ѝ, изгарящ и ужасяващ. Трябваше с усилие да си наложи да остане спокойна, да не скочи и да не побегне с писък от салона. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Беше едва ли не... вдъхващо страх.

Докосна с върха на езика пресъхналите си устни, а той отдръпна ръката си.

— Хм... какво искате да знаете?

Мъжът сви вежди изведнъж, сякаш през лицето му мина сянка.

— Всичко.

Въздухът помежду им като че ли завибрира. София не можеше да отмести поглед от него.

Играта, която започна толкова безгрижно и весело, така предизвикателно, се превърна в нещо много повече. Нещо, което тя изобщо не разбираше.

Искаше да срещне Доминик Сен Клер тази вечер. Някакъв импулс я принуждаваше да го потърси, след като го видя в парка и се

почувства така странно привлечена към него. Но сега... сега се изплаши от онова, което той пробуди у нея.

А София никога не бе изпитвала страх.

— Ела с мен — каза той. Изправи се, столът му с позлата изскърца, когато го бутна назад по паркета, и я хвана за ръка. Неговите спокойни, изискани и чаровни маниери изведнъж станаха груби и тя зърна хищната природа зад неговата романтична красота. И това я изплаши дори повече.

Но не намираше сили да дръпне ръката си. Не намираше сили да се извърне и да побегне, както много ѝ се искаше. Нещо у нея копнееше за неговия допир. Доминик беше толкова безумно различен от всичко познато, от всяка условност, в която я оплитаха нейните родители, от всеки предпазлив ухажор и всички тесногръди очаквания. Нещо у него зовеше тъмната ѝ страна, която винаги я подмамваше на места като „Прищевките на дявола“, при игралните маси и големите залози.

Някъде дълбоко в своята същност двамата бяха съвсем еднакви. Почувства го с ужасяваща увереност, когато го погледна в зелените очи. И го остави да вземе ръката ѝ и да я поведе през претъпкания салон.

Беше късно, шампанското се лееше на воля и подклаждаше все по-шумен и по-шумен смях.

Дамите се облягаха на раменете на своите кавалери, докато те наблюдаваха бясното въртене на рулетката, долавяше се и музиката от балната зала. Но това не я вълнуваше, беше само ехо.

Единствената реалност бе ръката на Доминик върху нейната. Какво правеше тя?

Къде беше той през всичките тези дълги, монотонни месеци и години от нейния живот?

Поведе я надолу по стълбите, покрай мъже и жени, които по двойки се подпираха на парапета и си шепнеха. Стигнаха студеното мраморно фоайе, където по-рано същата вечер бе минала горделиво покрай намръщения иконом. Сега го нямаше и само тишината на нощта владееше след шумната веселба горе.

Доминик отвори една полускрита в стената врата и дръпна София след себе си. Когато вратата се затвори, ги обгърна тъмнина. Само слаб отблясък се процеждаше от прозорец, разположен нависоко.

София се облегна на вратата и видя, че се намираха в нещо като миниатюрна всекидневна, претрупана с тежки мебели, което си личеше от техните очертания.

И тогава Доминик сложи длан над главата ѝ, неговото топло, стройно тяло се притисна до нея и тя виждаше вече само него. Той махна маската си и я хвърли на пода. Лицето му беше сухо, безчувствено, очите му блестяха, като погледна към нея. София си помисли, че навярно в ролята на Хамлет е направо ослепителен. Нищо чудно, че дамите се тълпяха в неговия театър.

— Коя си? — попита с нисък, груб тон.

София преглътна мъчително.

— Просто жена, която обича добрата игра на карти.

— Какво друго обичаш?

Прекара нежно пръсти по извивката на брадичката ѝ. София потръпна и той докосна леко страната ѝ.

Когато тя усети, че попипа края на маската ѝ, отдръпна главата си. Някакъв мимолетен проблясък я върна към реалността. Беше авантюристка, вярно е. Нещо я тласкаше да търси места като това, да намира игрални зали, клубове, нощни локали, които нямаха нищо общо с нейния ограничен свят. Но същевременно не искаше да се компрометира напълно.

Освен това си спомняше как в парка Доминик погледна мрачно нейния братовчед Ейдън. Той не харесваше семейството ѝ. Не биваше да узнае коя е.

Ръката му се отдръпна от маската и се заигра с обичата ѝ и с къдрицата, изплъзнала се върху нежното ѝ ухо, прилично на раковина. След това го докосна с устни и София ахна при това усещане на гореща целувка и на дъха му. Коленете ѝ омекнаха и тя се залепи за вратата.

Устните на Доминик продължиха да я докосват надолу по шията с леко, гальовно пощипване, след което поглаждаше местенцето с език. София се вкопчи в раменете му, за да не падне, и почувства силните му мускули под пластове тъкан. Никога не бе изпитвала нещо подобно.

Никоя от целувките, с които нейните поклонници я преследваха сред дърветата в градините по време на балове, не можеше да се сравни с тази. Винаги бе изпитвала желание да се изсмее на подобна абсурдна ситуация. Но целувката сега...

Неговото докосване я накара да пламне, да се почувства за пръв път напълно жива, и чувството бе възхитително. Дори еуфорията от печеливши карти не въздействаше на сетивата ѝ по този начин.

Доминик простена и тя усети как той се притиска още повече към нея. Обгърна талията ѝ и я повдигна.

— Коя си ти? Откъде те познавам? — попита дрезгаво, целувайки ъгълчето на устните ѝ. — Кажи ми.

София завъртя глава като обезумяла. В този момент мислите ѝ загубиха яснотата си, не можеше да си събере ума. Изплаши се, че ще му изкрещи името си.

— Кажи ми — прошепна пак той и целуна другото ъгълче на разтворените ѝ устни. — Трябва да знам.

— Аз съм никоя — отговори тя.

С върха на езика си мъжът очерта долната ѝ устна. Устните му допряха нейните и той я целуна страстно, жадно, езикът му търсеше нейния, за да се слоят.

София впи нокти в раменете му. Тази целувка определено не беше като другите, които бе получавала! Онези непохватни милувки на младите мъже, които я бяха опипвали тайничко, точно когато предусещаше, че се страхуват от нея, по никакъв начин не бяха я подготвили за силна личност, какъвто бе Доминик Сен Клер. Изискваше онова, което желаше, и беше ненадминат в целувките.

Той се откъсна от устните ѝ, очите му просветваха яркозелени в сумрака.

— Кажи ми — настоя.

И София искаше да отговори, да му каже името си и да чуе как го произнася с неговия божествен глас. Но тогава този скъпоценен миг ще бъде помрачен. Нямаше представа защо Доминик мрази нейния братовчед. Знаеше само, че не искаше никога никой да я поглежда по този начин. Не искаше желанието му да се вледенява от омраза. Този момент беше единственият, който щеше да преживее с него.

— Не — отговори тя, черпейки сила от непоколебимото си убеждение, че трябва да му попречи да разбере коя е — лейди София Хънингтън. Да му попречи да разбере какво означаваше за нея целувката му.

— Аз съм никоя. Пусни ме да си отида.

Той стисна още по-здраво талията ѝ.

— Няма — отвърна с глас, приличен на тихо ръмжане, подсказващо упорство. — Тъкмо те открих.

София изпита ненадейно отчаяние, искаше да изчезне, да не се поддаде на властта, която имаше той над нея, и завъртя глава като обезумяла.

— Моля те, Доминик...

— Не! Трябва да ми кажеш коя си.

— В такъв случай извини ме — прошепна тя. — Толкова много съжалявам.

Той се отдръпна от нея.

— Да те извиня ли?

София пое дълбоко дъх и го удари силно с коляно в чатала. Едно време нейната стара бавачка ѝ бе разправяла как да постъпи, ако иска да избяга от някой мъж, но София не беше сигурна дали ударът ще я спаси. Обаче Доминик нададе агонизиращ вик, пусна я и се свлече на пода.

Абсолютно ужасена от себе си, София едва не коленичи до него.

Той я нарече по най-нецензурен начин, зареди една след друга най-мръсните ругатни, които бе чувала, и тя осъзна, че трябва да побегне на мига, докато не е станало късно.

— Много съжалявам! — извика отново и отвори вратата. Остави я да се затръшне и се затича към входа толкова бързо, колкото може с високите си токчета. С малко късмет вечерта приключи, във фойето нямаше жива душа и на улицата попадна на двуколка.

Щом се озова на сигурно място в купето, София дръпна маската и скри лицето си с треперещи ръце.

— О, Господи — прошепна и започна да ѝ се повдига. — Какво направих?

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР

Март 1665...

Вярвах открай време, че сестра ми е романтичната душа в нашето семейство. Поглъщаше един след друг томове с френска поезия и като се разхождаше из горите, въздишаше над красивите думи за дълбока любов и полета

на две сърца, биещи в едно. Не пропускаше да заяви, че съм ужасно скучна, заета само с всекидневната проза! Заета с грижите около къщата на нашия баща и с опитите да не се разпилее семейството ни посред дългата война между краля и парламента и всички тревоги, които я съпровождат.

Само се смеех на нейните закачки. Бях абсолютно сигурна, че е много по-добре човек да е скучен и доволен от всекидневието, отколкото да бленува за романтика, каквато не съществува.

Но се бях излъгала. Ужасна, прелестна заблуда. Защото срещнах него.

ПЪРВА ГЛАВА

Баден-Баден, 1847 г.

Когато се колебаеше, София Хънтингтън Уестмън им даваше да зърнат глезена ѝ и малко по-нагоре. Това обикновено вършеше работа.

Особено ако на някого му се бяха паднали лоши карти.

София проучваше съсредоточено подредените в ръката си карти, но лицата на другите около масата не смениха цвета си. Въздъхна и се помъчи и нейното лице да остане спокойно и безизразно. Трябваше да спечели тази игра. Парите, с които разполагаше, бяха намалели смайващо и от хотела щяха да я изхвърлят, ако не платеше в най-скоро време. Но тази вечер късметът я изостави напълно.

Не за пръв път прокле спомена за своя съпруг — бедният, покоен, не особено непрежалим капитан Джак Уестмън. Той беше толкова красив, толкова вълнуващ, толкова сигурен, че София е била предопределена да бъде с него. Тази очарователна вяра я убеди да му пристане въпреки ужасните заплахи от страна на семейството ѝ, че ще я оставят без пени, ако се омъжи за човек, дотам неподходящ за племенница на херцог.

Но се оказа, че вярата на Джак извира от дъното на бутилката бренди. И когато алкохолът го уби, като го изпрати, препъващ се пиянски, под колелата на натоварена каруца, недалеч оттам, където София се лекуваше с минерална вода в Баден-Баден, тя остана вдовица без пукнато пени и се мъчеше да спечели достатъчно пари, за да се прибере у дома.

Макар че какво щеше да прави, като се прибере в Англия, София нямаше представа.

Хвърли поглед над картите към мъжа срещу себе си. Беше играла и преди с лорд Хамънд. Той като че ли беше винаги в казиното, когато тя пристигаше, винаги ѝ целуваше ръка, отиваше да ѝ донесе вино, интересуваше се от здравето ѝ. Изключително грижовен; изключително наблюдателен. И все пак беше се надявала на по-лесна

мишена тази вечер в сравнение с всички други вечери. Лорд Хамънд беше твърде ловък играч.

Но когато взе ръката ѝ и я покани да играят пикет, тя някак си не можа да откаже. Лорд Хамънд, въпреки изисканите си маниери на английски джентълмен, очевидно беше мъж, който очаква да вземе каквото е пожелал. На София ѝ стана ясно, щом се запозна с него тук, в казиното, понеже покрай пътешествията си с Джек беше попадала на този тип мъже много пъти.

Богати, облечени с власт лордове, като нейния чичо херцогът на Карстън, чиито капризи се задоволяваха с едно щракване на пръстите.

Но една игра на карти беше всичко, което щеше да вземе от София, независимо от очакванията му. Тя се надяваше никога да не изпита такова отчаяние, че да бъде принудена да му даде каквото и да е друго.

Той се вглеждаше в своите карти, усмихвайки се надменно. Беше красив, трябваше да му го признае. Изглеждаше по-възрастен с две десетилетия от нейните двадесет и три години, висок и строен със скъпото си облекло. Черната му коса, посивяла на слепоочията, беше подстригана късо, обрамчвайки изпито лице с неразгадаеми черни очи.

Около него се тълпяха жени, след като той въплъщаваше онази изключителна рядкост хем красив и богат, хем лорд. А той изглежда се възхищаваше от София.

„Ако наистина бях умна, помисли си София, като го погледна, щях да се възползвам от това възхищение. Щях да го насърчавам.“ Лорд Хамънд можеше да премахне финансовите тревоги, които я тормозеха от толкова дълго време.

Но тя никога не бе претендирала, че е особено умна. Ако беше, нямаше да се омъжи за Джек.

Пък и когато я погледнеше, в очите на лорд Хамънд имаше нещо, което не ѝ харесваше. Някакъв леденостуден проблясък, издаващ размисъл, от което я полазваха тръпки. Искаше играта да свърши, както и тази изтощителна вечер.

Но първо трябваше да спечели неговите пари.

Той вдигна очи от картите и се усмихна широко, като погледна към нея. Беше отличен картоиграч, както и тя; не можеше да разгадае каква ръка държи по изражението му. София си спомни какво си бе помислила за глезена и му отвърна със сияйна усмивка.

Обърна се леко в позлатения стол и черната ѝ атлазена пола прошумоля. Огледа салона. Всичко в ярко осветеното казино беше с позлата, живописните платна изобразяваха пищни класически сцени, подът беше постлан с френски килими от прочутото ателие в Обюсон, тапетите от десенирана коприна. Цветовете сияеха наситени и великолепни, идеален фон за модно облечените, отрупани с бижута редовни посетители, които се разхождаха между масите и се събираха около рулетките. Въпреки бедите си, София обичаше да идва в това казино, неговият разкош я успокояваше, чувстваше се по-сигурна, че в края на краищата всичко ще се нареди. Че не е възможно животът да бъде съвсем несправедлив в толкова красиви салони.

Само още едно друго заведение беше толкова прелестно — клубът „Прищевките на дявола“ в Лондон. Но не беше стъпвала там от години, не и след като срещна Джак. Ходеше там, преди да изгуби всичко, когато беше разглезена и наивна девойка, която си мислеше, че няма да има последствия, като се измъква тайно от дома на родителите си, за да играе хазарт.

Мисълта за „Прищевките на дявола“ я накара да замръзне, затвори очи за миг и се озова отново там. Онази отдавнашна нощ беше така жива в спомените ѝ. Той беше жив в спомените ѝ.

Доминик Сен Клер.

Спомни си очите му, толкова ослепително зелени, като че ли в момента я гледаше през масата. Около тях се появяваха бръчици, когато се смееше, и потъмняваха, когато я докосваше с онези изящни ръце с дълги пръсти. Накара я да се почувства все едно е единствената жена в салона, единствената в целия свят.

И когато я целуна...

София потръпна при спомена за усещането на неговите устни върху своите. Никога преди това не бе пожелавала мъж, никога не бе чувствала как у нея се надига страст, как омеква от неговите ласки, като че ли целият свят изчезва и остава само той. Не беше изпитала подобни чувства дори с клетия Джак, когато си бе въобразявала, че обича.

Но Доминик е имал много жени, и те всички са тичали след него. Положително ги е карал да се чувстват така, както и тя през онези вечер. Сега за нея той беше приличен на блян.

Скъпоценен, изгубен блян, който изваждаше наяве като блестящ, малък бисер, когато животът ѝ се виждаше прекалено самотен и бездушен. Напомняше ѝ за момичето, което беше някога.

Напомняше ѝ какъв би могъл да бъде животът в друг свят, по друго време.

Но сега нямаше време за такива спомени. Сега беше време за бездушната, груба действителност. Не ѝ се полагаше да се разсейва. Не и когато се намираще срещу мъж като лорд Хамънд. Тази вечер трябваше да спечели.

София отвори очи и се усмихна на лорд Хамънд. Той се усмихна още по-широко, в черните му очи проблесна за миг някаква жестока хладина. София кръстоса небрежно крака и остави надиплената, тежка пола да се повдигне леко и да се видят черните ѝ атлазени обувки с висок ток, глезена и ивица бели копринени чорапи. Залюля крака си, докато се взираше в своите карти.

Вниманието на лорд Хамънд се насочи, точно където тя се надяваше — към тънкия ѝ глезен, и в огледалото зад него зърна картите му, възползвайки се от моментното му нехайство. Не чак толкова добра ръка, както се опасяваше. Все още имаше възможност да спаси вечерта и да вземе преднина.

Хвърли бегъл поглед и на своето отражение. Кожата ѝ изглеждаше много бледа до гладкия черен атлаз на роклята, бледността ѝ се подчертаваше още повече от нейната черна коса с прическа на лъскави, претенциозни масури. Не ѝ бяха останали бижута, за да смекчат пуританското ѝ облекло и да я приобщят към тълпата богати мъже и жени. Имаше само тясна черна панделка на шията и розов руж на страните.

„Една Хънтингтън никога не мами!“ Спомни си как баща ѝ се развика и изрече тези думи, когато веднъж заловиха брат ѝ в някаква измамническа схема и загуби много пари. Фамилията Хънтингтън беше старинна фамилия на херцози, а не на измамници. Не и на жени, които бягат с любовниците си. Обаче ето я нея, подтикната и да избяга, и да мами в отчаянието си.

„Правя, каквото е необходимо, за да оцелея“ — смъмряше се тя. Сега нямаше място за честност и сантименталности, не можеше да си го позволи, ако не искаше да гладува. Играта на карти беше единственото нещо, в което наистина я биваше. Беше хазарт или

блудство за тези като лорд Хамънд. Но тя не беше толкова отчаяна... все още.

София отмести поглед от отражението си, престана да я занимава и споменът за зелените очи на Доминик. Поя си с картите и се засмя.

— Боже мой, тази вечер тук е горещо. Струва ми се, че Баден-Баден става по-оживен през деня.

Погледът на лорд Хамънд се плъзна от глезена нагоре към голата шия и рамене и усмивката му стана още по-благодарна. София познаваше този поглед. Беше поглед на мъж, убеден, че финалът на неговите домогвания в момента е пред очите му, без всякакво съмнение. Но и тя се домогваше до финал. Щеше да спечели неговите пари, без да разреши нещо повече от бегъл поглед. Не можеха и двамата да спечелят.

— Защо не отидем да се поразходим в градината — предложи лорд Хамънд с равен глас. — Там е много по-хладно, по-спокойно. Отдавна търся възможност да поговоря с вас насаме, госпожо Уестмън.

— Ласкаете ме, лорд Хамънд — отговори София. Над рамото му видя в казиното да влиза висока дама, с поразително червена коса, облечена с гълъбовосива коприна и с наистина смайващо диамантено колие около шията си. Беше лейди Гифърд, за която се шушукаше, че е последната любовница на лорд Хамънд. Погледна го покрусено и ококорено, след което се извърна сърдито и изчезна в тълпата.

София се загледа отново в картите си.

— Има толкова много желаещи да поговорят с вас, лорд Хамънд — промърмори тя.

— Ах, но аз виждам само вас, госпожо Уестмън — отговори той. — Тази вечер сте особено прелестна. Сигурен съм, че градината ще бъде съвършена сцена за вашата рядка красота.

— Колко мило от ваша страна — усмихна се София. — Но не трябва ли първо да завършим нашата игра? Жалко е картите да отидат на вятъра.

Погледът му се плъзна отново от деколтето към талията — бавно, с неприкрито намерение.

София със сетни сили запази усмивката си.

— Разбира се, скъпа госпожо Уестмън. Непременно трябва да завършим играта.

Докато лорд Хамънд поръчваше още шампанско, София помоли за още две карти и ръката ѝ стана по-приемлива. Но да надвие своя противник не беше толкова лесно, както се бе надявала.

Измина час без нито един от двамата да вземе достатъчно преднина, за да спечели, и тогава усмивката на лорд Хамънд внезапно изчезна. Надипли картите си на тесте и каза с нотка на раздражение в гласа:

— Вечерта отива към края си, госпожо Уестмън.

София надзърна към него над картите си.

— Наистина ли, лорд Хамънд? Струва ми се съвсем рано още.

Всъщност беше съгласна с него, но не се съмняваше, че неговите и нейните основания едва ли са едни и същи. Чувстваше се изморена и искаше да се добере до леглото си... сама.

Ако се върнеше в хотела с достатъчно пари, за да плати за това легло, разбира се.

— Тук е прекалено многолюдно — каза лорд Хамънд. — Така че предлагам да опростим играта. Всеки от нас ще изтегли карта и по-силната печели.

Интригуващо. София обикновено обичаше игра с високи залози.

— И какви са залозите?

— Залагам петстотин лири — заяви той небрежно, като че ли грамадната сума е просто джобни пари. За него вероятно беше точно така.

Но на София ѝ секна дъхът. Петстотин лири. Съвсем достатъчно, за да се прибере у дома в Англия и да започне нов живот. Живот, който няма да я принуждава да блудства или да се омъжва повторно, или да се унижава и да се връща при семейството си, и да моли за прошка.

Която щеше ѝ позволи да бъде свободна. И всичко това само с едно теглене на карта.

Но...

— Но не мога да заложа такава сума насреца — каза тя предпазливо.

— Аз и не очаквам, скъпа госпожо Уестмън — отвърна лорд Хамънд с усмивка, която изобщо не ѝ се понрави. — Искам само да се разходите с мен в градината и може би да ме придружите до моя апартамент в хотела. Наскоро получих едни картини, които може би ще ви заинтересуват.

По дяволите, картините. София разбра съвсем ясно предложението му, понеже не беше първият, който предлагаше такава спогодба. Остави полата да скрие глезените ѝ и лицето ѝ придоби най-строгото и превзето изражение.

— Лорд Хамънд, колко сте лош.

Той се разсмя, докато разбъркваше картите. Златният пръстен с печат проблясваше на пръста му.

— Опасявам се, че превземките не ви подхождат, госпожо Уестмън. Никога не бих си помислил, че сте дама, която няма да поеме риск при някакво си предизвикателство.

„По този въпрос е абсолютно прав“ — мина ѝ през ума с огорчение. Винаги е била готова да се втурне през глава към всяко предизвикателство. Всичко, което нейното семейство не одобряваше, я амбицираше още повече. Точно това я доведе тук. Може би трябваше да стане и да излезе от казиното... право на улицата без подслон. Пък и като че ли щеше да вали, от което липсата на подслон щеше да бъде още по-неприятна.

Въпреки своите угризения, се изкушаваше непреодолимо от залога, който предложи лорд Хамънд. Ще обърне само една карта и ще сложи край на своите тревоги... или поне ще си спечели отсрочка. Или ще си навлече още по-големи тревоги. Потрепери, като си представи ръката на лорд Хамънд върху себе си, и студените му очи, взиращи се в голото ѝ тяло.

Но тази вечер в казиното нямаше други обещаващи игри, нямаше други перспективи. Беше стигнала дъното, нямаше и един фардинг. Това отчаяние, разяждащо душата ѝ, вече ѝ беше до болка познато. Дойде време да скочи със затворени очи, преди да се огледа.

— Много добре, лорд Хамънд — каза тя. Положи огромно усилие да се усмихне и да говори спокойно. — Приемам вашия облог.

— Прекрасно, госпожо Уестмън. Както винаги интригуваща. Знаех си, че няма да ме разочаровате.

С високомерен жест лорд Хамънд повика един лакей и поръча нова колода карти с печат.

Лорд Хамънд счупи печата и размеси картите.

— Първо дамите.

София впи поглед в картите. Изглеждаха толкова чисти, новиновенички. Боравеше с подобни тестета всяка вечер. Някак си

чувстваше, като че ли картите ще оживеят и ще я ухапят, когато ги докосне. Наистина беше изпаднала много.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и посегна към картата най-отгоре на тестето. Колкото и да бе скандално, ръката ѝ не потрепна. Обърна картата, стомахът ѝ се бе свил на топка.

Дама каро. Не беше зле. Но не беше най-силната карта.

Лорд Хамънд посегна за следващата карта. София затаи дъх. Сякаш времето спря, докато той я обръщаше. Шумът около нея, смехът, дърдоренето, потропването на рулетката заглъхнаха. Тя преглътна мъчително и погледна.

Шестица спатия. Спечели. Беше с петстотин лири по-богата. Изсмя се стъписана.

— Е — обади се лорд Хамънд. — Както изглежда късметът е благосклонен към вас тази вечер, госпожо Уестмън.

Гласът му беше тих и напрегнат, изпълнен с едва обуздана, студена ярост. Никога преди не беше чувала този учтив, надменен мъж да говори с такъв тон.

Вдигна поглед и видя, че я гледа с изгарящи, мрачни очи. Лицето му почервения, сви ръката си върху масата в юмрук. Полазиха я отново тръпки, които пропъдиха успокоението от победата.

— Така изглежда — отговори тя бавно.

Лорд Хамънд кимна и помахна на лакея да се приближи. Пошушна нещо кратко в ухото на мъжа с ливрея и го отпрати нанякъде.

— Поръчах да ми донесе ключа от моя сейф. Нали разбирате, госпожо Уестмън, че не нося такава сума у мен.

— Разбира се — промърмори София, все още не съвсем на себе си от онова, което току-що се случи.

— Ще ми направите ли компания на чаша вино, докато чакаме? За мен ще бъде повече от компенсация за моята тъжна загуба.

София не искаше да пие с него, нито да остане в казиното и минута, ако не се налагаше.

Усмивката му стана прекалено свойска, прекалено чаровна, а тръпките, които я полазиха, станаха още по-студени. Испита безумно желание да скочи и да избяга от казиното.

Но се налагаше да почака за парите си. Обхвана с поглед разточително великолепния салон. Като че ли беше още по-претъпкан,

смехът още по-шумен, явно заради изобилно леещото се шампанско. Едва ли щеше да я сполети беда точно тук.

— Благодаря — отвърна. — Чаша шампанско би било чудесно.

Лорд Хамънд се изправи спокойно и ѝ предложи ръката си. София свикна да се преструва през изминалите няколко месеца. Животът на комарджия, пътуващ от град на град с минерални бани, изискваше да си служи постоянно с измама. Въпреки това ѝ струваше всичкото самообладание, на което бе способна, за да стане и да хване лорд Хамънд под ръка. Повдигна леко края на полата с тежки волани и му се усмихна, докато той я водеше към бара.

Там не беше по-малко претъпкано. Множество хора, като радостен, пърхащ рояк пъстроцветни пеперуди, се бяха струпали около блестящия мраморен бар. Огледалата със златни рамки препращаха отраженията им в безкрайна, искряща перспектива. Барманките тичаха да им сервират.

Поднесоха незабавно на лорд Хамънд две чаши от най-доброто, бледозлатисто шампанско.

Той подаде едната на София и вдигна своята за тост.

— За невероятната ви сполука, госпожо Уестмън. Какви са намеренията ви?

София сви рамене и отпи глътка.

— Ще опитам щастието си в друг град, така възнамерявам. Този не ми допадна толкова, колкото се надявах.

— Заради тъжните спомени за смъртта на капитан Уестмън, предполагам — започна той разговора съвсем учтиво и спокойно. — Но градът ще стане скучен без вас.

— Скучен ли? — София се разсмя и направи жест с чашата си към претъпкания салон. — Няма да липсвам никому ни най-малко.

— На мен ще ми липсват много. — Загледа се в нея внимателно над чашата си, докато тя не се видя принудена да отмести поглед. — Бих искал да обмислите отново моето предложение, госпожо Уестмън. Разбира се, мога да ви дам много повече от петстотин лири.

София завъртя чашата и се загледа в бутилките, подредени на рафтовете зад бара. Къде, по дяволите, е този проклет ключ? Искаше да бъде далеч оттук, колкото е възможно по-скоро.

— Вашето предложение за разходка в градината ли имате предвид, лорд Хамънд? — попита тя, като се опита да изиграе

престорена наивност.

— О, хайде, госпожо Уестмън. Не крия възхищението си от вас — каза той с нотка на раздражение в гласа си. — Богат човек съм. Мога да ви дам каквото пожелаете.

София се зачуди какво мисли по въпроса лейди Хамънд, за която в Англия се шушукаше, че е постоянно болнава. Но горката жена сигурно се е примирявала с всичко това. София не искаше никога да изпада в подобно положение. Искаше най-сетне сама да си е господарка. Да бъде свободна сама да си пробие път в живота, да види света със своите очи...

И може би да открие мъж, който ще я накара да се чувства така, както веднъж ѝ се случи с Доминик Сен Клер. Мъж, за когото ще бъде единствената желана жена, за разлика от Доминик.

— Толкова сте любезен, ласкаете ме, лорд Хамънд — отвърна тя предпазливо. — Но овдовях съвсем наскоро. В траур съм. Все още не мога да мисля за друг мъж, освен за капитан Уестмън.

Той присви очи.

— Разбираемо е, скъпа моя. Но се надявам, че като захвърлите траура, ще помислите за мен.

Внезапно посегна и докосна с върха на показалеца си панделката около шията ѝ.

София трепна и отстъпи крачка, преди да се опомни. Лорд Хамънд се изсмя мрачно.

— Достойна сте за диаманти и перли — добави той. — Мога да ви ги дам. Просто запомнете, скъпа. Един ден ще имате нужда от мен дори повече, отколкото сега, и аз ще ви чакам.

София се надяваше отчаяно, че това няма да се случи. Обърна се да остави чашата си на бара и с облекчение видя, че лакеят най-после се връща с ключа от сейфа. Лорд Хамънд прекъсна с досада извиненията на мъжа за закъснението и хвана София за лакътя, за да я изведе от салона.

— Хайде, госпожо Уестмън, да приберем парите от залога, който спечелихте — каза лорд Хамънд, докато минаваха през просторното фойе, после слязоха по стълбите на долния етаж, където се пазеха сейфовете на по-богатите клиенти. Поведението му сега стана съвсем делово, без нито дума или своеволни докосвания, но София не можеше да се отърси от импулсивното желание да побегне. Особено като

шумът от казиното заглъхна съвсем и само ехото от техните забързани стъпки по каменния под отекваше около тях.

Той я поведе покрай пазачите и редицата железни каси, докато стигнаха онази, която търсеше. Отключи и отвори тежката врата. София зърна кесии с монети, пачки пари и кутии за бижута с черно кадифе. Беше същинска пещера на Аладин, пълна със съкровища, но тя хвърли само бегъл поглед, преди той да извади бързо пачка банкноти, да ги сложи в кесия и да я пхне в ръцете ѝ.

— Ето, госпожо Уестмън, вашият честно спечелен облог. Не се стеснявайте, пребройте парите.

София поклати глава и стисна здраво кесията. Стори ѝ се толкова малка и все пак беше нейното спасение.

— Вярвам ви, лорд Хамънд.

Доколкото можеше да му се вярва. Но все пак се съмняваше, че ще мами за комарджийски дълг, дори да е към жена.

— Не забравяйте моето предложение, скъпа. Ще чакам.

Взе свободната ѝ ръка и я вдигна към устните си за една продължителна целувка.

София не намери сили да понася повече той да я докосва. Отскубна ръката си, обърна се рязко и тръгна бързо, за да излезе. Провря се между хората във фойето и се втурна навън. Мина през парка и се озова на градската пешеходна алея. Не спря, докато не стигна до хотела и не се заключи в своята стая.

Пусна кесията на тясното си легло и се просна върху възглавниците с въздишка, а роклята ѝ се изду около нея като черен облак. Още една нощ в това проклето място, после ще вземе сутрешния влак и ще замине нанякъде. Още една нощ с мъже от типа на лорд Хамънд, дебнещи зад вратата да я сграбчат, щом сгреши някъде. Още една нощ, без да знае откъде ще се появи следващата ѝ вечеря или обяд.

Беше свободна. Все пак не съвсем.

София се претърколи и извади изпод възглавницата един бележник. Беше доста овехтял, подвързан с напукана кафява кожа, с пожълтели по краищата страници. Но този бележник беше нейният най-добър другар през изминалите дълги месеци, откакто напусна дома си с Джак.

Всяка вечер четеше по един скъпоценен откъс, преди да си легне, и не се чувстваше толкова самотна.

Отвори там, докъдето беше стигнала, внимателно разлисти пожълтелите страници, изписани гъсто с избледняло, кафяво мастило и прилежен почерк. Но първо поглади с върха на пръстите си надписа на първата страница.

Мери Хънтингтън, нейният дневник, подарен през 1665 година.

Мери Хънтингтън, първата херцогиня на Карстън, беше жена абсолютно неизвестна в семейството на София. За разлика от всички други предшественици от родословното дърво, нямаше нейни портрети на стените, нямаше бижута, принадлежали ѝ някога. София никога не беше чувала за нея, докато не откри този пращен дневник на някакъв забутан рафт в библиотеката на дядо си през една отегчителна, дъждовна Коледа. Когато започна да чете, като че ли Мери оживя и започна да ѝ говори. Като че ли Мери беше отдавна изгубена приятелка, импулсивна и непокорна точно като София.

Отдавна изгубена приятелка с тъжна история. Мери била безумно влюбена в красивия си съпруг и отчайващо нещастна. Той я оставил в дома им в провинцията, когато отишъл във веселия двор на Чарлс II и Мери пишеше за своята самота и копнеж, за бурните си чувства, как си е намирала занимания в провинцията, за да бъде постоянно заета. На София ѝ се струваше, сякаш Мери се свързва с нея през десетилетията. Носеше дневника със себе си, където и да отидеше, и някак си не се чувстваше самотна.

Не искаше да бъде като Мери, да има нейния живот с всичките ѝ емоции, да бъде като нея, отдадена изцяло на един мъж. София стана плячка точно на такива илюзии, съществуващи само във вълшебните приказки, и не искаше повече никога да постъпва по този начин.

София поглади нежно овехтялата подвързия.

— Сега всичко ще се нареди, Мери — прошепна. — Свободна съм да си отида вкъщи и да започна наново. В Англия ще бъде по-добре.

Само ако можеше сама да си повярва. Англия ѝ се виждаше недостижима мечта, след като взе романтичното, глупаво, импулсивно решение да избяга с Джак. Нейният живот там, без опасности и грижи, в лукс и разточителство, сега ѝ се струваше нереален. Но Англия, в

която щеше да отиде сега, и животът, който щеше да си устрои, щяха да бъдат различни.

София пъкна пак дневника под възглавницата, седна и взе кесията с банкнотите. Всичките бяха там, точно петстотин лири. Разпери ги като ветрило и ги загледа, искаше да повярва, че са истински.

Както ги вадеше от кесията, за да ги разгледа по-внимателно, дочу неочакван шум отвън пред вратата. Разтревожена, София пусна кесията и замръзна, всяка фибра от тялото ѝ се напрегна, вниманието ѝ се изостри. Облата дръжка изтрака, сякаш някой се опитваше да я превърти.

Когато бравата не поддаде, чу се стържещ звук, като че ли човекът се опитваше да отключи с шперц.

Като едва се осмеляваше да диша, София стана предпазливо от леглото и отиде на пръсти до вратата. С едната ръка придържаше полата плътно до себе си, за да не шумоли, с другата посегна да вземе стол с права облегалка. Залости го под бравата и се заслуша, сдържайки дъха си.

— Хей, вие! — чу неприветливата съдържателка на хотела да подвиква на немски. — Не разрешавам хора, които не са клиенти на хотела, да обикалят коридорите. Това е порядъчен хотел. Всъщност кой сте вие? Какво искате от фрау Уестмън?

— Хиляди извинения — каза мъж с дълбок, кънтящ глас, който тя не разпозна през вратата. — Само връщам нещо, което фрау Уестмън забрави в казиното.

— Тогава го оставете на мен. Тя вече ми дължи достатъчно за престоя си.

София чу как подканиха непознатия да побърза и после гласовете заглъхнаха. Обърна се и изтича до прозореца, за да наблюдава входа на хотела. Вратата се отвори и се появи висока фигура с елегантна, вечерна пелерина. София почувства дълбоко у себе си как я обзема онази паника.

Трябваше да се махне оттук. Незабавно.

София се дръпна от прозореца и извади куфара изпод леглото. Можеше да прибере оскъдния си багаж за петнадесет минути и да се качи на първия влак, преди да се зазори. Крайно време беше да си отиде у дома.

Той ми предложи да се омъжа за него.

Едва се осмелявам да напиша тези думи от страх, че ясните им очертания с черно мастило, ще ги превърнат в плод на въображението. Не се бяхме виждали много отдавна, откакто войната между краля и парламента ни раздели, но се върна и веднага дойде в дома на баща ми да ме види. Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне, като го видях на алеята, слънцето блестеше в златната му коса, той се смееше, докато тичах към него да го поздравя. А когато ме целуна... нямаше по-щастлива жена от мен в този момент. Маят любим се върна при мен.

Новият крал му даде титла „херцог“ — херцогът на Карстън. Значи в кралския двор аз ще бъда херцогиня по мъж. Как да понеса подобно щастие?

ВТОРА ГЛАВА

Лондон

Тя определено проявяваше интерес.

Доминик Сен Клер наблюдаваше жената в другия край на претъпкания салон в неговия игрален клуб „Прищевките на дявола“. Някакъв джентълмен, значително по-стар от нея, разиграваше партия лантурлу, и тя стоеше зад стола му, преструвайки се, че най-покорно следи играта, точно когато втренченият ѝ поглед постоянно се впиваше в Доминик. Жената беше висока и стройна, с модна синя рокля, чийто корсаж беше на дипли и с деколте, разкриващо щедро бялата кожа на шията и раменете, имаше руси къдри и ангелско лице. Но усмивката, с която го удостояваше, беше на същински демон.

Преди време за миг щеше да се озове до нея. Щеше да отвърне на прелъстителната ѝ усмивка, да поднесе ръката ѝ до устните си, да ѝ направи някой небрежен комплимент, и да я открадне под носа на внушителния ѝ придружител. Тя беше точно от онзи тип жени, с които би споделил леглото си за няколко ноци.

Но тази вечер... тази вечер се чувстваше необичайно равнодушен към нейната красота и подканващата ѝ усмивка. Не го привличаше възбудата на ловуването, избликът на страстно желание, които по-рано щеше да изпита. Чувстваше само... студенина. Като че ли не участваше в тази сцена на веселие и ярки светлини. Едно време „Прищевките на дявола“ беше клубът, с който се гордееше и обичаше, а сега се превърна в работа и задължение. А красотата на онази жена не пробуди у него никаква искрица желание.

Чувстваше се по този начин, откакто Джейн се помина. Сладката, тиха Джейн, прекалено добра за него, но все пак някак се реши да приеме да му стане съпруга. Той харесваше своя живот, треската от хазарта и театъра, но Джейн го бе накарала да си представя дом, в който се връща след работа.

И после, както бързо се зародиха тези нови надежди, така изчезнаха и Джейн беше мъртва.

Оттогава изминаха шест месеца.

Доминик се извърна, улавяйки как блондинката нацупено му хвърля разочарован поглед.

Провря се през тълпата и провери по навик дали всичко върви както трябва и дали хората се забавляват. Откакто отвори врати, „Прищевките на дявола“ се превърна в един от най-известните клубове в Лондон и почти всяка вечер беше препълнен. И аристократи, и богаташи настояваха за членство, и всяка вечер се налагаше да връщат хора, понеже казиното не можеше да побере всички желаещи.

Идваха заради високите залози, лукса и хората, които можеха да срещнат тук. Идваха и защото собственикът беше Доминик Сен Клер, и защото всички обичаха да се клюкарства за тях.

Доминик обожаваше „Прищевките на дявола“ и се гордееше с успеха му. Но тази вечер искаше да е някъде другаде. На някое по-тихо място, с по-приглушена светлина, където да се спаси от мислите си с бутилка бренди и някоя жена. Все пак не блондинката, нито пък някоя от обичайните му любовници. Някоя различна, някоя, която да го заинтригува, да го залъже, да го накара да забрави.

Доминик взе чаша вино от подноса на лакея и започна да отпива, докато наблюдаваше безучастно тълпата. Жени не липсваха, както винаги е било тук. Красиви, достъпни жени, които го гледаха и му се усмихваха. Някога, още от детството си, Доминик беше артист и на сцената, и в живота, и се бе научил да вниква в човешката природа, да знае как да убеждава хората да правят, каквото той иска. Наследената от рода Сен Клер красива външност, светлоразличната коса, зелените очи и изваяното лице също допринасяха за успехите му. Никога не се бе затруднявал да си намери компания.

Но тази вечер... тази вечер се чувстваше странно неспокоен и отчужден. Искеше нещо, но не знаеше какво. Разклащаше виното, взирайки се в насъбралите се хора около масата за фаро. Там стоеше дама с гръб към него, с лъскава черна коса, и изведнъж нещо му просветна.

Един стар спомен го споходи, спомен, който не му беше идвал на ум отдавна. Жена с черна рокля, с коса като тази, с лице, скрито от маска. Ослепителна усмивка, смях... вкусът на нейната целувка — толкова сладка и странно невинна. Тя го заинтригува със своята красота, със своята тайнственост, както никоя друга жена. Докато не го

удари с коляно в тестисите като някоя свадлива улична проститутка и не избяга.

След това я търси седмици наред, разяждан от желание да разбере коя е и да получи някакво възмездие за начина, по който го заряза. Искаше да я целуне пак... и още много, много повече.

Но не я откри. Сякаш изчезна като облаче дим или беше само сън. След това се заредиха други жени, красиви, отзивчиви, и после се появи сладката Джейн. Но нито една не завладя въображението му като жената в черно. Наблюдаваше дамата до масата за фаро и се питаше дали ще се обърне най-накрая. Това положително щеше направи вечерта много по-вълнуваща.

Жената се обърна и забеляза, че я наблюдава. Усмихна му се очарована и той видя с разочарование, че не е тя. Лицето на тази жена имаше друга форма, кожата ѝ не беше толкова бледа и ръстът ѝ не беше същият.

Жената в черно оставаше загадка.

Доминик мина покрай игралните маси и спря да поздрави някои от постоянните посетители.

Разговаряше и се смееше машинално както винаги... беше добре за работата. Но най-накрая намери малко по-тихо кътче в трапезарията, където имаше преизобилен бюфет. Едно време късните вечери и танците се организираха от сестра му Лили, която имаше нюх за развлеченията. Но тя се омъжи и живееше със съпруга си в Единбург.

Съпругът ѝ, за когото наскоро се венча, носеше фамилиното име Хънтингтън. Ейдън беше единственият поносим член на този проклет клан. Хънтингтън и Сен Клер се мразеха от векове, откакто един Хънтингтън бе изоставил и съсипал съпругата си Мери Сен Клер. Омразата към тях беше втора природа на Доминик.

— Чудесна вечер — чу зад себе си гласа на Брендън, неговия брат. — Особено като се има предвид времето около Коледа. Приходите ще бъдат повече от задоволителни.

Доминик се обърна и се захла на Брендън.

— Това значи повече работа, след като се реши да поемеш списъците със залозите, с които Лили се занимаваше.

Както и да урежда забавленията в „Прищевките на дявола“, за които пак Лили водеше сметките. Тя много му липсваше.

Брендън сви рамене.

— Най-сладката работа — да правиш пари.

Загледа Доминик внимателно и сериозно, той винаги изглеждаше сериозен. Почти невъзможно беше да се разгадае какво мисли Брендън, толкова крайно затворен и мълчалив беше.

— Видях лейди Роджърс да ти хвърля по едно око — отбеляза Брендън.

— Лейди Роджърс ли, коя е тя?

— Блондинката със синята рокля. Омъжи се наскоро и миналата седмица със съпруга ѝ станаха членове на клуба. — Брендън се усмихна накриво, а той рядко се усмихваше. — Подозирам, че хазартът не е единственото нещо, което я привлича тук.

Доминик сви рамене.

— Ако тя е младоженка, може би трябва да обръща повече внимание на съпруга си.

Брендън вдигна вежда.

— Доминик! Никога не съм те чувал да поддържаш съпругеската вяност. Да не си болен?

— Не съм.

— Но нещо ти има. Виждам.

Доминик сви рамене. И да не издаваше какво мисли, винаги наблюдаваше другите много внимателно.

— Може би просто съм объркан заради задълженията около театралния ангажимент в Париж — каза той.

— Всички сме объркани заради това — отвърна Брендън и огледа отново салона. — Сигурен ли си, че идеята на мама да вземем Джеймс с нас е добра?

— Със сигурност там не може да си навлече повече неприятности, отколкото тук.

Брендън вдигна вежда.

— Нима?

Доминик се разсмя, като си спомни всички лудости, които брат му извърши в името на любовта.

— Добре де, вероятно може. Париж е пълен с изкушения. Но поне ще бъдем там да го наглеждаме.

— Може би Париж ще предложи и на теб нещо, с което да се поразсееш малко.

— Брендън... — изрече с предупредителен тон Доминик. Семейството му кръжеше около него, откакто Джейн умря, и всички скришом му хвърляха тревожни погледи. Не можеше да понесе и Брендън да се държи по същия начин.

— Няма да кажа нищо повече. Просто Париж е пълен с хубави жени. Няма да ни липсват, докато сме там.

Брендън си тръгна и го остави да наблюдава тълпата сам.

Може би брат му имаше право. Може би нямаше да е зле да се поразсее. Да престане да мисли за черна коса и ясни сини очи зад маска от атлаз...

ТРЕТА ГЛАВА

— Voila Paris! Voila Paris!

Ето Париж! София се усмихна, като чу виковете на кочияша, и спусна стъклото на прозорчето на грамадния дилижанс, трополящ тежко, за да хвърли поглед навън. Видя само няколко разпръснати сгради зад дебелия дървета край широкия път, нямаше ги още големите мостове или дворците с кули, но тези думи ѝ подсказаха, че най-после са близо до целта.

След като избяга от Баден-Баден, София пропътува Европа, обхваната от съмнения какво трябва да направи. Няколко пъти обмисля дали да не се върне в Англия и да се остави на милостта на семейството си. Беше самотна от толкова дълго време; дори когато Джак беше жив, със сетни сили се чудеше какво решение да вземе, за да не гладуват. Местеше се от град на град, никога не оставаше на едно и също място достатъчно дълго, за да опознае истински хората около себе си.

И със семейството си беше сама — живееше сред тях, но все пак оставаше незабелязана, никога не я разбираха. Беше неизменното им разочарование. Но поне имаше донякъде свое място в някакъв обществен кръг. Заслужаваше ли си да потъпче гордостта си и да се върне при тях?

София не беше убедена. Държеше безумно на гордостта си.

И точно това я доведе в Париж. Възнамеряваше да спре във Франция само за броени дни, да разгледа някои забележителности, преди да замине за Англия, за да реши как да постъпи със семейството си, да намери начин да спечели отново благосклонността им. След като поигра малко с разумни залози, вложи печалбата от лорд Хамънд в своето пътуване и засега беше финансово обезпечена. Можеше да си позволи нещо, което от дълго време не си позволяваше — да се поотпусне и да не прави нищо.

В Руан попадна на една францужойка, която се отнесе приятелски към нея в Монте Карло преди месеци. Двете си приличаха, с нея

можеше да се смее и да разговаря свободно, да се забавлява. Много отдавна не беше имала такава приятелка и след като заминаха от Монако, продължиха периодично да си разменят писма. София се усмихна и се облегна, спомняйки си веселата им среща в онова кафене в Руан, оживения им разговор с много смях на чаша шампанско. Когато Камий чу как София е скъсала със средата си и за съмненията относно връщането ѝ в семейството, поклати тъжно глава.

— *Ma chere amie!* Скъпа Софи, не бива да се връщаш към такъв мрачен живот! — разстрои се Камий. — Във всеки случай ще посърнеш. Нима не знаеш? Ако бях останала при моята свекърва след смъртта на скъпия ми Анри, както тя настояваше, щях да стана суха и скучна като нея. Откъсната от света и живота, от всички радости... как не! Това не е за мен. А ти си същата, разбрах го още щом се запознахме.

София нямаше как да не се разсмее, думите на Камий бяха самата истина. През целия си живот беше изпитвала чувството, като че ли се задушаваше от тежестта на очакванията, които нейното семейство хранеше за нея, и от строгите отговорности, които носеше една племенница на херцог.

— Опасявам се, че е вярно. Затова избягах с горкия Джак.

— Видя ли? Веднъж си избягала. Защо ти е да се връщаш?

София сви рамене.

— Нямам голям избор. Не притежавам някакъв талант, за да се издържам.

Можеше да стане любовница на лорд Хамънд, съдейки по похотливия пламък в очите му, и от желанието му да притежава всичко около себе си. Но това щеше да бъде още по-тесен затвор, отколкото семейството ѝ, щеше да погуби душата си.

Само като си помисли и я побиха тръпки. И не можа да каже нищо на Камий за този горчив епизод.

— Играеш превъзходно карти — каза Камий с хитър блясък в очите си. — И хората те харесват. Привличаш ги, където и да отидеш, изпитват желание да бъдат около теб. Видях го в Монте Карло.

София се позасмя кисело и си помисли отново за лорд Хамънд.

— Страхувам се, че понякога неприятни хора искат да бъдат до мен.

— Но това е умение! Дарба, която можеш да използваш, за да имаш повече успех, особено тук, в Париж, където на подобни неща се гледа с добро око. Французите ценят чара и финеса, които са почти на изчезване в Англия. — Трябва да дойдеш и да работиш при мен. Нямам време да върша всичко необходимо, имам нужда от помощ.

— Да работя при теб ли, Камий? — учуди се София. — Останах с впечатлението, че си овдовяла аристократка с рента, и пътуваш където ти хрумне. От секретарка ли имаш нужда в момента?

— Вече не съм рентниерка. Отегчих се до смърт, нали разбираш. Тъй че отворих малко заведение близо до Пале роял. — Камий се наведе през масата, черните ѝ очи блестяха палаво. — Хазартен клуб!

— Хазартен клуб ли? — повтори София заинтригувана. Беше обмисляла тази възможност, докато не осъзна, че средствата, с които разполага, няма да са достатъчни да отвори елегантно заведение, както ѝ се искаше. Заведение подобно на „Прищевките на дявола“.

— „Царицата на среброто“. Не мога да го нарека хазартен клуб, разбира се, не и с такъв старомоден и закостенял крал като Луи Филип. Салонът не е голям, с ограничен достъп за приятели, които се събират да изиграят по някоя партия вист.

— Приятели?

Камий се разсмя.

— Приятели, които плащат малка такса за членство. Току-що го отворих и вече има толкова много посетители, че не мога да се справям сама. Затова бих се възползвала от твоята помощ.

София се позамисли. Нов живот в Париж; време да реши, без да бърза, какво да прави в бъдеще, преди по принуда да се върне при родителите си.

— Ще бъде чудно забавление — убеждаваше я нежно Камий. — Можеш да спечелиш доста пари. Пък и повечето от гостите ми са толкова очарователни, дори англичаните. Може да харесаш някого и да се омъжиш отново един ден...

София поклати глава категорично и доизпи шампанското си.

— Очевидно съм невъзможна що се отнася до брак.

— Както искаш. Но не взимай прибързани решения, нали няма да го направиш? Ела в Париж. Ще бъде толкова забавно...

Ето как София, вместо да прояви благоразумие и да се върне вкъщи, се озова в трополящия дилижанс, който с всяка минута

приближаваше Париж.

Това е само още едно приключение, каза си тя, но знаеше дълбоко в себе си, че винаги ще копнее и за други приключения, благоразумието никога не е било силната ѝ страна.

Гледаше неясните очертания на дърветата, които се нижеха бързо покрай пътя, и взе нежно бележника от скута си. Дневникът на Мери Хънингтън, който ѝ беше спътник, откакто напусна Англия, сега отиваше с нея в Париж заедно с горчивия урок на Мери да не разчита на никого, освен на себе си.

— Почти пристигнахме — прошепна София с нарастващо вълнение. Това бе нейното приключение; в Париж трябваше да мисли само за себе си. Това хем я радваше, хем я плашеше.

Каретата свърна на един завой, килна се на една страна и продължи по стръмна улица с груб паваж. Изведнъж потънаха в сумрачен лабиринт от тесни улички, широките извънградски пътища останаха зад тях. Наоколо се издигаха каменни сгради, високи и притиснати една до друга, потъмнели от времето. Екипажът намали скорост, попадайки между каруци, талиги, изящни карети и улични продавачи с техните ръчни колички.

София спусна още повече стъклото и чу какофонията от гласове навън, тропотът на колелата по паважа, смях и френска реч. Долови мириса на кал и нечистотии от каналите, но също така и аромата на сладкиши от количките на продавачите, на дим, виещ се от комините, и на цветя от градините зад високите дувари на аристократичните домове. Мирисът на Париж.

Дилижансът напусна бавно хаоса на старите улички и излезе на широк булевард, успореден с реката. Слънчевата светлина позлатяваше целия град, когато гледката се разкри пред нея. София протегна врат от прозореца, за да види мостовете в далечината, дворците, статуите и високите улични фенери. Хората бързаха по тротоарите; модно облечени двойки, камериерки с черни рокли, носещи пакети, бавачки, повели дечица, които скачаха и се смееха.

София само дете не се разсмя заедно с тях, настроението ѝ изведнъж се повдигна така, както не ѝ се бе случвало от смъртта на Джак. Беше на ново място, където почти никой не я познаваше, и където можеше да започне нов живот. Където можеше да стане каквато си поиска.

Докато минаваха по един от големите мостове, София зърна мъж, лениво облегат на каменния парапет. Нещо у него, някакъв смътно познат жест, я накара да се обърне и да го погледне. Той свали шапка и се поклони на две смеещи се глуповато дами, които минаваха покрай него, и слънчевите лъчи проблеснаха в светлоруса коса, искряща като слънцето.

София си спомни целувката на Доминик Сен Клер в онази тъмна стая, спомни си как прекара пръсти през светлата му коса и у нея пламна страст, каквато никога не бе изпитвала. Почувства остра болка, като си представи колко години са изминали от онази вълшебна вечер. Колко много неща са се променили. За миг сърцето ѝ затуптя по-бързо при мисълта, че на моста беше Доминик и тя можеше да бъде пак онова невинно момиче.

Но след това се отпусна на седалката в купето и се чувства нелепо. Доминик Сен Клер се намираще далеч и дори да гостуваше в Париж, беше неправдоподобно да попадне на него. Той дори не знаеше, че е целувал именно нея, и никога нямаше да разбере. Този спомен беше само неин.

Мразеше да се чувства като глупава, пърхаща ученичка всеки път, щом си помислеше за него!

Чакаше я твърде много работа в Париж, за да бленува за някакъв красив мъж, когото по всяка вероятност повече никога нямаше да види. Щом дилижансът пристигнеше, трябваше да отиде в клуба на Камий на улица „Вивиен“ и да разбере какви ще бъдат новите ѝ задължения. Париж беше едно ново начало. Искаше да се възползва максимално.

Дилижансът спря на улицата пред оживена станция, където пътници влизаха и излизаха между купове багаж и забързани носачи. София слезе и пое дълбоко парижкия въздух, доволна, че най-после не е в люшкащото се купе. Градът се разкриваше пред нея и ѝ се искаше да се втурне и да го сграбчи. От другата стана на улицата се редяха един до друг магазини. На еркерния прозорец на магазин за шапки, който на пръв поглед изглеждаше скъп, висеше съобщение: „Търси се работна ръка“, естествено на френски — „Aide demande“. То веднага грабна вниманието ѝ. Разбираше от шапки. Магазин за шапки дали ще бъде малко по-почтено занятие в очите на нейното семейство? Пък и ще ѝ спечели малко независимост, вместо да се възползва от приятелството на Камий. Имаше нужда от повече пари, за да се върне

у дома, както и от време, за да планира бъдещето си. Но тъкмо се замисли по този въпрос, когато чу някой да вика името ѝ. Обърна се и видя Камий да бърза към нея през тълпата. Стори ѝ се, че хората пред нея ѝ правеха път, като че ли беше въплъщение на парижка богиня, облечена с модерна рокля за разходки от зелена коприна. Червената ѝ коса светеше на слънцето.

— Sophie, chérie! Най-после дойде — извика Камий. Хвана ръцете на София и я целуна по двете страни, а София се засмя. — Точно навреме за официалното откриване на моето заведение.

На София отдавна не ѝ се бе случвало някой да я посрещне по този начин и от това се почувства още по-щастлива, че е в Париж.

— Радвам се, че дойдох навреме.

— Ще ми бъде необходима помощта ти, за да довърша приготовленията. Спомням си, че в Баден-Баден ми направи впечатление прекрасния ти вкус — говореше Камий, отвеждайки София. Щом направи знак на носачите, те веднага взеха багажа. — Нуждая се отчаяно от помощта ти.

— Ще се радвам да ти помогна с каквото мога — отвърна София. — Но не искам да се възползвам от твоето приятелство.

— Какво имаш предвид?

— Искам да печеля без чужда помощ! И не точно от игра на карти.

Камий се разсмя.

— Но ти си толкова добра на карти.

София въздъхна.

— Там е бедата. Надявам се, че скоро ще се върна при семейството си, а те няма да одобрят начина, по който се препитавам. Освен това не мога вечно да се възползвам от твоята любезност.

Камий погледна озадачено София, докато я водеше към една изцяло карета, която чакаше на улицата.

— Вие англичаните сте загадка за мен, но постъпи, както сметнеш за най-добре. Остани в моя клуб, колкото искаш. Ще се радвам да наглеждаш салона, когато не мога да бъда там. А сега ми кажи какво се случи в Баден-Баден, след като заминах? Оттогава не съм се забавлявала така...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше много по-красиво, отколкото Камий го бе описала.

София застана на малък балкон високо над главния салон в „Царицата на среброто“ и сложи ръцете си с дантелени ръкавици на позлатеното перило, докато наблюдаваше внимателно тълпата долу. Беше видяла салоните през деня, разбира се, и се бе възхитила на тяхната елегантност. Но вечер, в ефирното сияние на газеното осветление, всичко изглеждаше неземно и магическо. Пристанище на радостта и елегантността, където сякаш останалият свят не се допускаше.

След нещастни опити да си намери по-подходяща работа, реши да направи всичко по силите си за клуба на своята приятелка, докато открие нещо друго, с което би могла да се препитава.

Работата я ангажираше... и я предпазваше да не се замечтава твърде много.

София се засмя на себе си и отново се загледа в салона долу. Беше вечерта на официалното откриване и въпреки дъжда, хората прииждаха на тълпи. Изглежда славата на Камий, като собственичка с добро име, се беше разнесла из цял Париж. Светът долу изглеждаше като разлюляно море от стилни рокли с богати дипли в модните пастелно сини, зелени и розови тонове, мъжки черни вечерни облекла и проблясващи бижута, раздвижени като искрящи цветни петънца в калейдоскоп. Лакеи с ливреи от златист атлаз и напудрени перуки според модата отпреди петдесет години си проправяха път през блъсканицата със сребърни подноси с кристални чаши с шампанско, бордо и блюда с деликатеси.

Жуженето от разговорите звучеше радостно, развълнувано, безгрижно, от което и София се почувства щастлива. Когато излезе за пръв път от жилището си и се усмихна, не съзнаваше какво изживява. Не си спомняше откога не беше изпитвала нещо сходно на щастие, толкова много време беше изминало оттогава. Но тук в Париж, усетът ѝ към радостта от живота, задълго притъпен от тревоги, се съживи

отново. Сега трябваше да му се наслади, докато не дойде времето да се върне при семейството си и да се помъчи да оправи отношенията.

Въпреки конфликтите, за които вестниците се надпреварваха да пишат, непопулярността на крал Луи Филип и злощастните испански връзки, Париж като че ли беше така жаден да се отдаде на забавления и радост, както София. Желанието за развлечения се усещаше почти неистово във въздуха. Камий беше умна и се бе възползвала навреме от това желание, а София се радваше, че ще участва в тази лудост, макар и за кратко.

Вратата на балкона зад нея се отвори и Камий възкликна:

— Софи, ето къде си била! Какво мислиш за нашия пример по случай откриването на клуба?

София пак се вгледа в тълпата. Като че ли все повече и повече хора се тълпяха в салона.

— Мисля, че ще имаш изненадващо голям успех.

Камий се разсмя и диамантените звезди във високо вдигната ѝ червена коса проблеснаха.

— Тази вечер може би. Гостите са любопитни да разберат какво предлагаме... и да видят моята мистериозна, нова, английска приятелка.

София поклати глава.

— Тук никой не ме познава... и така трябва да си остане. Предпочитам анонимността.

Щеше съвсем скоро да си замине от Париж и колкото по-малко скандали стигнеха до ушите на нейното семейство, толкова по-добре.

— Желанието ти едва ли ще се изпълни. Една красива жена, тайнствена и покоряваща, е обект на обожание в Париж. Всички се питат коя си.

София се разсмя.

— Откъде изобщо са разбрали, че съм тук?

— Точно така! Ти сама възбуди интереса им. Хората сигурно са те зърнали по магазините — красивата дама в черно, която се крие в дома на мадам Мартин, и любопитстват каква е твоята история. — Камий потупа с ветрилото по парапета. — Снощи бях на вечеря в „Кафе Англе“ и се запознах с компания англичани, някакви артисти на гости в Париж, които ще дадат представление в „Театр Национал“.

Дори те са чули за теб и ме засипаха с въпроси. Нищо не им казах. Просто ги поканих тази вечер тук.

София отново поклати глава, но тайничко беше заинтригувана. Англичани от театралното съсловие ли? Нима бе възможно...? Едва ли. Стори ѝ се толкова неправдоподобно да го види отново и навярно беше по-добре, че това нямаше да се случи. Точно такива главоболия не ѝ бяха необходими, не и в този момент.

— Бързо ще загубят интерес към мен, като научат скучната истина.

— Тогава си мълчи. Остави ги да се чудят. — Камий се вгледа изпитателно в тълпата гости долу. — Надявам се въпросните англичани да дойдат тази вечер. Мъжете бяха невероятно красиви, макар че единият имаше някакви ужасни белези по лицето си. Но другият беше много очарователен и ми се стори, че се интересува доста от теб. Ако се запознаеш с повече хора, няма да ти навреди. Тогава може би ще се спасиш от тези глупави идеи за друга работа. Тази ти подхожда идеално.

— Със сигурност ще правя всичко възможно, докато съм тук. И ще се запозная с всеки, когото харесваш. Това е най-малкото за твоята добрина към мен.

Камий се усмихна щастливо.

— *C'est bon!* Какво повече! Вече е време да се появим, преди тези ненаситни орди да са изпили всичкото ни шампанско. Искаме да се почерпят, да се почувстват щастливи, а не да се напиват.

София се разсмя и последва Камий по тясното, виещо се стълбище, което водеше до една тайна врата. Сградата беше стара, подарена едно време от Луи XIV на някакво семейство, и оттогава бе използвана за най-различни престъпни цели по време на всички размествания на пластове във Франция.

Камий беше обновила двореца с лъскав паркет, тапети от светла коприна, нови произведения на изкуството и мебели, но зад салоните на старинната сграда имаше безброй тайни стълбища и коридори, миниатюрни стаички с шпионки, за да се наблюдава какво става в приемните. На София ѝ харесваше — беше съвършеното място за потулване на тайни.

Но тази вечер не подхождаше да хитрува и да се промъква тайно. Време беше да се позабавлява, преди да се върне към стария си живот.

Влязоха през врата, скрита в ламперията на фойето, където строг на вид иконом проверяваше имената в списъка на поканените, а камериерки вземаха връхните дрехи на гостите.

Всички бяха вече в големия салон и София чу глъчката от десетки разговори през затворената двойна врата.

— Всички ли дойдоха, Мейкпийс? — попита София икономата, докато Камий оглеждаше прическата си в огледалото. През последните няколко дни, докато Камий обикаляше да търси нови клиенти и довършваше подредбата, София организира прислугата. Примерът на майка ѝ за спокойно и експедитивно действие по изключение ѝ послужи много добре.

— Почти всички, госпожо Уестмън — отговори Мейкпийс, показвайки ѝ списъка. — И всички доведоха приятели.

— Надявам се, че запасите ни от шампанско ще стигнат! — каза Камий.

— Аз също — съгласи се София, като се погледна критично иззад Камий в огледалото. За разлика от Камий, която носеше моден тоалет от морскосиня коприна и тюл, диаманти на шията и в косата, София нямаше избор, освен да облече пак една от своите черни рокли, а косата си прибра в обикновен кок. И макар че роклята нямаше никакви украси, буфани и волани, толкова модни тази година, сатенът беше разкошен и лъскав и деколтето с голи рамене разкриваше нейната бяла кожа. Носеше перлените обеци на баба си, единственото бижу, което успя да запази, и гребени за коса с фалшиви скъпоценни камъни, купени с аванс от заплатата ѝ.

„Не е чак толкова зле“ — помисли си тя. Само да не изглеждаше толкова бледа и мършава, толкова тревожна след последните няколко месеца. На клиентите никак нямаше да им е забавно, ако онази, която ги посреща, има отчаян вид. София пощипна страните си, за да порозовеят поне малко и се усмихна лъчезарно. Трябваше да се наслаждава на това приключение, докато можеше.

Извърна се живо, щом Камий отвори вратата и влезе тържествено, за да поздрави гостите си.

— *Bon soir, mes amis!* Добре дошли в „Царицата на среброто“. Клуб, в който категорично не се играе комар — каза Камий и гостите се разсмяха. — Надявам се всички да откриете по нещо, което да ви радва тук. Има салон за танци, сервира се вечеря в друг салон, водят се

разговори... всичко, което може да ви хрумне. Моля ви, ако имате някакви желания, обърнете се към мен или към госпожа Уестмън. А сега се забавлявайте! Нощта е ваша.

Камий направи знак на малкия оркестър, разположен на скрито място, да подхване жизнерадостна мелодия, а хората започнаха отново да разговарят и да се смеят, лакеите продължиха да обикалят с подноси с още вино. Камий се изгуби в множеството и София тръгна след нея. Докато вървеше грациозно през множеството, дочу шушукания за „femme mystere“ и се усмихна. Точно такава искаше да бъде — тайнствената жена, за която никой нищо не знае.

София се извърна, за да мине през салона, и в този момент вратата се отвори, заради още позакъснели гости. Зад веселата компания стоеше сам някакъв висок мъж, облечен с моден, изящно ушит тъмносин вечерен жакет, допълнен от жилетка и връзка от кремав атлаз. Светлината от полилеите проблясваше в светлозлатистата му коса, леко начупена и пригладена назад, откривайки лице твърде красиво, за да е истинско. Това лице със сигурност беше на паднал ангел, а не на смъртен човек.

Беше лице, което си спомняше много добре. Виждаше го във въображението си от онази нощ, когато се промъкна в „Прищевките на дявола“ и покани този мъж да изиграят партия карти — и още нещо. И ето че сега той стоеше в другия край на салона, точно срещу нея.

От толкова дълго време Доминик Сен Клер беше въображаем образ, безумно красив, пленителна мечта, в която се унасяше, щом почувстваше необходимост да избяга от истинския живот. Започна да си мисли, че не е възможно реален човек да бъде толкова красив, както в нейните спомени. Вероятно беше по-стар, отколкото си спомняше, или пък беше тромав и миришеше лошо.

Но сега видя, че нямаше недостатък. Всъщност беше по-красив, отколкото в спомените ѝ.

Истинският човек беше по-жизнен, по-удивителен, отколкото си спомняше. И всички останали изглежда бяха съгласни, когато се извърнаха и се вторачиха в него, сякаш не бяха префинени парижани.

София почувства как страните ѝ пламват, макар че потръпваше от студени тръпки. Изведнъж всичко стана странно и нереално, като че ли времето потече назад и тя беше отново онова вироглаво момиче, сразено от нейното първо докосване до страстта. Испита невероятно

силен копнеж да се спусне към него, да го докосне, за да провери истински ли е. Същевременно искаше да избяга, да изчезне, както някога след неговата целувка.

Вместо това стоеше неподвижно, вледенена, и не откъсваше очи от него. Той оглеждаше салона, усмихвайки се леко, и докато се взираше в хората около себе си, изражението му оставаше непроницаемо. Говореше се, че с един от най-добрите артисти на Англия, и София разбираше защо. Така умело прикриваше мислите си, докато стоеше там спокоен и безмълвен, като че ли излизаше на сцена, но на нея ѝ се стори, че вижда проблясък на цинизъм в очите му.

Изглеждаше много резервиран към всичко, което се случваше около него.

Но докато го гледаше, все пак не можа да не си спомни онази отдавна отминала нощ, в онази тъмна стая, когато я целуна и развълнува дълбоко. Никога не беше изпитвала нещо подобно преди или след това. Дали и той си спомняше? Положително не знаеше коя е тя... поне се надяваше да не знае. Но мислеше ли изобщо за нея, за жената с маската?

Или беше само една от десетките жени, чиито образи се сливаха в спомените му?

Помисли си за клетата Мери Хънтингтън, за нейното безнадеждно желание, как е жадувала за мъж, който е бил нехаен към нея, наранил я е и я е изоставил. Мери се бе удавила в своето нещастие и когато София прочете написаното от нея, се закле никога да не си причинява подобно нещо. Никога от никого да не зависи, по каквата и да е причина. Желаше Доминик Сен Клер, разбира се... беше така безумно красив и целуваше толкова хубаво. Нищо повече.

Така би трябвало да бъде.

Доминик отмести изведнъж поглед и поразителните му зелени очи се спряха на... нея.

Почувства изгарящия им плам дори от другия край на салона. Като че ли физически докосна кожата ѝ, прекара ръка по голото ѝ тяло и я побиха ледени тръпки.

След това усмивката му стана по-широка, но не и приветлива. Изражението му беше по-скоро като на вълк, дебнеш безпомощен заек, точно преди да го сграбчи. И тя пожела безразсъдно да бъде плячката, която преследваше.

„О! Сега наистина загажих...“ помисли си не на шега паникьосана.

* * *

Ето я отново. Беше я открил.

Когато Доминик влезе в претъпкания клуб и зърна жената в гръб, нещо отдавна забравено изплува в съзнанието му. Тази лъскава черна коса, прибрана в тежък, разкошен кок на една изящна глава, му напомни тайнствената жена, която целуна веднъж... и която избяга от него.

Беше единствената, която бе пожелал, и която му се беше изплъзнала, и мисълта, че сега е толкова близо, събуди у него инстинкта на първобитен ловец.

Дойде в „Царицата на среброто“, за да си отдъхне от работата в театъра по поставянето на новата пиеса и от ролята си на посредник в кавгите между другите актьори. Искаше да изиграе някоя и друга партия карти, да се позабавлява и може би да научи нещо, което да приложи в „Прищевките на дявола“, когато се върне в Лондон. Камий Мартин беше много изискана съдържателна на клуб, с каквото впечатление останаха след вечерята с нея в „Кафе Англе“, и беше сигурен, че клубът ѝ ще бъде разкошен.

Не бе очаквал да открие жената в черно.

Доминик се усмихна и поглади кадифените маншети на жакета си, докато я наблюдаваше. Не беше много висока, но изглеждаше стройна и деликатна с роклята от черен сатен. Разговаряше с компанията около себе си и жестикулираше изящно и живо с ръцете си с ръкавици от черна дантела. Разсмя се, отмятайки глава назад, и всички я загледаха като омагьосани.

После се обърна... и замръзна, когато очите им се срещнаха и видя, че той я наблюдава.

Усмивката на устните ѝ като розова пъпка помръкна и страните ѝ, досега свежи, пребледняха.

Доминик се увери, че тя наистина е неговата тайнсвена непозната. Макар че тогава носеше маска, формата на лицето ѝ, нежният нос и леко заострената брадичка, бяха същите.

— Красива е — чу брат си Джеймс да казва. — Говори се, че е вдовица на някакъв англичанин, която се скарала със семейството си, и пристигнала тук да работи при мадам Мартин. Че не е била омъжена дълго, че е съкрушена и търси ново начало. Но не успях да открия нищо повече.

— Все пак си открил доста за нея — отговори Доминик.

Джеймс се подсмихна.

— Току-що говорих с мадам Мартин. Много е пестелива в приказките за своята приятелка, но подразбрах някои пикантни подробности, които прибавих към онова, което чухме на вечерята снощи.

— Коя е? — Доминик не откъсваше очи от жената. Тя се бе извърнала и говореше с някого, но той виждаше как раменете ѝ се сковаха и сладката ѝ усмивка стана пресилена. Поглеждаше към него с крайчеца на очите си, после отместваше бързо поглед. Със сигурност не беше безразлична към него.

Доминик усети, че кръвта му кипва, като я гледаше, усети отново живот у себе си. Много отдавна не се беше чувствал по този начин.

— Англичанка е, казва се госпожа Уестмън — добави Джеймс. — Освен онова, което ти казах, не знам повече, но възнамерявам да науча.

Госпожа Уестмън. Доминик се вглеждаше внимателно в нея и се чудеше какъв ли човек е бил господин Уестмън. Била ли е омъжена, когато се появи в „Прищевките на дявола“? Долови невинност в целувката ѝ, като че ли преди не беше изпитвала пламването на страстта. Но сега беше вдовица, жената загадка на Париж. Също като Джеймс възнамеряваше да разбере всичко за прелестната госпожа Уестмън.

— Повярвай ми, Джеймс, ти не можеш да се справиш с жена като тази — промърмори и се запъти към най-гъстата тълпа, без да обръща внимание на възраженията на брат си. Не изпускате госпожа Уестмън от поглед, пресягайки се да вземе чаша вино от подноса на един лакей.

Тя се изгуби в бляскавата тълпа. Доминик тръгна през лабиринта от елегантно подредените стаи, очаквайки нейната черна рокля да се мерне между кринолините в пастелни тонове на другите жени. Най-после в края на виещите се коридори към балната зала, видя нейната абаносова лъскава коса. Оркестърът свиреше валс, двойките се въртяха

на полирания паркет, наподобявайки ярък летен букет под приглушените отблясъци на газеното осветление, скрито зад матови плафони.

Госпожа Уестмън стоеше до стената, загледана изпитателно в забавляващите се гости, и се усмихваше едва забележимо. Направи знак на двама лакеи, като че ли ги изпрати да изпълнят някаква поръчка, и оправи една картина, увиснала накриво. Доминик попи с поглед грациозната и елегантна линия на бялата ѝ ръка.

Да, желаше я. Както не бе желал нищо друго преди, а беше крайно упорит мъж, когато си поставеше цел. Този път щеше да бъде негова.

Доминик заобиколи дансинга тихомълком, без да я изпуска от поглед. У нея имаше най-странната, най-интригуващата характерна черта деликатна бдителност, като че ли ще побегне и ще изчезне всеки момент. Преди беше постъпила точно така.

Този път Доминик нямаше да я изпусне.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ ХЪНТИНГТЪН

Новият ни дом не е точно такъв, какъвто очаквах.

Бях много развълнувана, че напускаме кралския двор. Облеклото и музиката там бяха великолепни, също театрите и баловете след годините на сиво небитие при управлението на Кромвел. Но аз искам само любовта на моя съпруг. Не мога да имам любовници, както изглежда е прието от всички около краля, нито мога да гледам как Джон се весели с други жени. Преди никога не съм била ревнива. Какво се случи с мен?

Мислех си, че всичко ще се нареди, щом дойдем в провинцията. Ще бъдем сами. Ще се открием един друг отново. Но въпреки това Джон седи пред камината и пие до късно през нощта, а аз не знам какво да му кажа. Защо не е щастлив с мен? Защо аз не съм щастлива, както очаквах?

ПЕТА ГЛАВА

София беше толкова заета да следи дали всеки се забавлява, че не видя Доминик Сен Клер, когато влезе в претъпканата бална зала. А това беше особено смущаващо, защото цяла вечер долавяше много остро присъствието му.

Той знаеше ли, че през онази отдавнашна вечер в „Прищевките на дявола“ е била тя? Беше почти сигурна от начина, по който я гледаше — сериозно и напрегнато, като че ли се мъчеше да си спомни коя е. Неговото поведение ѝ причини нервност, сетивата ѝ се изостриха докрай както никога досега, едва ли не се изплаши, но и се развълнува. Като че ли нямаше търпение да узнае какво ще се случи в следващия миг, като че ли четеше историята на някоя друга като Мери Хънтингтън.

Точно в момента нямаше време да се занимава с желанието си спрямо мъж, особено мъж като Доминик Сен Клер. Нямаше лесно да го пропъди от мислите си подобно на Джак. Фактът, че усещането от единствената им целувка още я преследваше, доказваше всичко това твърде добре.

Сега имаше работа. Трябваше да реши как да спечели отново благоволенieto на семейството си.

Не биваше Доминик да я разсейва.

Усмихна се по задължение с най-лъчезарната си усмивка и се надигна на пръсти да огледа балната зала.

Именно тогава го видя пак. Стоеше точно до вратата и обхождаше с поглед залата.

Танцуващите двойки се въртяха в пространството между тях, облак от коприна и тюл закриваше гледката към него, докато не се поделиха за пореден път, и тогава видя, че той внезапно бе изчезнал. Сепна се, завъртя се и го потърси с поглед. Испита същото желание да побегне, да се скрие от него и неговите чувствени зелени очи, но беше притисната между стената и дансинга. А палмите в саксии покрай стената представляваха незадоволително скривалище. Прииска ѝ се

изведнъж Камий да беше декорирала залата с китайски паравани. Макар и леко демоде, бяха винаги полезни, когато човек искаше да се скрие.

София се извърна бързо и се направи да тръгне към оркестъра, но замръзна, когато Доминик изникна пред нея.

Той се усмихна още по-широко, белите му зъби проблеснаха като на пират в сантиментален роман, точно преди да плени злочестата героиня. За нейна изненада забеляза трапчинка на гладко избръснатата му страна, с която всеки друг мъж би изглеждал по-млад, по-нежен... безобиден. Но с тази трапчинка той заприлича повече от всякога на очарователен, съблазнителен хищник.

София е била жертва твърде много пъти в своя живот, оставена на благоволение на мъжете от деня на раждането си. Повече нямаше да бъде безпомощна, въпреки че дълбоко в себе си искаше да бъде сграбчена от Доминик.

— Госпожа Уестмън, предполагам — каза той. Говореше тихо, учтиво, но дълбокият, леко дрезгав тембър на актьорския му глас, сякаш прокълтя над музиката и смеховете на гостите. — Каква великолепна работа сте свършили вие и мадам Мартин с отварянето на този клуб. Ръцете ви, изглежда, са белязани за успехи.

София се постара да продължи да се усмихва, да не се обърне и да не побегне. Сигурно имаше причина той да е тук, в Париж, в „Царицата на среброто“, и тя държеше да разбере каква е тази причина.

— Страхувам се, господине, че знаете нещо, което аз не знам — започна тя. — Знаете моето име, но не успях да чуя вашето.

Едната от неговите златисти вежди се изви и дълбоко в изключителните му очи проблесна искрица. София виждаше, че за него лъжата ѝ не беше тайна, че има инстинкт на комарджия, но тя по-скоро щеше да припадне и да се просне на пода, отколкото да се издаде какво наистина си мисли. Пък и никога не припаднаше.

В никакъв случай нямаше да му подсказва колко силно желае да притисне устни към тази съблазнителна трапчинка...

— Колко нетактично от моя страна — отговори Доминик. Поклони ѝ се ниско. — Разрешете ми да ви се представя сам, след като в момента нямам приятели тук, които да ми окажат честта. Аз съм

Доминик Сен Клер. Запознах се с госпожа Мартин в „Кафе Англе“ и тя покани най-любезно мен и моите братя на нейното соаре.

— Ах, да, актьорът от Лондон.

— Актьорството е една от моите професии, не грешите. Поканени сме да гостуваме в „Театр Насионал“ тази седмица. Обичате ли театъра?

— По-рано ходех често, но от дълго време не съм била в Лондон и рядко имам възможност да се отдавам на удоволствия.

— Тогава трябва да дойдете на нашата премиера. Вие и мадам Мартин, разбира се, ако можете да се откъснете от задълженията си тук. — Острият поглед на Доминик обходи претъпканата бална зала. — С вашата приятелка сте свършили изключително добра работа за кратко време.

— Редовен посетител ли сте на игралните клубове, господине? — попита София. Не можа да се сдържи да не го подразни. Макар че вече беше по-предпазлива, същността ѝ на жена, склонна към флиртуване, се прояви. Особено след като той беше свел поглед към нея по този начин.

Доминик се разсмя — прекрасен, плътен, нисък звук, от който София почувства в сърцето си странна лекота.

— Съсобственик съм на точно такъв клуб в Лондон и това е една от другите мои професии. Може би го знаете, госпожо Уестмън? „Прищевките на дявола“ в Мейфеър.

София се засмя.

— Казах ви, господине, от дълго време не съм била в Лондон. Страшно съм изостанала, що се отнася до последните клюки там.

— Ще се радвам да ви кажа всичко, което знам. В „Кафе Англе“ след театъра може би?

О, София беше изкушена. Кротка вечеря, смях на чаша шампанско, целувка в мрака... представяше си всичко и искаше да му се отдаде. Но знаеше, че не бива, не и с него. Знаеше, че много, много нещастни дами сигурно са се чувствали по същия начин като нея в момента.

— Опасявам се, че нямам време за забавления.

Каза му самата истина. В началото животът с Джак беше само забавление и ето докъде стигна. Сега трябваше да бъде достойна за уважение или поне да се помъчи във всеки случай.

— О, хайде, госпожо Уестмън, всеки има време за забавления — настоя той с още една от неговите изкусителни усмивки. — Танцувайте с мен и ще ви го докажа.

София хвърли поглед към дансинга. Последната мелодия беше свършила и тя дори не забеляза, защото бе погълната изцяло от Доминик. Оркестърът се настройваше за следващото изпълнение, докато двойките заемаха местата си за валс.

— Не мога да танцувам тази вечер — загледа ги тя изпълнена с копнеж. Някога обожаваше да танцува. — Имам задължения...

— Задължението ви е да наблюдавате. Повярвайте ми, разбирам отлично. Но домакините на един клуб дават тон. Посетителите обичат да ги виждат, че се забавляват. Така те се отпускат, все едно са на гости у приятели, на които вярват. След което на игралните маси играят по-настървено и по-дълго. — Погледна я хитро. — А това винаги е желателно, нали?

София не се съдържа и се разсмя. Не се съмняваше, че той омайва своите клиенти в „Прищевките на дявола“, за да губят големи суми. Вероятно това дори им доставя удоволствие, както и на нея едно време.

— Да, изключително желателно е.

— Тогава един танц. Хайде, госпожо Уестмън, какво толкова? — Присви очи, загледан в нея. — Да не би да се страхувате от нещо? Не бих казал, че сте плаха.

О, той положително не можеше да я предизвика. Винаги се оплиташе, когато имаше предизвикателства. Те изваждаха наяве онази нейна луда, безразсъдна същност, която тя така и не погребва достатъчно дълбоко.

Загледа се в широките му рамене под изящната линия на жакета и се зачуди какво ли ще изпита, ако ги докосне пак. Ако почувства ръцете му около себе си, докато се въртят на дансинга. Не беше танцувала от много време и беше абсолютно сигурна, че Доминик умее да танцува превъзходно.

Може би той имаше право. Може би прояви плахост, което не й бе присъщо. Какво толкова ще стане от един танц?

— Много добре — съгласи се тя и вирна глава. — Един танц, нищо повече. Защото искам да ми разкажете за вашия клуб.

Доминик се разсмя отново и София се усмихна, въпреки желанието си. „О, да — помисли си тя, — този мъж наистина може да очарова и луната на небето.“ Но нея повече не я интересуваха чаровни мъже.

— Много добре, госпожо Уестмън, само един танц — каза той, предлагайки ѝ ръката си. — Засега. Но ви предупреждавам, настоявам за тази вечеря.

София го хвана под ръка. Допря се до него леко и деликатно, но нямаше как да не почувства неговата топлина. Усети твърдостта на мускулите му и си помисли леко насмешливо, че едва ли прекарва цялото си време на игралната маса.

Поведе я към дансинга между другите двойки. София им се усмихна и ги огледа, за да се увери, че са доволни, но фигурите им загубиха очертания, сляха се в едно мъгляво петно и изчезнаха, щом Доминик обгърна талията ѝ и я привлече по-близо до себе си. Сякаш припламна искра у нея, когато почувства ръката му.

Вдигна поглед към него, когато той взе ръката ѝ, и чу музиката да приижда към тях и да изпълва пространството наоколо в нежен ритъм. Той се усмихваше едва-едва и я наблюдаваше внимателно, но София не можеше да си обясни изражението му.

И по тази причина се вълнуваше още повече, да го вземат дяволите.

Направиха първата стъпка, завъртяха се и София откри, че си спомня инстинктивно фигурите на валса, танц, който някога обичаше да танцува толкова много. Доминик я поведе плавно, пак се завъртяха и стана ясно, че той е точно толкова изкусен танцьор, колкото предполагаше София.

Знаеше стъпките, знаеше как да я поведе с такава лекота, че тя разбираше накъде отиват, едва като се озовяха там. Държеше я възпитано, но тя се чувстваше прекалено близо до него, телата им се движиха в съвършено, инстинктивно единство.

Той я завъртя толкова бързо, че полата ѝ се уви около неговите крака, а другите двойки се превърнаха в светла мъглявина. Тя се смееше от удоволствие и чу, че и той се смее заедно с нея.

Подеха отново стъпките и фигурите на танца.

— Не съм танцувала валс от векове — каза София задъхано.

— Нима? Танцувате все едно сте танцували всеки ден — отвърна Доминик с една от неговите едва забележими усмивки. Пръстите му погалиха талията ѝ при поредното завъртане, едно съвсем въздушно докосване и все пак тя го почувства с цялото си тяло.

— Само защото вие сте добър партньор — промърмори София.

Доминик се разсмя.

— Комплимент ли, госпожо Уестмън? Изненадан съм... и поласкан.

— Абсолютно сигурна съм, че чувате такива неща от всяка дама, с която танцувате.

— Не от всяка дама. — Усмивката му бавно помръкна. — И от никоя, която е като вас. Учудвам се, че пътищата ни не са се пресичали преди.

Ах, но пътищата им се пресякоха преди и тя имаше чувството, че и Доминик знае, че по някакъв начин се забавлява с нея. Но само се усмихна и продължи да танцува.

— Живях в странство. Не съм била в Англия много месеци. Но вие знаете името ми.

— Учтиво е да знам името на една от нашите домакини — каза Доминик. — И е разумно да знам с какво се занимава една от нашите конкуренти, макар и да се намира в друг град.

— Не съм ваша конкурентка, господин Сен Клер, само работя тук. Аз съм обикновена вдовица, която сега е принудена да си проправя път в живота.

— В едно съм сигурен, госпожо Уестмън. В нито едно отношение не сте обикновена. Бих искал да узная повече за вас. Бих искал да приемете поканата ми за вечеря, за да чуя вашата история.

Да можеше да отиде на тази вечеря! София искаше, но за нищо на света не би позволила той да разбере. Сега трябваше да бъде предпазлива. Спомни си дневника на Мари, нейния тъжен разказ за това какво се случва, когато един Сен Клер се събира с една Хънтингтън.

— Аз нямам история. Поне не такава, която би заинтересувала мъж като вас, господин Сен Клер.

— Ах, но вие нямате представа какво ме интересува. Иска ми се и за това да ви разкажа.

Мелодията се извиси до кресчендо, Доминик я завъртя и се спряха в края на дансинга. Но не я пусна.

— Обожавам мистериите.

София поклати глава.

— Съжалявам, но ще ви разочаровам. Около мен няма никаква мистерия.

Той се усмихна, но не отговори, само ѝ предложи ръката си и я изведе от дансинга. София се почувства сякаш непременно трябваше да каже нещо, някаква весела, безгрижна забележка, с която да покаже, че не е различна, че около нея няма никаква мистерия. И което бе необичайно, не намери думи. Искаше само да бъде далеч от него.

— Доминик, ах, ти дявол! Разбира се, че си обсебил най-красивата жена в залата — каза някакъв мъж.

София се обърна все така под ръка с Доминик и видя висок като върлина млад мъж, който им се усмихваше. Приличаше малко на Доминик като образ в замъглено, деформирано, старо огледало — по-висок, по-слаб, с небрежно разпиляна светлокестенява коса, която падаше над едната му вежда. Носеше скъпо, модно облекло в черно и бяло, но за разлика от небрежната елегантност на Доминик, дрехите му висяха някак непохватно. Все пак имаше същите ясни зелени очи.

Сигурно беше някакъв роднина на Доминик. А на нея не ѝ беше необходим още един Сен Клер в живота, без значение колко искрена и дружелюбна е усмивката му.

— Джеймс, нали познаваш нашата домакиня — започна Доминик. — Госпожо Уестмън, ще разрешете ли да ви представя моя по-малък брат Джеймс Сен Клер? Той също е ваш почитател.

Едва забележима руменина обагри високо разположените му скули, докато тя отдръпваше ръката си от ръката на Доминик, за да му я подаде.

— Надявам се, че се наслаждавате на пребиваването си в Париж, господин Сен Клер.

— Изключително много, госпожо Уестмън. Градът е красив.

— Бих се радвала да чуя нещо повече за забележителностите, които сте видели, откакто сте тук — продължи София. — Бях толкова заета, че имах време само мимоходом да зърна нещо.

— Бихте ли танцували тогава? — попита с нетърпеливо желание Джеймс. — Ще поговорим, докато танцуваме.

София се засмя.

— Ако можем да надвикаме музиката. Но, да, с удоволствие ще танцувам с вас, господин Сен Клер.

Джеймс я поведе към дансинга точно при първите тактове на бърза мазурка. Не беше толкова изкусен танцьор като брат си, но поне в прегръдката му не изпитваше опияняващото смущение както с Доминик. Просто се наслаждаваше на музиката и на непринудения, приятен разговор.

Бъбреха за забележителностите на Париж, за църквите и музеите, за хората. При една от фигурите на танца тя изведнъж се досети.

— Знаете ли, мисля, че може би имаме една и съща прапрабаба — каза тя, с идеята да внесе малко пикантност в разговора.

— Струва ми се невъзможно — засмя се Джеймс. — Положително щях да ви запомня от някое семейно събиране.

— Ами, връзката не е непосредствена. Става въпрос за времето преди около два века, пък и ми се струва, че тя не е имала деца. Преди да стана госпожа Уестмън, бях лейди София Хънтингтън, а пък жена на име Мери Сен Клер се е омъжила за някой си Хънтингтън по време на Реставрацията. Очарователна история. Открих нейния дневник. У мен е, макар че не съм го прочела още докрай.

Джеймс пребледня изведнъж. Престана да се усмихва и тя почувства върху рамото и талията си как ръцете му се стегнаха. Усети, че не я пусна само от възпитание.

София остана изненадана. Изобщо не очакваше, че нейната пикантерия ще предизвика такава реакция.

— Може би вече знаете нещо за нея — прибави предпазливо.

— Аз... да, знам нещичко — отговори Джеймс. Не сваляше поглед от нея, но София имаше чувството, че вижда нещо съвсем различно. — Хънтингтън ли казахте, че сте?

— Бях по-рано. Не съм виждала семейството си, откакто се омъжих. Те не бяха съгласни с женитбата ми, дори точно обратното. Какво сте чували за Мери? — попита София.

— Само стари семейни небивалици. Бих искал някой ден да прочета дневника ѝ.

— Много е стар и хартията се разпада. Пазя го под ключ и от време на време прочитам по някоя страница.

София установи изведнъж, че не иска да споделя с друг дневника на Мери. Чувстваше се някак си закриляна от нея. Долови съвсем ясно, че има нещо повече от семейни небивалици.

Оркестърът изсвири финала и Джеймс я придружи до компанията на Камий в дъното на залата, след което ѝ се поклони и я остави. София се загледа след него, докато той отиде при Доминик и зашушна нещо в ухото на брат си. Доминик хвърли поглед към София с присвити очи.

И тя се зачуди какво точно става с този мъж, който възбуждаше у нея прекалено силно любопитство...

ШЕСТА ГЛАВА

— Да те вземат мътните, Доминик! Да ме убиеш ли искаш? — развика се Патрик, актьор от трупата, когато Доминик го натика в декорите при репетицията на сценичен дуел. — Предупреждавам те, нямам дубльор, а премиерата е само след два дена.

Заслепението на пълната концентрация, която обземаше Доминик, когато се вживяваше в ролята си, го напусна и осъзна, че е повалил мъжа на сцената и го притиска с острието на рапирата. Изсмя се мрачно и избърса челото си с ръкава на ризата, отстъпвайки.

— Извинявай, Бренсън, увлякох се.

Бренсън скочи на крака.

— Това е само репетиция, нищо лошо не е станало. Все пак се надявам никога да не те ядосвам в действителност.

— Само помни репликите си и няма да имаме проблеми — рече шеговито Доминик.

Всъщност гневът у него, който го подтикваше да се дуелира толкова ожесточено отново и отново, нямаше нищо общо с никой от обкръжението му, гневеше се на себе си. Не можа да изхвърли от ума си госпожа Уестмън цял ден и това го вбесяваше.

Постоянно виждаше нейните очи с онзи странен виолетово-син цвят и ослепителната ѝ усмивка. Постоянно си спомняше усещането, когато танцуваха и той я държеше в прегръдките си, как се смееше и се облягаше на него при някои фигури на валса, сякаш телата им бяха създадени да прилегнат едно към друго точно по мярка. Начинът, по който тя вдигаше поглед към него с широко отворени очи, със стаен дъх, като че ли чувстваше това внезапно, пронизващо влечение между тях така както и той.

Желанието му към госпожа Уестмън го порази като мълния, гореща и неочаквана, и точно толкова излишна. Много отдавна не беше изпитвал необходимост от някоя жена по този начин и чувството, че не се владее, му беше неприятно. Тази лудост, която заплашваше да се разрази само от аромата на нейния парфюм.

После Джеймс каза, че по-рано е била Хънтингтън... и че у нея е старият дневник на Мери Хънтингтън, който положително е пълен с тайни, с които тя можеше да манипулира неговото семейство. Единствената жена, която желаше от толкова дълго време, и тя да се окаже от онзи род.

Доминик поклати глава, отдръпна се и хвърли на пода рапирата. Дори не беше си помислял за жена, откакто почина Джейн, с изключение на някоя среща набързо или незначителен флирт.

Спомените му за Джейн, толкова нежна и мила, убежище на добротата в света, бяха съвсем различни от необузданата му страст, когато докосваше госпожа Уестмън. Такава жена никога не би могла да бъде убежище от голямата бъркотия в неговия живот, да усмирява с ведро спокойствие неспокойната му природа. Напротив, тя ще го повлече наред светската врява, към буйство и бъркотия, и глъчка, към бляскав, объркан живот.

Не я познаваше отдавна, но това му бе ясно. Когато погледнеше в нейните лъчезарни, засмени очи и видеше безпокойството в тях, все едно поглеждаше себе си. Съзираше всичко, което се бе старал толкова упорито да обуздае — гнева си, буйния си нрав. Искаше да забрави миналото, омразата на своето семейство към фамилията Хънтингтън и да заживее спокоен живот. Жена като Джейн можеше да му помогне да стане човек, какъвто искаше да бъде.

Жена като госпожа Уестмън, по-точно лейди София, само ще го подтикне към още по-големи безумства. И въпреки това инстинктът му подсказваше да отиде и да я намери. Да открие всички нейни тайни.

Внезапно някой хвърли кърпа върху главата му, Доминик я махна, извърна се светкавично и гневът отново се надигна у него. Видя Брендън с язвителна усмивка на белязаното си лице, като че ли предизвикваше Доминик на двубой. Доминик уви кърпата около юмрука си и отстъпи.

— Днес си много раздразнителен, Дом — каза Брендън. — Пиесата положително не е чак толкова лоша.

— Не е лоша... като се има предвид, че съпругът на Лили я е написал — отговори Доминик, попивайки потта по челото си. — Мисля, че ще допадне на френския вкус. Романтична, шеговита, цинична.

— Без да споменаваме, че ще даде възможност на дамите да те видят в ролята на романтичен герой, а не като шекспиров злодей с мрачен поглед, което ти подхожда толкова добре.

— Злодеите с мрачни погледи ми харесват.

— Напоследък наистина са подходящи за теб. Откакто... — Брендън замлъкна изведнъж и поклати глава.

— Откакто умря Джейн ли искаше да кажеш? — попита Доминик.

Неговото семейство не беше сигурно в женитбата му с Джейн, докато беше жива, давайки да се разбере, че може би не са съвсем подходящи един за друг. И като че ли бяха още по-убедени, откакто тя почина.

— Естествено е да скърбиш — каза тихо Брендън. — Когато се грижиш за някого по този начин...

— От богатия си опит ли съдиш? — сопна се Доминик, а после веднага се разкая, когато в очите на Брендън се появи някакво особено изражение. Доколкото знаеха всички Сен Клерови, Брендън никога не беше се влюбвал. Държеше се много сдържано и мълчаливо. Един чудак в тяхната склонна към драматизъм фамилия. — Прости ми — каза Доминик, което беше още една необичайна постъпка един Сен Клер — да се извинява. — Не на теб съм ядосан.

Брендън сви рамене.

— Каквото и да е, трябва да го изхвърлиш от себе си, без да нараняваш нашите актьори. Премиерата е след два дена, а имаме още много работа.

Доминик кимна. Като станеше въпрос за работа, разбираше. Работата беше избавление.

— Та като стана въпрос, къде е Джеймс? Трябваше да наблюдава довършването на новите декори, а не съм го виждал цяла сутрин.

— Каза, че има някакви поръчки. Струва ми се, че го чух да пита портиера в хотела за цветарски магазини. — Брендън се разсмя. — Може би е заслепен от чара на някоя францужойка.

Доминик също се разсмя.

— Прекалено бързо, дори за Джеймс.

Техният по-малък брат изглежда винаги или се влюбваше, или разлюбваше.

— Той действително нямаше време да се запознае с никого в Париж, толкова беше зает в театъра.

Доминик взе рапирите от пода и ги прибра при реквизита. Днес повече не можеше да се дуелира. Щеше да нарани някого, като не контролираше чувствата, които бушуваха у него.

— Знаеш какъв е Джеймс. Може да лапне по някое момиче, само като мине покрай него на улицата.

Брендън се облегна лениво на декора.

— Така е. Горкият ни брат. Трябва му малко здрав разум, за да разбере, че светът не е пълен с романтични чудеса и всичките тези врели-некипели. Това ще го спаси за в бъдеще да не остане с разбито сърце.

Доминик погледна изненадано брат си. Толкава много думи, изречени свързано, отдавна не беше чувал от Брендън. Той обикновено мълчаливо наблюдаваше и приемаше лудориите на другите свръхемоционални Сен Клерови, без да каже дума или да издаде какво си мисли.

Но в тези думи се долавяше горчиво убеждение.

— Мисля, че Джеймс обича сърдечните терзания — каза замислено Доминик. — Според него те са част от прелестта на влюбването.

— В такъв случай колко жалко, че не е актьор — отговори Брендън. — Щеше да се освобождава от всичките тези глупости на сцената като теб.

Доминик се изсмя мрачно. Помисли си за госпожа Уестмън и как се чувства само като я погледне. Сцената не беше достатъчна.

— Според мен Джеймс не се е родил в подходящото време. Щеше да бъде велик поет-романтик в годините на Регентството, да излива страст и страдание върху страниците и да кара дамите да припадат, потресени какъв мрачен, байронов тип е.

Доминик мислеше горе-долу като брат си, когато се обърна и го погледна. Всяка от жените, с които се бе срещал, изглежда винаги вярваше, че ще бъде единствената, която ще развълнува неговото потайно сърце, ще предизвика някоя от редките му усмивки, но в края на краищата никога не успяваха.

— Четох някои от неговите любовни писма — съобщи безцеремонно Брендън. — Нямаше да бъде поет.

Доминик се разсмя пак и посегна да вземе жакета си, метнат върху един сандък.

— Ами, тази нова любима може би не чете добре на английски.

— Дали не е срещнал някоя жена при мадам Мартин, какво мислиш? — попита Брендън.

При мадам Мартин ли? Доминик си спомни изведнъж как Джеймс танцуваше със София и онази влюбена усмивка на физиономията му... докато не разбра коя е тя в действителност.

— Защо според теб я е открил там?

— Възможно е да е било другаде, разбира се, но дърдореше на закуска за приема. Колко елегантен е бил, колко Париж е по-изискан от Лондон...

— Снощи в клуба имаше много хубави жени — отбеляза рязко Доминик.

Не искаше да мисли, че Джеймс е заплепен от госпожа Уестмън... или за своята реакция към нея.

Брендън сви рамене.

— Щом казваш. Скоро ще се разбере, каквото и да е. Какво ще правиш сега?

— Казах на Изабел, че ще я заведа на разходка в Тюйлери преди репетицията. После може да вечеряме в някой ресторант, в който не сме ходили, ако искаш.

— Може да отида по-късно при мадам Бранкузи — каза Брендън, споменавайки прочутия публичен дом. — Наистина ли няма друго, за което искаш да поговорим?

Доминик поклати глава. За нищо на света не искаше да говори пред близките си за госпожа Уестмън. Искаше само да забрави за нея и да накара и Джеймс да я забрави.

— Не, няма. Как ти се видя репетицията?

* * *

Доминик си тръгна късно от театъра. Трябваше да се уточнят някои спорни въпроси по текста на пиесата с двама-трима актьори, да се огледа непознатата сцена. Беше сам, когато излезе.

Но ако театърът беше утихнал с напредването на вечерта, Париж се оживяваше с падането на нощта. Покрай него минаваха забързано тълпи от елегантно облечени хора, смехът им звънтеше като музика. Ресторантите бяха отворени, от големите им прозорци се лееше светлина на улицата.

На път за хотела се вглеждаше в хората и се питаше навъсено дали все пак не трябваше да отиде с Брендън. Чувстваше се странно изолиран от жизнерадостната сцена около себе си, като че ли гледаше пиеса, в която не участваше. Мислите му постоянно се връщаха към София Хънтингтън, както много често се случваше напоследък.

Внезапно една жена от голяма, шумна компания се блъсна в него и го тласна към оживената улица.

— Ах, пардон, мосю! — ахна тя и смеейки се го хвана за лакътя. — Не ви видях.

— Вината е моя, мадам — отвърна Доминик, подкрепяйки я. Когато тя вдигна поглед към него изпод перата на шапката си, той позна приятелката на София, червенокосата мадам Мартин.

— Мосю Сен Клер! — усмихна му се тя. — Колко очарователно да ви срещна отново.

— Аз също се радвам да ви видя. Забавлявахме се много на приема във вашия клуб — отговори Доминик. Погледна към нейната компания, питайки се дали София не е с тях. Почувства се нелепо разочарован, когато видя, че нея я няма.

Обърна се пак към мадам Мартин и видя, че тя го гледа с многозначителна усмивка, като че ли знаеше какво си мисли.

— Опасявам се, че тази вечер съм сама. Моята приятелка беше изморена и не пожела да излезе.

— Съжалявам да го чуя — отговори той предпазливо.

— Казах ѝ, че трябва да се наслаждава на Париж колкото може, докато е тук! Но тя говори само за своето завръщане в Англия при семейството си, ако ги убеди да я приемат обратно. Колко тъжно.

— Нейното семейство ли? — попита Доминик рязко. Беше останал с впечатление, че е напуснала фамилията Хънтингтън, за да се омъжи за Уестмън. Преди всичко беше тук и водеше живот, който Хънтингтънови положително не биха одобрили. — Те не са ли се отказали от нея?

Усмивката на Камий стана още по-широка.

— Ах, значи знаете тъжната история на моята приятелка? Казах ѝ, че семейство, което се отнася към нея по този начин, не ѝ е необходимо, но тя твърди, че се е изморила да се скита. Иска стабилност, благоприличие, и според нея, за да ги има, трябва да се върне при семейството си.

Доминик запомни информацията. София, която изглеждаше толкова смела, скандална, искаше да се върне при своето порядъчно семейство! Стори му се абсурдно и все пак си спомни онази тъга в очите ѝ, когато си мислеше, че никой не я гледа. Може би ѝ липсваше старият живот и привилегиите на аристокрацията. Ами ако Хънтингтънови решат да я приемат отново?

Доминик си помисли за новото увлечение на Джеймс по София, беше му ясно, че това е нещо, което семейство Хънтингтън няма да приеме — един Сен Клер сред тях. Заслепението на Джеймс щеше да се изчезне, но от тази идея му хрумнаха интересни възможности.

— Виждам, че разбирате какво имам предвид, мосю — каза мадам Мартин. — Ах, много добре. Трябва да догоня моите приятели. Може би ще ви видим пак скоро в „Царицата на среброто“.

— Разбира се, мадам. Не бих пропуснал такъв шанс.

— И мадам Уестмън ще се радва да ви види там.

Тя си тръгна забързана, а Доминик се запъти отново към своя хотел. Продължаваше да мисли за София, Джеймс... и фамилията Хънтингтън. Как само ще се ужасят, ако София се оплете с някой скандален Сен Клер...

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Мисля, че ще имам бебе. О, Господи, моля Те, нека да е така! Не се сещам за нищо друго, което да върне Джон при мен...

СЕДМА ГЛАВА

— София, нашият прием по случай отварянето на клуба беше истински триумф! Дълга ти хиляди благодарности. Очарова всички и днес те говорят само за нас. Един ден трябва да си отвориш собствено заведение, само че по-далеч от моето. За щастие, успехът тук те излекува от приказките ти за друга работа. Създадена си за тази.

София се засмя на милите думи на Камий и вдигна лицето си, за да надзърнат топлите слънчеви лъчи под периферията на шапката ѝ от черен и зелен атлас. Всъщност не ѝ се разхождаше в градините на Тюйлери, когато Камий ѝ предложи. Но сега беше доволна, че е на крака и се чувства добре, а свежият въздух прояснява главата ѝ. Беше се изтормозила от съмнения какво ще прави по-нататък.

Не можа да заспи, след като клубът затвори снощи. Щом затвореше очи, мислите ѝ се изпълваха със свръхестествено зелените очи и дразнещата усмивка, с извивките на танца, който не искаше никога да свършва.

Но приключи ненадейно, когато каза на Джеймс името си.

Отърси се от мислите за Доминик Сен Клер и се загледа в красивите градини. В Лондон често яздеше в Хайд Парк, за да срещне хора от светското общество, както и тя да се покаже в приетите за разходка часове, но в живота ѝ с Джак имаше малко време за разходки в парковете.

Стояха до късно през нощта и спяха малко, живееха по казината и балните зали. Никога не е била пристрастена към природата и не мислеше, че ѝ липсва. Но градината на Тюйлери беше по-красива от всяка друга, която бе виждала.

Висока, изящно изкована ограда обграждаше мрежа от виещи се пътеки, статуи, бълбукащи фонтани, лехи с цветя със стройни редици дървета покрай тях, хвърлящи рехавя сянка върху тревата и настилките от полиран, дребен чакъл. Дворецът Тюйлери се извисяваше над тази светска суетня, ням за всичко, на което бе станал свидетел през годините. Беше елегантен и пищен, като че ли в контраст с мрачните

заглавия във вестниците за ужасното управление на крал Луи Филип. За това, че Франция се намира пред прага на голяма промяна.

Тук всичко беше ведро и красиво до съвършенство. Но не беше ли само затишие пред буря?

София усети странна тревога, загледана в смеещите се жени с техните шапчици с панделки и пера, коприни и перли. Тя също участваше в този парад.

— Не си ли на същото мнение, Софи? — попита Камий, сепвайки София от нейния унес.

Обърна се и се усмихна на приятелката си.

— Извинявай, отплеснах се.

Камий се засмя.

— За твоите обожателите от снощи ли се замисли?

— Моите обожатели ли?

— Mais oui! Не мога да изброя колко красавци питаха за теб. И онези двамата англичани, братята Сен Клер, изглежда хлътнаха по теб.

София почувства, че лицето ѝ пламва, и се изплаши, че се изчервява като глупава ученичка.

Все едно и също. Доминик Сен Клер ѝ въздействаше възможно най-зле. Знаеше, че трябва да го избягва и да се съсредоточи върху уреждането на живота си. Но мисълта да не го вижда...

Сведе глава, за да се скрие под шапката си.

— Да, танцувах с тях. Бяха много очарователни. Но това не означава, че са заплени от мен.

— Нима?

Камий сви устни, като че ли да прикрие хитра усмивка. Това разсмя отново София съвсем неволно.

— Нали не се опитваш пак да ме сватосваш? Казах ти, Камий, не мога да се омъжа повторно.

— Кой говори за женене? Само споменах, че двама хубави мъже явно се възхищават от теб — обясни Камий. — Освен това дочух, че семейство Сен Клер развива печеливша дейност в Англия. Театри, игрални клубове, все любопитни неща. Можеше да случиш и по-зле.

О, да, София знаеше за Сен Клерови. Нейният братовчед Ейдън се ожени за една от рода — Лили, сестрата на Доминик, и го изхвърлиха от фамилията. Хънтингтънови просто не се сродяваха със

семейства, които се показват на театрална сцена, или притежават игрални клубове, които крият тайни.

Във всеки случай повечето Хънтингтънови.

— Останах с впечатление, че говориш да отворя свой клуб. Дали да не се върна в Лондон и да конкурирам Сен Клер.

Камий се подсмихна.

— Ах, а пък аз си помислих, че не ме слушаш! Със сигурност имаш качества да управляваш казино. Но аз мисля като францужойка и според мен си прекалено млада и хубава, за да се мъчиш да свързваш двата края сама.

— Съмнявам се, че Сен Клерови ще проявят желание да ми помогнат в „свързването на двата края“.

Или за каквото и да е друго. Забеляза в очите на Джеймс Сен Клер как изпадна в шок, когато му каза коя е и че у нея е дневникът на Мери Хънингтън.

— Но нима мосю Джеймс не ти изпрати цветя тази сутрин? — добави Камий, кимайки и усмихвайки се на познати.

Ето още една странност. София се изненада, когато намери букета на масата за закуска... и се разтревожи от своето разочарование, че картичката е подписана от Джеймс, а не от Доминик. Не разбираше защо който и да е от двамата ще ѝ изпраща цветя. Може би Джеймс ѝ се извиняваше по този начин за необичайното си поведение.

— От най-обикновена благодарност — предположи София. — И може би да се извини деликатно. Реагира изключително странно, когато му казах, че навярно имаме далечна, стара роднинска връзка.

— Роднинска връзки ли? Колко интригуващо. Трябва да ми разкажеш нещо повече! — Но някаква жена повика Камий, тя се разсея и забърза към нея. — Скъпа госпожо херцогиньо! Възхитително е да ви видя отново...

София се накани да я последва, когато вниманието ѝ бе привлечено от проблясък на нечия златиста коса в тълпата. Сърцето ѝ се разтуптя и дори без да вижда лицето на мъжа, знаеше, че е Доминик. Стоеше в края на пътека, покрай която се редяха дървета, и разговаряше с дама, облечена с моден бледосин тоалет за разходка. Той държеше цилиндъра си, светлорусата му коса се открояваше и София видя, че се смее.

Смееше се от сърце, а не пръскаше чар по онзи заучен начин, както го бе виждала да се смее в клуба. Той отметна глава назад с жест на заразителна радост, по-искряща от слънчев лъч, и София изпита болезнено силен копнеж, като го гледаше. Кой го размиваше така не сдържано?

Загледа се внимателно в дамата до него. Беше млада, миньон, с изящна красота като порцеланова кукла, със свежа, прозрачна кожа и златисто червена коса като коприна, прибрана под шапка с пера. С малката си ръка с ръкавица се подпираше на неговата ръка, когато се навеждаше, за да го погледне изпод мигли и да му се усмихне. Двамата изглеждаха толкова щастливи заедно, толкова спокойни и непринудени.

Толкова нормални. София не си спомняше да се е чувствала някога по този начин с когото и да било, все едно мястото ѝ е точно там. Дори когато живееше със семейството си, се чувстваше самотна, различна.

— Mon dieu, не е ли онзи там единият от братята Сен Клер? — възкликна Камий. — Колко странно, тъкмо говорехме за тях. Сигурно е съдба. Жалко, че не е твоят обожател с цветята, но мосю Доминик е също толкова хубав.

София се престори, че проявява жив интерес към своя слънчобран. Това едва ли щеше да обезкуражи Камий, когато беше в настроение за сватосване.

— О, да, наистина. — Не ѝ се искаше да пита, но не се сдържа. — Коя е жената с него? Много е сладка.

— О, неговата сестра! Мадмоазел Изабел Сен Клер. Запознах се с нея в „Кафе Англе“. Струва ми се, че са близнаци с твоя мосю Джеймс. Миналата година в Лондон моя приятелка я е гледала в ролята на Жулиета и каза, че била великолепа. Трябва да отидем на тяхно представление в „Театр Насионал“, докато са тук.

Негова сестра. Смехотворно облекчение заля като вълна София и тя се почувства толкова глупаво, че трябваше да се присмее на себе си. Доминик със сигурност предизвикваше най-лошото у нея.

— Няма ли да сме твърде заети в клуба?

— Глупости, Софи. Нали знаеш, че да се виждаш с хора и да те виждат на модните места е задължително в бизнеса. Театърът си е... божичко! — ахна Камий и се усмихна. — Идват към нас.

— Кои?

— Сен Клерови, разбира се. И мосю Доминик гледа право към теб. Усмихни се, Софи.

— Моля! Не гледа мен — каза София, чувствайки се отново като ученичка, която се пита дали младият мъж, когото харесва, я гледа на бала. Не се поддаде на порива да го погледне крадешком.

Или поне се опита. Не се овладя и хвърли поглед с крайчеца на очите си. Да... наистина гледаше към нея, също и сестра му. Изабел Сен Клер се усмихваше и зелените ѝ очи светеха любопитно, но Доминик беше намръщен и вече изобщо не се смееше.

Объркана от тази гневна физиономия, София потърси начин да се измъкне, но не успя.

— Идват към нас — съобщи Камий. — Софи, усмихни се! Изглеждаш сериозна и надута.

София изобрази машинално усмивка, но тя угасна бързо, докато двамата Сен Клер се приближаваха и Камий ги поздравяваше.

— Мадам Мартин, колко е хубаво да ви видя отново — каза Изабел, като се срещнаха под надвисналите, сенчести клони на едно дърво. Отблизо беше още по-красива, изящна и златисто бяла като приказна принцеса. Доминик кръжеше зад нея покровителствено и София си помисли какво ли е да има човек такъв брат. Който бди над близките си и ги пази от беди. — А вие сигурно сте госпожа Уестмън! Извинете ме за непринудеността, но като че ли вече ви познавам. Цял Париж говори за успеха на клуба на вашата приятелка.

— Трябва да посетите „Царицата на среброто“ и сама да видите, мадмоазел Сен Клер — каза Камий. — Може би ще дойдете на чай някой следобед.

— С удоволствие — отговори Изабел. — Ако моите братя тъмничари ме освободят от репетиция само за час.

— Сега сте на разходка — отбеляза Камий.

— Моята първа, истинска разходка, откакто сме в Париж — нацупи се мило Изабел. — Копнея да пообиколя много повече града. Кажете ми откъде се сдобихте с тази шапка, мадам Мартин? Трябва да си купя някои неща, докато съм тук.

Изабел и Камий се разбърбиха за модистки, в това време София наблюдаваше скришно Доминик. Като че ли слушаше учтиво

разговора на сестра си, но и той изглежда наблюдаваше София. Сякаш очакваше нещо от нея.

„Каква загадка са тези Сен Клерови“ — помисли си София. Беше срещала толкова много хора по време на своите скитания, беше научила толкова много за техните емоции и слабости, но не можеше изобщо да дешифрира това семейство.

Тръгнаха заедно през парка и Изабел Сен Клер се случи до София.

— Наистина сте толкова прелестна, колкото каза Джеймс, госпожо Уестмън.

София се засмя изненадано. Не би предположила, че Джеймс ще използва прилагателното „прелестна“, след като се разделиха така ненадейно в клуба.

— Благодаря на вас и на вашия брат за комплимента, госпожице Сен Клер. След като се разделихме, се изплаших, че не ме е харесал.

— Разбира се, че ви е харесал! Цял ден не говореше за нищо друго, освен за вас. Изглежда езикът му се връзва, когато е с жени, на които се възхищава, което оставя погрешно впечатление. Но не ви ли изпрати цветя? Каза, че ще изпрати.

— Да, получих ги. Прекрасни са.

— Ето! Наистина се е извинил.

— Не е било необходимо да се извинява. Вашите братя са толкова очарователни — каза София.

Погледна незабелязано Доминик, който разговаряше с Камий.

— Какво ви казаха за мен?

Изабел сви рамене.

— Не бяха многословни. Те са свикнали да пазят тайни от мен, когато ходят на места, където според тях аз не бива да ходя. Не съзнават, че си имам начини сама да се осведомявам. — Наведе се поблизо до нея и прошепна: — Дочух да мърморят неясно за някакъв дневник. Знаете ли нещо по въпроса?

— Не съм сигурна. Стори ми се, че вашите братя реагираха доста... драматично — отговори София предпазливо.

Изабел се засмя радостно.

— Такива са си. Кажете ми, госпожо Уестмън, обичате ли театъра? Ще дойдете ли на нашата премиера?

София тъкмо щеше да отговори, когато забеляза някакъв мъж, застанал до оградата. Тя се умълча, докато всички останали бърбеха и се приближи до една цветна леха да я разгледа.

Необяснимо бе как привлече погледа ѝ, толкова невзрачен изглеждаше — много едър, с костюм от кафяв туид, нахлупена до веждите шапка и с вестник в ръка. Но стоеше някак застинал, което го открояваше от светлия водовъртеж на тълпата.

И гледаше право в нея.

— Госпожо Уестмън? — повика я Изабел.

София се обърна, усмихна ѝ се и когато потърси пак мъжа с поглед, него го нямаше. Но друг, още по-неприятен, стоеше на неговото място. Явно мъжът с кафявия костюм е бил само преследвач, отвеждащ ловеца до неговата плячка.

Защото в момента я наблюдаваше лорд Хамънд.

Той се усмихна, когато улови погледа ѝ, и се запъти с небрежна походка към нея. София го гледаше замръзнала като заек пред ловец. Въобразяваше си, че го е оставила в Баден-Баден.

Трябваше да се досети.

— Госпожо Уестмън — спря се той до нея. — Колко очарователно да ви срещна отново.

София хвърли поглед към другите, които бяха близо, но не толкова, че да чуят разговора.

Доминик се вглеждаше в нея, сякаш се мъчеше да подразбере кой е този мъж и тя каква му е.

София преглътна мъчително и се насили да се усмихне на Хамънд, отвеждайки го малко встрани от компанията. Какво друго да направи на толкова оживено място? Да го цапардоса по главата с чадъра и да избяга ли?

Колкото и да се изкушаваше, не искаше да прави сцени.

— Лорд Хамънд — каза тя. — Каква изненада. Не знаех, че сте в Париж.

— Отбих се на път за Лондон, само за да изпълня една поръчка на моя братовчед — херцогът на Пендрейк.

Пристъпи по-близо до нея, твърде близо. Можеше да помирише одеколона му и тежкият му аромат се уви около нея като пипала.

София се насили и продължи да му се усмихва.

— Сигурно сте нетърпелив да се върнете в Англия.

— Не, никак. Доволен съм, че поръчката ме доведе в Париж, така че да ви срещна пак. Разделихме се много ненадейно в Баден-Баден.

— Мислех, че деловите отношения между нас са решени окончателно, лорд Хамънд — каза София хладно.

Той се засмя, сякаш нейните опити да поддържа дистанция го разсмиваха.

— Взехте от мен нещо, госпожо Уестмън, което много бих искал да спечеля обратно.

— Ако става въпрос за пари, ще се радвам да играя пак с вас на карти в „Царицата на среброто“, която вечер си изберете, но моята победа в Баден-Баден беше честна и ясна.

Той омаловажи тези думи, като махна пренебрежително с ръка с елегантна ръкавица.

— Парите нямат значение. Ще бъда щастлив да ви подаря тази сума и по-голяма, когато пожелаете. Казах ви преди, скъпа, аз съм много щедър човек.

— Но на мен такава щедрост не ми е необходима. Намирам работа тук — каза София. — И се опасявам, че не разбирам защо изобщо искате да ми помагате. Не изглеждахте никак доволен, когато загубихте нашата игра.

— Никога не приемам с лекота една загуба, госпожо Уестмън. Не съм свикнал да губя. — Лорд Хамънд се намръщи изведнъж и вежливите преструвки изчезнаха. — Повече не желая да играя с вас никакви игри. Сбогом... засега.

София стаи дъх, докато той се отдалечаваше и наистина си отиде. Как е възможно да се появи отново в живота ѝ и да ѝ отправя завоалирани заплахи? Почувства, че се разтреперва от страх и гняв.

ОСМА ГЛАВА

Беше дълга и доходна вечер, но София не можеше да не се тревожи, докато се качваше по задното стълбище в клуба и същевременно сваляше дългите си копринени ръкавици. Срещата с лорд Хамънд в парка не ѝ излизаше от ума и се питаше къде ще се появи лордът следващия път.

Мислеше си какво иска от нея.

Спря се на стълбищната площадка и надникна през перилата към тъмната кухня долу. Сега всичко бе утихнало. Всички слуги бяха си отишли, след като изчистиха салоните, и София беше сама в притихналия мрак.

По принцип обичаше най-много този момент, след като треската от вечерта е преминала, и тя е останала сама с мислите си. Но тази вечер тишината я подтикваше към размисъл за неща, които предпочиташе да не си спомня, и те не се отнасяха само до лорд Хамънд. Като например самотата, за която забравяше, докато работеше, или потъваше изцяло в играта на карти, но нощем усещането за самота се появяваше отново и я измъчваше. С Джак никога не се сблизиха след страстното ухажване и бягството, особено когато той се пропи. Но въпреки това изпитваше желание да има до нея някой, с когото да разговаря, да споделя какво се е случило в клуба, да се смее на глупавите лудории на клиентите, или да поиска съвет какво да направи в случая с Хамънд.

Копнееш да има кой да я погали и да я прегърне в студената тъмнина.

София поклати глава.

— Ставаш смешна — прошепна на глас.

Може би за нея щеше да бъде по-добре да се върне в Лондон с неговата завоалирана чувственост, да потърси закрилата и ограниченията на нейното семейство. Изглежда Париж ѝ въздействаше романтично и възбуждащо, две неща, които в никакъв случай не

желаеше за себе си. Също както не биваше да следи цяла вечер Доминик Сен Клер и все пак не го изпусна от поглед.

Но засега щеше да се отпусне до камината и да изпие чаша хубаво бренди, преди да си легне.

Стигна до третия етаж и отвори вратата на всекидневната си. Малкият апартамент беше като спокоен пристан след изморителната вечер. Огънят в камината гореше, запален от някоя камериерка на Камий, на масичка до камината беше оставен поднос с хляб, сирене и бренди.

Стаята се осветяваше само от огъня, чиито червено-оранжеви отблясъци играеха върху малкото мебели и върху тюлените пердета на прозорците.

София се облегна на вратата и се усмихна, като видя тази домашна сцена, струпаните книги на масата и килима, внасящ уют. Как е възможно да се чувства самотна, след като има всичко това? Нейният малък дом, след скитанията от хотел в хотел. Нейното убежище, след като се е отървала от мъже подобни на Хамънд... Но тази вечер не ѝ се стори като убежище.

Остави ръкавиците си на най-близкия стол и посегна да махне перлените си обеци и панделката от шията си. Долови внезапно шум — прошумоляване на нещо като фина тъкан, проскърцване на пружина на старата софа и София замръзна. Изведнъж я обхвана парализиращото чувство, че всъщност не е сама.

Притаи дъх и посегна зад себе си да хване дръжката на вратата. Ако само успееше да отвори и да побегне достатъчно бързо...

След това някакъв мъж се размърда на софата и светлината от камината проблесна в светлоруса коса. Беше Доминик.

— Какво правите тук? — извика тя. Пусна дръжката на вратата, но не се почувства ни най-малко в безопасност. В действителност той беше последният мъж, с когото би трябвало да бъде насаме.

Той ѝ се усмихна с онзи безгрижен маниер без капчица разкаяние, сякаш човек се натъкваше на него в дамска гостна всеки ден. А навярно беше точно така. Видя как всякакви жени си загубваха ума по него и той ги привличаше както фаталният пламък привлича пърхащите нощни пеперуди. Точно както привличаше нея, противно на всякакъв здрав разум и на целия ѝ жизнен опит. Дори в момента сърцето ѝ биеше така бурно, че тя се изплаши да не би той да го чуе.

— Чаках вас, разбира се — отговори той. Тонът му беше весел, но тя долови зад привидната лекота стоманена студенина. — Вашата софа е много удобна.

— Не би трябвало да сте тук — каза тя и се почувства глупаво, съобщавайки очевидното. — Ако искате да говорите с мен, уговорете среща. На партера имаме кантора, която използваме за работата в клуба.

— Искам да говоря с вас, но не по служебен въпрос. Няма да отнема много от времето ви.

— Вече го отнехте. — София се ядоса от едва забележимото потрепване на гласа си. — За какво искате да говорим в такъв случай? Късно е и съм изморена.

Той се надигна от софата, изтягайки се бавно и грациозно като някоя силна, дива котка. На София ѝ секна дъха, докато го наблюдаваше как пристъпва към нея. С усилие на волята не побягна, когато той подпря ръка на вратата до главата ѝ.

София го загледа предпазливо. От светлината на огъня в камината зад него около главата му сякаш се образува ореол, но не ѝ заприлича на ангел. Връзката му беше развързана и висеше смачкана, ризата му най-горе беше разкопчана и се виждаше гладка кожа със слънчев загар. Косата му беше разрошена и падаше на къдри върху челото, което предизвика у София желание да я приглади назад. Да усети нейната копринена мекота.

Пъхна юмруци в тежките дипли на полата си и видя как усмивката му стана подигравателна, като че ли се досещаше какво си мисли. Наведе се още повече към нея и София усети лимонената свежест на неговия одеколон. Той не я докосваше, но топлината на неговото тяло като че ли се уви около нея и я притегли. Спомни си копнежа, който изпита преди малко, желанието някой да я погали и прегърне в тъмнината и то се умножи стократно от неговата близост. Жадуваше прекалено силно той да я докосне.

— За какво искате да разговаряте с мен? — прошепна тя. Всякакви необуздани фантазии ѝ минаха през ум — как я целува, докосва, горещата му кожа до нейната.

Усмивката на Доминик изчезна и той сви в юмрук ръката, с която се подпираше.

— За моя брат.

— Вашият... какво? — изпелтечи София. Всички онези опияняващи фантазии отлетяха като облаци в небето. Това не бе очаквала.

— Моят брат Джеймс. Сигурен съм, че си спомняте за него, след като ви изпрати цветя. Или пък сте го забравили при толкова много обожатели.

— Аз... да, разбира се, че си спомням. Стори ми се очарователен млад мъж.

— Здравата е хлътнал по вас — каза спокойно, без всякаква емоция Доминик.

София неволно се разсмя. Този разговор беше толкова странен.

— Наистина ли? Видяхме се само веднъж. Колко прибързано от негова страна.

Тя се отдръпна от вратата и мина покрай него, но той внезапно я хвана здраво за ръката. Не я заболя, но и не можеше да се измъкне. Неговата ръка беше силна и гореща и от допира тя потрепери.

Вдигна поглед към него и очите му проблеснаха в танцуващите сенки, когато се загледа в нея.

Небрежният му чар изчезна напълно и той придоби смущаващо напрегнато изражение.

— Не го насърчавайте, София — каза с нисък, груб глас. — Той е много романтичен и влюбчив и не е научил още какъв е светът.

— Нима мислите, че съм го насърчавала? — възкликна София. Опита се да дръпне ръката си, но той не я пусна. — Но аз почти не говорих с него.

— Усмихвахте му се, танцувахте с него.

На София друго не ѝ остана, освен да се разсмее. Този мъж, за когото мислеше много повече, отколкото бе нормално, стоеше тук, в нейния дом, и ѝ нареждаше да не се усмихва на неговия ужасно млад, буен брат.

— Аз се усмихвам постоянно. Да не би да казвате, че трябва да се въздържам? Че трябва да стана невъзможно строга, за да не насърчавам никого?

Доминик сложи внезапно ръката си на рамото ѝ, разголено от деколтето. Пръстите му едва докоснаха кожата ѝ. Този жест пробуди у нея нещо горещо и живо.

— Не мисля, че съзнавате невероятната сила на вашата усмивка — каза грубо той. Прегърна я през талията и я притегли по-близо до своето силно, стройно тяло. — Толкова е лъчезарна и все пак абсолютно загадъчна, като че ли ни дразните с тайни, до които никога няма да се доберем.

— Аз... аз нямам тайни — прошепна София. Вкопчи се в раменете му, защото усети, че отмалява. Стаята беше толкова тъмна и топла и като че ли се смаляваше. Смаляваше се все повече, докато не останаха само тя и той. Само неговата ръка около талията ѝ и нейният допир до раменете му.

— И двамата знаем, че това не е вярно — прошепна Доминик. Той се приближи още по-близо и устните му докоснаха леко ухото ѝ. Тя почувства горещия му дъх върху чувствителната кожа на шията си и притвори очи. — Не желая брат ми да се оплита в тайни. Прекалено предразположен е да си навлича неприятности, когато става въпрос за хубава жена.

— Чух, че и вие не сте неподатлив към неприятности — каза София. Отвори очи и погледът ѝ попадна върху гладката кожа на гърдите му, която се подаваше под разкопчаната риза. Малка, кристална капчица пот блестеше в трапчинката на шията му. Докато я гледаше като омагьосана, капчицата се плъзна надолу и тя изпита почти непреодолимо желание да се наведе и да близне вадичката, да усети вкуса му.

Той като че ли долови какво си фантазира, защото я прегърна по-силно през талията и издаде глух, дрезгав стон.

— Значи сте научили клюки за мен, така ли? Даже тук, в Париж?

— Разбира се. Французите са заплени от красотата. Пък и дочух за вашето семейство много преди да напусна Лондон толкова отдавна. Семейство Сен Клер предизвикват безкрайно любопитство там — промърмори тя. Прекара едва-едва длан по рамото му и по жилестия му гръб. Дори през дрехите усети колко атлетично е тялото му, колко силно и грациозно е, когато той помръдна при докосването ѝ.

Устните му се плъзнаха по нежното, уязвимо местенце под ухото и София сграбчи в шепа ризата му.

— А вие слушате ли клюки за мен? — попита той. — Мислех си, че сте над тези неща... лейди София.

Това, че се обърна към нея с титлата ѝ, я стресна, като с леден полъх прониза горещината на нейното желание, но после той отново целуна шията ѝ и студенината изчезна.

— Клюките са част от работата ми — отвърна тя, като се мъчеше отчаяно да мисли отново ясно. — Трябва да знам колкото е възможно повече за всички.

— Много хитро от ваша страна — прошепна той и дъхът му опари кожата ѝ. — И какво научихте за мен?

— Че жените не могат да ви устоят — каза София. Опря длани до гърдите му и се опита да го отблъсне, за да може да мисли отново.

В момента определено се убеди, че клюките за него бяха верни. Коя жена би устояла на умелите му ласки?

Не можеше да си позволи да попълни тяхната бройка. Не и ако искаше да се върне по някакъв начин при семейството си.

— Това не е истина. — Той сведе поглед към нея с присвити очи. — Както изглежда вие не се поддавате никак на моето влияние.

София се разсмя. Не се поддава ли? О, не. Искеше да не се поддаде. Знаеше, че трябва. Трябваше просто да го отблъсне и да му нареди да се махне от дома ѝ.

— Защото не се поддавам ли ви разреших да ме докоснете? Какъв абсурд!

Доминик поклати глава. Вгледа се в нея съсредоточено, със свити устни, като че ли тя беше сценарий, написан на някакъв чужд език, който не разбираше съвсем добре.

— Няма да ме допуснете до себе си. Изобщо не разгадавам мислите ви.

Нима искаше да го допусне до себе си? София се стресна. Нито един мъж никога не е пожелавал да разбере какво мисли. Беше им достатъчно, че е хубава и произхожда от известно семейство. Искаха да спят с нея. Виждаха само това и само това ги интересуваше, дори Джак. Не беше забелязала подобно нещо даже през опиянителните дни на тяхното бягство, когато си мислеше, че той е различен.

Беше сигурна, че и Доминик не е по-различен. Искеше от нея само да не флиртува с брат му.

Може би той самият я харесваше. Нищо повече. Но беше толкова мъчително да не забравя всички тези трудни уроци, когато я докосваше, когато я поглеждаше както сега.

— Моите мисли са много скучни — каза тя.

Ръката му се плъзна по извивката на ханша ѝ и той я притегли още по-близо. Изненадана, София се изправи на пръсти, вдигна ръце и ги уви около тила му. Косата му падаше на копринени вълни върху ръцете ѝ и тя сплете пръсти в тях.

— Изобщо не вярвам — възрази той и гласът му прозвуча ядосано. — Прекалено пленителна сте, за да запази един мъж здравия си разум.

Тогава устните му се притиснаха до нейните. София затвори очи и се отдаде на горещото желание, което я понесе като водовъртеж заедно с него. Усети възхитителен вкус на бренди и лимони, устните му галеха нежно нейните от едното ъгълче до другото, преди да простене и да ги притисне по-силно към нейните.

Впи ръце в ханша ѝ и плъзна езика си в нея, като че ли жадуващ да изпита вкуса ѝ толкова много, колкото и тя. Но София повече нищо не я интересуваше. Неговата брутална страст пробуди у нея онзи огън и тя почувства чудото на живота да я изпълва отново. Искаше повече от него, искаше повече от това чувство.

Прегърна го още по-здраво през тила и той простена срещу устните ѝ. Докато преплиташе езика си с неговия, почувства, че я повдига. Полата ѝ се отметна и тя уви краката си около кръста му, привлече го до извивките на тялото си.

През годините беше започнала да мисли, че целувката с него в „Прищевките на дявола“ е по-скоро плод на въображението, отколкото реалност. Първата целувка на едно момиче, прехвалена повече, отколкото е била в действителност. Но в този миг разбра, че тази необузdana, страстна необходимост е била реална. И сега, когато беше жена с чувствителността на жена, желанието ѝ бе още по-горещо.

Отдаде се изцяло на целувките му и във въображението ѝ се заредиха еротични картини — преплетените им тела в нейното легло, неговите устни върху гърдите ѝ, краката ѝ сплетени около него. Ръката му в косата ѝ, докато се взираше в нейните очи и проникваше в нея.

— София — прошепна той срещу устните ѝ и фантазия и реалност се сляха. Очерта с устни линията на лицето ѝ и тя отметна глава назад. Усети, че придърпва полата ѝ назад и плъзва ръце по бедрата, повдигайки я още по-нагоре. Прилепи се гъвкаво до тялото му

и усещането на неговата ерекция между бедрата ѝ, силна и пулсираща дори през дрехите, я прониза.

Като я придържаше с едната си ръка, с другата махна фуркетите и гребените от тежките ѝ къдри. Косата се разстла върху раменете ѝ и той зарови лице в нея. Дъхът му парна шията ѝ и едничкото ѝ желание бе да се прилепи още повече до него. Тя простена и се вкопчи по-силно в него.

Изведнъж силно трополене проникна до съзнанието ѝ през забравата на нейното желание.

София отдръпна ръцете си от него и опря глава в стената. Стоварваха въглища на улицата, но този всекидневен шум сякаш я разтърси грубо и я изтръгна от съноподобното състояние на безумна страст.

Доминик замръзна до нея, като че ли и той бе потънал в забрава. Бавно пусна краката ѝ на пода и се отдръпна. Прекара ръка през разрошената си коса, очите му бяха потъмнели като нощно море, когато я погледна. Стори ѝ се, че я гледа все едно никога досега не я бе виждал.

София подпря ръце на стената, за да не падне. Още не можеше да нормализира дишането си.

— Искате да страня от вашия брат — промълви тя пресипнало, — но може би трябваше да ме предупредите да страня от вас.

Доминик се изсмя унило и прекара ръка по страната си.

— Може би трябваше.

Отмести смръщено поглед от нея и изразът в очите му сякаш подсказваше, че той е някъде много далеч, където никой не може да го последва. Само преди миг София се почувства толкова близо до него, по-близо отколкото до всеки друг на света. В момента все едно помежду им имаше километри и тя не проумяваше защо. Или защо по тази причина ѝ се доплака.

Но нямаше да се разплаче. Със сълзите беше приключила още преди години. Приглади полата си и отметна назад косата си. И двамата продължаваха да мълчат. Тишината се нарушаваше само от пращенето на огъня и трополенето на каруцата с въглища отвън.

— Накарайте ме да забравя защо дойдох преди всичко — каза той със странен, отнесен тон.

— Не дойдохте ли да ме предупредите да не се приближавам до Джеймс?

— Джеймс ми каза нещо друго — отговори той със същия странен тон. Загледа се в нея, но сякаш не я виждаше.

— Нима? — изненада се тя, като се стараеше да говори безгрижно и весело и да не се издаде в никакъв случай какво мисли. — И какво е то?

— Че имаме една и съща прапрабаба. И че у вас е нейният дневник.

Джеймс като че ли се стъписа, когато му каза за дневника, а ето че сега и Доминик пита за него. Изглеждаше доста странно. Никой, освен нея не беше се интересувал от Мери; никой друг като че ли не знаеше нищо за нея.

— У мен е нейният дневник, да — отговори тя бавно. — Преди години го открих в библиотеката на моя дядо и оттогава го пазя.

— А в него тайните си ли е изповядвала? — поинтересува се Доминик и на София някак не ѝ се понрави тонът му, нито пък внезапно изопване на раменете му. Долови, че премълчава нещо пред нея, че този интерес към дневника не е продиктуван от празно любопитство. Почувства, че трябва да защити по някакъв начин Мери, което бе нелепо. Мери беше мъртва от стотици години.

— Мери пише обичайните неща, които една жена пише в дневника си — каза тя предпазливо. — Домакинството, местните клюки. Само си помислих, че на Джеймс ще му се стори забавно, че имаме роднинска връзка, макар и далечна. Не мога да си представя защо проявявате интерес към толкова скучно четиво.

— Скучно ли? — Доминик впи изведнъж поглед в лицето ѝ и тя едва не залитна от гневния пламък в очите му. Какво имаше в този дневник, което го вбесяваше по този начин? — Искам да го прочета.

София поклати глава.

— Книгата е стара, страниците са трошливи и аз рядко я изваждам. Но ако трябва да открия нещо във връзка с вашето семейство, с радост ще го препиша и ще ви го дам.

Доминик потъна в дълбоко мълчание.

— Отказвате ли да ми покажете този дневник? Ще ви платя за него. Колкото пожелаете.

Сега вече София се убеди, че не желае той да вземе дневника на Мери, не и след като толкова отчаяно го иска.

— Той не се продава. И ако тези са единствените причини да дойдете тук, да ме предупредите за брат си и да вземете дневника на Мери, по-добре си вървете. Късно е и съм изморена.

И нямаше търпение да започне да чете незабавно дневника на Мери.

Доминик поклати глава.

— Ще направя всичко за моето семейство, София. Не го забравяйте. Няма да разреши фамилията Хънтингтън да наскърби отново близките ми.

Поклони ѝ се сковано, преди да се обърне и да се запъти към вратата. После изчезна бързо.

София изтича до прозореца и се загледа към улицата, докато го забеляза в кръга светлина от газения фенер. Светлината мъждееше в мъглата и той заприлича на привидение, потъвайки в нощта. Остави я крайно озадачена, без отговор на въпросите ѝ.

Отпусна се бавно на килима, полата ѝ се разпростря около нея и зарови лице в шепите си. Той знаеше коя е тя... лейди София Хънтингтън. Знаеше, че притежава дневника на Мери, и по някаква причина го искаше. Онова същото чувство, че се задушаваше, че някой я дебне, което изпита, когато лорд Хамънд се опитваше да я намери, я обхвана отново. Тогава избяга в Париж. Но знаеше, че повече не може да бяга, не и от Доминик, не и от себе си. Трябваше да разбере защо той иска този дневник.

ДЕВЕТА ГЛАВА

София погледна през прозорчето на каретата ярко осветената къща, когато завиха и спряха пред главния вход. Изглеждаше като окичена с китайски фенери в тъмнината, така грееше всеки прозорец. Отблясъците трептяха върху белите каменни стени и бижутата на гостите, изкачващи мраморното стълбище. Далечните звуци на валс се чуваха чак навън.

Всичко беше много елегантно, въплъщение на парижкия стил. Нямахте съмнение, че шампанското щеше да бъде от най-доброто, разговорите най-смислени, а танците щяха продължат до зори. Беше точно от онези вечери, които винаги я радваха.

Но тази вечер изпита странно нежелание да изостави укритието на каретата и да влезе вътре.

Дългите вечери в „Царицата на среброто“, без съмнение забавни и доходни, оставяха у нея странно чувство на празнота. Като че ли очакваше нещо... повече.

Какво трябваше да бъде това нещо повече, нямаше представа. Просто беше сигурна, че е някъде тук. Но вероятно не в тази къща. Положително щеше да срещне същите онези хора, които бе срещнала през последните няколко вечери в клуба.

За миг се почуди дали лорд Хамънд ще бъде на приема. Не беше го виждала от онзи ден в парка и се надяваше, че вече не е в Париж и е заминал за Лондон. Със сигурност щеше да се тревожи за него, щом се върне в Англия и се опита да се свърже със семейството си, но поне щеше да има време да помисли преди това.

Ако все пак още се спотайваше из Париж, непременно познаваше техния домакин тази вечер — френски херцог, човек от неговия ранг. Все пак София не се притесняваше толкова от Хамънд, колкото да не срещне отново Доминик. Тя като че ли оглупяваше в негово присъствие.

— Готова ли си, Софи? — попита Камий.

София осъзна изведнъж, че каретата е спряла и лакей с ливрея придържа вратата. Засмя се и придърпа ръкавиците си от шевро върху китките.

— Да, разбира се. Извинявай, Камий, разсеях се.

Камий също се засмя, докато слизаха по стъпалата от каретата и се наредиха на опашката от гости с великолепни тоалети.

— Струва ми се, че не ти се ще да бъдеш тук тази вечер, скъпа приятелко. Херцогът не ти ли хареса, когато се запозна с него в клуба?

— Хареса ми, стори ми се абсолютно очарователен — отговори София, въпреки че всъщност дори не си спомняше лицето му. Всички бяха започнали да ѝ изглеждат малко или повече еднакви. С изключение на Доминик. Спомняше си ясно всяка негова черта.

— Тогава сигурно приемите са ти омръзнали.

— Може би малко — призна София. — Но знам, че срещите с хора са важна част от твоята работа.

— Да, така е, това е приятната част. Но усещам, че теб не те радва, както мен в момента. — Изпитателният поглед на Камий изразяваше съчувствие, докато подаваха наметките си на камериерката. После се потопиха в шума и блясъка на балната зала. — Още ли мислиш за твоето семейство?

— Да, мисля си — отговори София, макар и да съзнаваше, че не се е замисляла достатъчно, ако искаше да ги убеди в искреното си желание да се върне. Необходим ѝ бе точен и ясен план, който да бъде съобразен с приличието. — Трябва да реша съвсем скоро какво да им напиша.

— Ще постъпиш, както ти харесва, разбира се — каза Камий. — Но продължавам да твърдя, че скучното английско благоприличие не е за теб.

София се засмя и после водовъртежът на приема ги погълна. София танцува с повече партньори, отколкото можеше да впише на поканата си, и с напредването на вечерта дори се забавляваше.

Но след това, при последното завъртане на танца, зърна една позната фигура до входа. В първия момент си помисли, че си въобразява, но когато танцът свърши, се озова с лице към вратата и той все още беше там, оглеждайки множеството с хладна усмивка.

Един лакей му предложи вино от подноса, но Хамънд го отпрати. Видя, че София го гледа, и се усмихна по-любезно. Той се смеси с

бляскавата тълпа и за момент тя го изгуби от поглед.

Сетивата на София сякаш се изостриха. Светлината в салона стана по-ярка, горещината по-силна, смеховете по-шумни. Знаеше, че не бива да се паникьосва, не и тук.

След края на танца партньорът на София я съпроводи до Камий. Приятелката ѝ бе потърсила хладния полъх от отворената врата на терасата и разговаряше с няколко познати от клуба.

— Софи, поруменяла си от танца — позасмя си Камий. Взе още една чаша шампанско от подноса на минаващ лакей. — Ето, пийни си.

София взе чашата с благодарност и изпи шумящото вино на един дъх, така че едва ли усети вкуса му. Обаче нервността ѝ не се уталожи.

— Добре ли си, Софи? — попита Камий.

София кимна, докато обхождаше с поглед балната зала. Когато танцуващите се завъртяха, зърна само още веднъж Хамънд. Стоеше от другата страна на дансинга с две дами, които явно любезничеха, и които София знаеше, че са от най-скъпите куртизанки в Париж. Той улови погледа ѝ и нареди тихо нещо на жените. Те побързаха да си тръгнат сред искри от диаманти.

Едната му хвърли прелъстителен поглед, но беше очевидно, че не им остава друго, освен да се подчинят на заповедта му.

Изглежда имаше тази странна власт над много хора. След това и той изчезна в тълпата.

— Познаваш ли този мъж? — попита Камий.

София се обърна към нея, все още под впечатлението, че Хамънд е някъде наоколо и я следи.

— Кой мъж?

— Онзи, който те зяпаше, естествено. Имаше вид на ястреб, който дебне мишка.

Той принуждаваше София да се чувства точно така... като мишка. И това чувство никак не ѝ беше приятно.

— Срегнахме се един-два пъти в Баден-Баден. Познаваш ли го, Камий?

— Чувала съм за него — каза Камий със странна горчивина. Изглежда наистина беше чула слухове за него, при това неприятни. — Казва се лорд Хамънд, нали?

— Да — изненада се София.

— Идва рядко в Париж, но знам, че си пъха носа къде ли не из града. Всъщност шета из цяла Европа. Твърди, че е в ролята на агент на негов братовчед, английски херцог, но аз се съмнявам. Мъже като него... — Камий се смръщи. — Те виреят върху властта. Нуждаят се от нея. Каза, че го познаваш, така ли?

Камий хвана изведнъж София за ръка и я поведе към едно тихо кътче зад преграда от избуяли и нацъфтели растения. Отвори чантичката си и извади малък пистолет.

София ахна смаяна.

— Камий, защо си дошла на бал с пистолет?

— Защото човек никога не знае какво може да му се случи или кого ще срещне изневиделица. — Камий взе ръката на София и сложи пистолета върху дланта ѝ. Дръжката с изящни инкрустации студенееше през ръкавицата. — Имам и други. Вземи този.

— Камий, не — възрази механично София, въпреки че тежината на оръжието ѝ подейства успокоително.

— За всеки случай, скъпа моя — каза Камий.

София не искаше да го взима. Беше се научила да стреля в имението на чичо си, но изобщо не обичаше оръжията, оглушителния им шум, грубата им сила.

Все пак Камий настоя, София кимна и го прибра в своята чантичка. Както каза приятелката ѝ, за всеки случай. Можеше по-късно да ѝ го върне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Театр Национал“, където трупи от чужбина представяха пиеси и пантомими пред лудите по театъра парижани, беше една от най-големите сгради на улица „Вивиен“ и докато София се оглеждаше, за момент забрави къде се намира и просто се потопи в красотата. Като момиче при семейството си в Англия, не ѝ разрешаваха да гледа нищо друго, освен италианска опера.

Възползваше се ненаситно се от всеки шанс да изчезне в света на театъра.

Сложи ръце на позлатения парапет на ложата, която бе наела Камий, и заглежда внимателно разкошната обстановка. Завесата от пурпурно кадифе беше прихваната с дебели златисти възета и ресните ѝ бяха украсени с мъниста. Ложите имаха драперии със същата украса. Над авансцената имаше стенописи на музите, сияещи на газовото осветление в лазурносини и златисти нюанси, а куполът най-горе беше изрисуван като лятно небе.

Публиката също беше великолепна. Множеството парижани, издокарани с коприна и бижута, се наблюдаваха жадно едни други от затъмнените ъгли на ложите си и пълнеха местата на партера. Шушукаше се, че някакъв гостуващ немски принц и неговият антураж ще се появят скоро, също така присъстваха един или двама френски херцози. Гледката беше блестяща, тълпата елегантна.

София погледна програмата, изработена с релефна щампа, и видя името на Доминик Сен Клер, изписано най-отгоре. Беше чувала, че в Лондон бил най-известен с ролите си на Шекспирови злодеи, но пиесата, която щеше да се играе тази вечер, беше съвременна любовна комедия, написана специално за дебюта във Франция, и той играеше главната мъжка роля.

София си помисли горчиво, че подхожда идеално за такава роля — очарователен, красив, учтив с дамите. И все пак у него се долавяше твърдост и студенина, онова усещане, че крие тайни в дълбините на сърцето си. Беше почувствала тази негова тъмна страна, когато дойде и

най-безочливо ѝ поиска дневника на Мери. След като я бе целувал до полуда.

А най-ужасното бе, че целуваше божествено. Накара я да забрави своята предпазливост към него, когато устните му допряха нейните, когато я докосна.

Това също ли бе роля? Съвършеният любовник, чиято прикрита същност е на злодей. София въздъхна и затвори рязко програмата. Изглежда светът не е нищо друго, освен маскарад и всички крият зад маските си същината на грубата истина. Като безкраен спектакъл. Не беше сигурна дали ще разпознае истината, дори ако ѝ избоде очите.

— Тази вечер си замислена, София — обади се Камий. Насочи театралния си бинокъл към една лежа по-далеч на същата редица и се загледа в млад мъж с униформа в бяло и кремаво. — Тревожи ли те нещо?

— Не, нищо не ме тревожи — отговори София. — Може би само съм изморена малко.

— Работи прекалено много. Камериерката каза, че снощи лампата ти е светила до късно.

— Преглеждах счетоводните книги — отговори София. — Ще се науча как да правя баланса.

— Казах ти, та chere, не бива да се преуморяваш — каза Камий. — Да искаше...

— Знам, знам — засмя се София. — Да исках да се омъжа за подходящ, богат джентълмен, щях да сложа край на тревогите си.

Или ако се върнеш при семейството си.

— Не бива да изключваш такъв план. Умните млади французойки го прилагат от стотици години. А ти имаш толкова много поклонници тук.

София забеляза, че младият офицер е вперил влюбен поглед в Камий.

— Не толкова, колкото теб.

— Ах, да! Господин капитанът. Той е един красив дявол. Но не толкова, колкото братята Сен Клер, нали? — Преди София да отговори, Камий ахна и насочи бинокъла към партера. — О, виж роклята на принцеса д'Артанян! Какъв ужас! Надявам се, че този цвят не е на мода сега...

София надникна надолу и се опита да види ужасния тоалет, но вниманието ѝ бе привлечено от компания, която се настаняваше в свободна лежа точно срещу тяхната. Беше един австрийски херцог със своята зле облечена съпруга с тоалет от зелен атлас и няколко други хора, издокарани по виенска мода. С тях беше и една млада дама, която сякаш бе попаднала погрешка между тях — красиво, ефирно създание, със сребристо руса коса, цялото в облак от бледосин тюл. Усмиваше се отнесено на нещо, което някакъв млад мъж ѝ шепнеше в ухото. Както винаги изглеждаше, сякаш не е от този свят.

Беше нейната братовчедка Елизабет, която овдовя скоро след бягството на София с Джак, и първият член от нейното семейство, когото виждаше от месеци.

София смачка програмата, докато гледаше Елизабет и си спомняше последната им среща.

Братовчедката ѝ бе останала у тях в нощта, когато София тръгна с Джак. Беше зърнала русата ѝ глава да се подава над парапета, като напускаше къщата, баща ѝ крещеше след нея, майка ѝ плачеше, но не протестираше. Елизабет не каза нищо. Тя никога нищо не казваше.

Сега като я видя, все едно нейното минало се натрапи грубо в настоящето ѝ и София си спомни много болезнено колко наранена беше през онази нощ. Чувството, че е отритната заради факта че не може да бъде каквато те искат, докато Елизабет нищо не правеше в живота, носеше се безмълвно по течението и беше абсолютно съвършена.

София си бе въобразявала, че е надживяла болката, че бурният живот като госпожа Уестмън я е заличил, че я е превъзмогнала, намирайки себе извън консервативния свят на нейното семейство. Но сега все едно някой бръкна в старата ѝ рана и почувства остра болка.

— София? Какво има? Изведнъж пребледня — каза Камий.

София откъсна поглед от братовчедката си и се усмихна на Камий, престорено жизнерадостно.

— Чувствам се много добре. Току-що видях позната... моята братовчедка Елизабет, ето я там.

— Твоя братовчедка ли? — учуди се Камий. Тя знаеше нещичко за бурното минало на София със семейство Хънингтън и погледна разтревожено към ложата на Елизабет. — Можем да си тръгнем, ако

искаш. Наблизо са отворили нов ресторант. Сигурно имат прелестни стриди...

София се разсмя.

— Естествено, че няма да си тръгнем, само защото моята братовчедка е тук. Тя сигурно дори не ме е забелязала. С такова нетърпение очаквах това представление, че не бих го пропуснала.

Погледна към другата ложа и разбра, че напротив Елизабет я наблюдава, а красивото ѝ лице беше бледо и съвсем безизразно. Кимна на София едва забележимо и София ѝ се усмихна.

Младият мъж зашушука отново на Елизабет и тя се обърна към него.

София се загледа отново в сцената, искаше ѝ се вече светлините да изгаснат, завесата да се вдигне и тя да потъне в измисления свят на пиесата, а не в миналото.

— Всички очакват с нетърпение представлението! — каза весело Камий. — Този красавец мосю Доминик главната роля на романтичен персонаж ли играе? Дамите ще има да въздишат.

— Мисля, че не му е необходима роля на сцената, за да въздишат дамите по него — промърмори София.

Камий се разсмя.

— Да, наистина не е необходимо. А днес чух най-романтичната и тъжна приказка при моята шивачка, която само придаде още чар на неговата прелъстителност. Горката му мъртва любима...

София се изненада.

— Мъртва любима ли? Сигурна ли си, че не е някоя клюка, свързана с пиесите, в които играе?

— Изобщо не е клюка. Дамата, която е разказала историята, е съвсем сигурна. Току-що се е върнала от Лондон с последните новини. Изглежда е бил сгоден за млада дама на име Джейн Грант и след години любов, щели да се венчаят. Говори се, че била толкова добра, почти ангел, и след смъртта ѝ той станал съвсем загадъчен. — Камий въздъхна и размаха театралния бинокъл с драматичен жест. — Не е ли ужасно романтично? Права си... почти като на театър е. Красивият, елегантен герой е съкрушен от трагичната смърт на своята красива, нежна героиня.

Съкрушен? София се загледа отнесено в сцената и се замисли дълбоко. Спомни си как Доминик я целуваше, ръцете му, когато я

докосваше... как тя искаше още и още. И той я искаше.

Нима е била само мимолетно забавление, за да забрави скръбта си по неговата „красива и нежна“ любима?

София не искаше да служи на някого за мимолетно забавление. Не и когато трябваше да сложи отново ред в живота си.

— Мъж, който е намерил веднъж любовта, лесно ще я намери пак — каза Камий. — Той разговаря дълго с теб в парка.

— Разговаряхме само за клуба. Нямахме любовен шепот — обясни София.

— Сигурна ли си, че това е всичко?

Почукване на вратата на ложата я спаси от отговор.

— Някой от твоите обожатели, Камий. Господин капитанът, може би?

— А, не. По-скоро някой, който иска да се запознае с теб, с тайнствената дама в черно. Влезте!

Лакей с червената ливрея на театъра подаде бележка на Камий, която тя прочете бързо. На лицето ѝ цъфна усмивка.

— Покана от моя стар приятел мосю Дюлак, собственикът на театъра. Кани ни на късна вечеря зад кулисите след представлението, за да се запознаем с актьорите. Ще можеш да разговаряш повече с онзи толкова интригуващ мосю Доминик. Колко забавно.

Докато се вглеждаше в бледия профил на братовчедката си, въздъхна и си помисли за вечер, прекарана в опити да измисли нещо невинно, което да каже на Доминик. „Забавно“ не беше думата, която би използвала.

* * *

— Още ли се наслаждавате на Париж, госпожо Уестмън?

София се усмихна на Джеймс Сен Клер, който седеше до нея на дългата маса. Разточителната вечеря беше към края. Сервирах сирена и сладкиши в огромни количества, придружени от хубави, силни вина, които искряха в кристалните чаши. Разговорът стана по-шумен, всички бяха весели, с повишено настроение след спектакъла. Вечерята зад кулисите на големия театър под висналите високо горе пасажи, на сред

декора и разхвърляния реквизит, беше изключително преживяване. Като пещерата на Аладин — недействителна и мистериозна.

Не разговаря много с Джеймс след първоначалната размяна на любезности, когато седнаха и се озоваха един до друг на масата. Разговаря главно с актьора, който седеше от другата ѝ страна — възрастен джентълмен, който знаеше безброй истории за театъра, след като години бе играл на сцената, знаеше и всички лондонски клюки. Джеймс флиртуваше с хубавичката, червенокоса млада жена, която седеше до него. Но постоянно проверяваше дали чашата на София е пълна и от време на време ѝ прошепваше в ухото нещо смешно, за да я разсмее. Щом той се обърнесе към нея, забелязваше, че Доминик ги следи с безизразен поглед, от което нея най-неочаквано я напуши смях.

— Наистина се наслаждавам много, господин Сен Клер — отговори тя. Вдигна поглед към него и видя, че очите му бяха зелени като на Доминик. Без съмнение беше красив млад мъж, с правилни черти на лицето, с открита и очарователно стеснителна усмивка. Красив като Доминик, обективно погледнато. И все пак нямаше я искрата, като го погледнеше, нямаше нищо подобно на огъня, който лумваше у нея, щом ѝ се усмихнеше Доминик.

— Не ви ли липсва пътуването из Европа, авантюризмът, местенето от град на град? — попита Джеймс. — Бих пътувал с най-голямо удоволствие, ще видя нови места, нови хора.

— Германия и Италия, разбира се, имат своите красоти, а пък аз не съм жена, която би се отказала от една авантюра — засмя се София. — Но да се установи човек на едно място има и предимства. А пък аз един ден може да се върна в Лондон. Там е интересно, ако знаеш къде да търсиш.

Джеймс смънка нещо подигравателно, докато взимаше една от бутилките на масата и пълнеше чашата ѝ.

— Ако на някой му харесва дъжд и мъгла, предполагам. Не горя от нетърпение да се върна там след края на нашето турне в Париж.

— Но играта в театъра положително ви кара да се чувствате все едно сте на ново място всеки ден — каза София. Отпи глътка вино и погледна към Доминик. Той слушаше дърдоренето на дамата до него с онази лека усмивка, която София познаваше вече много добре. Беше една от неговите маски, с които криеше истинските си мисли.

Докато го гледаше на сцената, за кратко забрави, че е Доминик. Той я потопа в своята магия и я убеди напълно, че е някой друг. Увлече я в историята, която бе пожелал да разкаже.

Положително и вън от сцената умееше да го прави, играеше роли и в реалния живот, които прикриваха истинската му същност, точно както и тя.

Джейн Грант беше ли прозряла всичко това? Беше ли й разрешил Доминик да зърне истинското му аз? София усети трепет от нещо неприятно, от ревност навярно, и реши, че не бива да мисли повече по този начин. Абсурдно беше да ревнува от жена, която не познаваше, и която бе мъртва. Но по думите на Камий, Доминик беше обичал тази Джейн Грант и София не можеше да не се зачуди какво ли е Доминик да обича.

Какво ли е да надникне в тайните му.

Доминик вдигна поглед и улови вторачения й поглед. Вдигна чашата си с подигравателен жест и тя се извърна. Не й бе необходимо да научава тайните на Доминик. Това означаваше, че и той ще научи нейните. Изпи последната си глътка вино и се усмихна на Джеймс.

— Да ви кажа право, госпожо Уестмън, не съм сигурен, че театърът действително е за мен. Но се надявам, че няма да кажете на близките ми!

— В никакъв случай, господин Сен Клер. А вашият баща иска ли всичките му деца да се посветят на театралната кариера?

София разбираше много добре желанието човек да се освободи от тежестта на родителските очаквания. Принадлежността й към фамилията Хънингтън беше оформила всеки миг от живота й, потискаше я, докато не разбра, че ще я смаже. Само бягството я освободи.

Беше останала с впечатление, че театърът освобождава по някакъв начин. Навярно беше пак клетка, но по-различна.

— Всички вече работим в театъра на една или друга длъжност — каза Джеймс. — Доминик и Изабел играят, както нашите родители едно време. По-голямата ми сестра Лили се грижеше за деловите въпроси, преди да се омъжи и да отиде да живее другаде. Сега тя и съпругът й управляват в Единбург друг театър. — Замлъкна внезапно и се подсмихна кисело. — Но вие знаете, разбира се, Ейдън е ваш братовчед.

— Да, братовчед ми е, но се опасявам, че много отдавна не съм го виждала. Надявам се, че с Лили са щастливи.

Ейдън беше любимият ѝ братовчед, неспокоен дух, който можеше да я разбере. Когато скъса с чичо ѝ и се ожени за Лили Сен Клер, я вдъхнови и тя да направи опит да спечели свободата си.

— Много са щастливи. Очакват бебе през зимата.

— Бебе ли? — възкликна София. — Това е прекрасно!

— Моята майка е в екстаз, че ще ѝ се роди първото внуче. — Джеймс отпи голяма глътка вино. — И трябва да ви се извиня, госпожо Уестмън, за моята реакция онази вечер. Изненадах се, като разбрах, че сте лейди София Хънингтън. Нямах представа, че Доминик ще вдигне такава връва.

— Всичко е наред, господин Сен Клер. Човек не открива всеки ден забравена фамилна връзка, дори да е далечна. Пък и аз вече не съм Хънингтън.

— Наистина ли?

Тя поклати глава.

— След като заминах, за да се омъжа, престанах да бъда Хънтингтън. Копнеех за свобода, също както и вие. Но и свободата си има цена.

Джеймс ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Какво имате предвид, госпожо Уестмън.

София се засмя. Как да каже на този младок, така спокоен сред близките си, които очевидно държаха един на друг, какво означава да се оставиш на течението? Да бъдеш сам, дори това да е за предпочитане?

— Нямам нищо предвид. Кажете ми тогава, господин Сен Клер, играете ли на сцена? Много роли ли сте изпълнили?

Продължиха да разговарят за театъра и за забележителностите на Париж. Вечерята приключи неусетно и господин Дюлак, собственикът на театъра, предложи на всички обиколка на съоръженията зад сцената. Пасажите зад декора бяха тесни и тъмни, гостите се смееха и се препъваха едни в други, сблъскваха се като на карнавал.

Щом компанията стигна най-горе до напречните греди високо над сцената, София видя, че изостава, озова се съвсем сама в притихналата тъмнина. Стори ѝ се като в приказка, като нещо

съвършено и странно, и на нея не ѝ се искаше да настига другите прекалено бързо. Не искаше да се откъсне от магията на театъра.

Загледа се в пространството нагоре. Мрежа от въжета и скрипци се полюляваха леко в тъмните сенки като привидения. Долу се мержелееше сцената, очертанията на диваните и канапетата, бутафорните камини, фасадата, която имитираше истинския живот. Като гледаше отгоре, виждаше колко фалшиво е всичко.

Като живота. Като Доминик.

София се хвана за перилото и въздъхна. Знаеше, че трябва да настигне другите. Чуваше гласовете им откъм страничните галерии като странно, призрачно ехо. Но още не ѝ се искаше да бъде сред хора. Тръгна бавно по пасажа, токчетата ѝ потракваха. Даже този звук ѝ се стори странно висок в празното пространство.

От сенките се появи изведнъж някакъв мъж и препречи пътя ѝ към страничното крило. Тя ахна и политна назад, сърцето ѝ се разтуптя от изненада. За миг си спомни лорд Хамънд и как посегна към нея в казиното. Спомни си очите му, изпълнени с изгарящо желание да я притежава.

Спомни си заплахите му.

Но тогава видя, че беше Доминик, косата му светлееше като златист пламък в тъмнината. Пое си дълбоко дъх. Но Доминик беше точно толкова опасен, колкото Хамънд, но по различен начин.

Заплашваше я така, както Хамънд никога не би могъл.

— Стреснахте ме — прошепна тя.

— Съжалявам. Нямах такова намерение — отвърна спокойно той. Но в тона му не се долавяше ни най-малко разкаяние. Пристъпи бавно към нея и тя посегна да се хване за перилото. — Мадам Мартин се безпокоеше, че изостанахте, и аз ѝ казах, че ще ви намеря.

— Аз съм добре. Само исках да поразгледам. Никога не съм попадала зад кулисите на театър.

София хвърли поглед през рамо към пространството зад тях. Като че ли тя и Доминик се бяха озовали изведнъж съвсем сами в тъмнината, увиснали над света, където никой не можеше да ги намери. Испита внезапен, толкова силен копнеж да протегне ръце към него, да се притисне към силното му тяло, за да почувства, че в този измислен свят има едно истинско нещо. Но знаеше, че ако го докосне, огънят у нея ще се възпламени и вече няма да може да го скрие.

Погледна към сцената долу.

— Тук горе е поразително — каза тя.

— Да. Все едно е друг свят — съгласи се Доминик, като че ли доловил мислите ѝ.

Направи още една крачка, застана зад нея и сложи ръка на перилата до нейната. Не я докосна, не я погледна, но тя чувстваше осезаемо близостта му. Мирисът на кожата му, топлината, която излъчваше, ѝ напомниха живо за тяхната целувка.

— Когато бях малък — започна той, загледан надолу към сцената, — постоянно се криех из пасажите на театъра. Бяха любимото ми място, защото там си играех уж съм в някаква друга страна, уж съм друг. Никой не можеше да види какъв съм наистина. Така научих, че театърът означава свобода, единствената истинска свобода, която бих открил.

— Значи обичате да играете роли от най-ранна възраст? — попита София тихо. Не можеше да откъсне поглед от Доминик, очарована от мимолетното надзърване в мислите му, което не се случваше никак често. Въвлече я във вътрешния си мир с такава лекота.

Усмихна ѝ се за миг.

— Как да не обичам театъра? То е в кръвта на Сен Клерови. Декламираме цитати от Шекспир, преди да кажем друго. Кой не би искал този дар да може да бъде някой друг дори за час?

— Да, разбира се — прошепна София.

Все пак според неговия брат театърът е капан за родителски надежди. Какво странно племе бяха, колко лесно можеше човек да им се отдаде изцяло. В момента щеше да се радва да е различна, друга личност, която не носи дълбоко в себе си онзи неудържим импулс да си навлича бели, след като единственото ѝ желание е да го избегне. Личност, която овладява своето безразсъдство. Личност, чийто спектакъл има щастлив край, независимо каква бъркотия е забъркана по средата на действието.

Но така е в театъра, не в истинския живот. В истинския живот не се случваше нищо, което да я ентузиазира, нея или който и да е друг.

— Коя е любимата ви роля? — попита тя. — Ромео? Хамлет? Образ на смел и романтичен донжуан?

— Яго — отговори Доминик.

София го погледна изненадано. Не очакваше от него да избере злодей, който подстрекава към убийство, разяждан от най-черна ревност.

— Яго ли? Но той е толкова...

— Подъл? Зъл? Жесток? — разсмя се Доминик. — Да, такъв е. Неговите демони разяждат душата му, докато не му остава нищо друго, освен да унищожи всеки около себе си, дори ако е олицетворение на доброта и ум. По-добре да оставим тези образи на сцената, не сте ли съгласна... лейди София?

По някакъв начин той вложи в тези две думи цял спектър от скрити значения. София се вгледа в него. На слабата светлина лицето му изглеждаше жестоко, скулите му — изострени.

Очите му потъмняха, когато погледна към нея. Можеше да си го представи като злодей, който с красотата си привлича хората все по-близо и по-близо до себе си, преди да ги унищожи, защото такава бе природата му. Защото го подбуждаха демони, точно както и нея.

Помисли си за Джейн Грант, мъртвата годеница, и се попита дали тя е била въплъщение на доброта и ум. Дали още я оплаква и какво място е имала в неговия живот. Стана ѝ интересно каква е била причината, като малко момче да се крие на най-високото място над сцената, защо е мамил хиляди пъти извън сцената и игралната маса.

Но не можеше да го попита. Не знаеше как, пък и подозираше, че никога няма да сподели тайните си, няма да разкрие какво крие в душата си. Може би също като нея дори не познаваше себе си.

— Това обръщение ми прозвуча странно — каза тя. — Много отдавна не са се обръщали към мен така.

— Нима? — учуди се той с известно злорадство. — Но ви подхожда. Госпожа Уестмън е твърде прозаично за такава екзотична принцеса.

София се засмя.

— Бедна принцеса, изхвърлена от двореца. И все пак не бих заменила живота си сега с кула от слонова кост. Не вярвам, че и вие бихте заменили театъра за най-великолепния замък.

— Имате право. Опасявам се, че само театърът ми приляга. В нищо друго не съм така добър.

Най-неочаквано се обърна към нея. Привлече я към себе си и меките извивки на нейното тяло прилепнаха като в калъп към

неговите. И тя знаеше, че не беше вярно твърдението му. Със сигурност имаше поне още едно нещо, в което беше много добър.

Вкопчи се в раменете му, за да не падне, а той я прегърна силно.

Сведе глава и леко докосна с устни едната ѝ вежда.

— Ти беше, нали? — каза той с нисък, груб тон.

За момент тя се обърка; разбираше само, че той я докосва, че я прегръща.

— Какво съм била?

— Онази нощ в „Прищевките на дявола“ — продължи Доминик и тя усети по устните му до слепоочието ѝ, че се подсмивва. — Ритна ме по тестисите. Цяла седмица бях бесен.

— Наистина ли? — София се разсмя при този спомен, а именно този спомен я преследваше. — Беше изключително ловко от моя страна, макар че никога преди не бях пробвала такава хватка. Моята стара бавачка ме научи как да постъпя, ако някой мъж се държи с мен прекалено дръзко.

— Прекалено дръзък ли бях с теб? Стори ми се, че ти хареса... поне докато не избяга и не ме остави да агонизирам.

— Хареса ми, дори много — призна неохотно. Едва ли би отрекла, след онова, което се случи в нейната спалня. Искрата, която припламна между тях, беше твърде ярка, за да бъде пренебрегната. — Но се изплаших.

— Аз ли те изплаших? — попита той с агресивен тон и тя съжали, че не вижда лицето му и очите, за да отгатне какво си мисли.

— Аз... ами, по-скоро сама себе си изплаших. Тогава бях глупаво, наивно момиче, но се мислех за толкова освободена и храбра, че да се промъкна в твоя клуб. За мен беше рисковано.

— А сега?

— Сега вече не съм толкова наивна. Пътувах много, срещнах много мъже. — Мъже като Хамънд, който изпада в ярост, ако бъде отблъснат, и мъже като Джак — красив и безразсъден. Слаби мъже и мъже толкова силни, че смачкват всеки по пътя си. Но тя се чувстваше точно толкова глупава, както някога, щом станеше въпрос за Доминик. — Трябва да стоиш настрана от мен.

Той поклати глава и докосна леко с устни кожата ѝ.

— Каква роля играеш в момента, София? — прошепна в косата ѝ. — Какви тайни криеш?

— Не играя роля, аз съм себе си — отговори тя, макар че много често нямаше представа какво означава това. — Не съм Дездемона, не съм и Офелия.

— Определено не си. Ти си чародейка, която прави заклинания в своя мрачен дворец и вари любовни еликсири и отрови. — Устните му се спуснаха от слепоочието към извивката на шията с най-нежната, най-лека милувка.

Тя примря, затвори очи и потръпна.

— Не правя магически заклинания — каза треперееща. Ако правеше, нямаше да бъде където беше, сам-сама на света. Без да знае как да постъпи по-нататък.

— Ето къде грешиш. — Продължи да докосва с отворени, жадни устни кожата ѝ. Главата ѝ се отпусна назад и горещите му целувки сякаш оставяха следа. — Излъчваш магия, която ме притегля отново и отново към теб, дори след като знам, че не бива да те доближавам. След като знам, че семейство Хънтингтън винаги носят беди.

София се задъха, когато той докосна с език лудо пулсиращата вена на шията ѝ. Вкопчи се още по-силно в раменете му, ноктите ѝ се впиха в него през кадифето на жакета. Искаше да го почувства, целия. В момента светът бе изпълнен само с него и с този момент между тях.

— Не, не бива — прошепна тя. Целувките му опариха голите ѝ рамене и той я притисна още по-близо. — Но бих искала, когато ти...

— Изкусителна си като слънчева светлина — каза пресипнало, без да откъсва устни от кожата ѝ.

— Искаш ли да престана?

София поклати глава. След това забрави абсолютно всичко, когато той плъзна едната си ръка към гърдата ѝ и я взе в шепа.

Погали зърното с палец и от милувката то стана твърдо. Тя отпусна глава назад и се остави на усещанията. Удоволствието от ласките му беше неземно и тя жадуваше за още и още. А какво ли щеше да изпита, ако докоснеше с устни голите ѝ гърди? Ако я прегръщаше без дрехи помежду им.

Подразни нежно зърното ѝ и тя прошепна името му. Устните му бяха върху голото ѝ рамо и тя усети, че се усмихва.

— София — промълви Доминик с много дрезгав, почти неузнаваем глас. — Толкова си красива.

„И ти си много красив“ помисли си тя, загледана в златистата му коса. Беше като сияен бог.

Преплете пръсти в косата му и почувства копринената ѝ мекота. Докато галеше зърното ѝ, тя дръпна кичур така, че да го заболи, но той не издаде звук. Само скръцна със зъби и я притисна още по-силно към себе си. Плъзна ръце по извивките ѝ отзад и тя усети даже през дрехите колко е възбуден.

Никога нищо не бе пожелавала така, както желаше Доминик в момента. Желанието ѝ бе като тъмна бездна, която щеше да я погълне, но тя не можеше да се противопостави и щеше да скочи в нея през глава. Докато София го гледаше смаяно, той коленичи пред нея и полата ѝ го закри.

Опита се да го отблъсне, но той я задържа за бедрата. Погали голото място над чорапите с въздушно нежна ласка, след това гънката на бедрото и разтвори краката ѝ.

Тя усети горещия му дъх на най-интимното си място, лек като въздишка, точно преди езикът му да проникне дълбоко в нея.

„По дяволите всички скрупули!“ Затвори очи и се хвана за перилата, трепереща от изблика на неподозирани усещания в себе си. Той като че ли знаеше инстинктивно как обича да я докосват... точно там.

Погали я с език бавно един път, пак и пак, после докосна с върха онова мъничко, чувствително място. Тя се сгърчи и почувства влага от вътрешната страна на бедрото си, а той изстена.

Как безумно го желаше! Колко ѝ бе липсвало усещането, че е жива. Позволи си само за миг да го изпита благодарение на удоволствието, което ѝ достави той.

Хрипков смях наруши изведнъж нейния чувствен сън. Отвори широко очи и разбра, че не са потънали заедно в някакъв нов свят. Бяха все така на пасажа и наблизо имаше хора, в това число и неговите близки.

„О, проклетие“ — изруга наум отново обзета от паника. Била е безразсъдна и преди, но никога чак толкова. Доминик я пусна и се изправи, а тя се отдръпна, опитвайки се да си поеме дъх. Полата ѝ падна и тя оправи горната част на роклята. Ръцете ѝ трепереха върху хлъзгавата материя.

Доминик се наведе към нея, сякаш щеше да я прегърне отново. Лицето му беше изопнато от страст, очите му притворени, но изведнъж се извърна. София го наблюдаваше как скръства ръце пред гърдите си и изпъва рамене с дълбока въздишка.

— Трябва да се върна при другите — каза тя тихо. Камий щеше съвсем скоро да я потърси, ако някой нов флирт не я разсее. Но София знаеше, че лицето ѝ пламти и се чувстваше прекалено разтреперана, за да се срещне с когото и да било.

— Ще те заведа — каза той. Гласът му прозвуча много отдалеч. Доминик дори не се обърна към нея.

Как му се отдаваше така бързо да смени горещата страст с хладна отчужденост? И на София ѝ се искаше да знае как да се държи по същия начин. Може би беше загубила форма и актьорските ѝ умения бяха изчезнали.

— По-добре в този момент да съм сама — отказа тя. Чу как той избухна отново в смях — по-гръмогласен и сякаш по-отблизо. — Едва ли са много далеч.

Доминик се обърна бавно, за да я погледне в лицето. Изражението му бе спокойно и безучастно като на антична статуя. Един красив Аполон.

— Поне ми разреши да те пазя, докато настигнеш компанията — каза той. — Няма да разберат, че сме били заедно.

В първия момент на София ѝ мина през ума, че Доминик ще се срамува, ако го видят с нея.

После се присмя на обидата, която сама си нанасяше. Разбира се, че не бива да ги виждат заедно.

Намираще се на кръстопът в живота си и се мъчеше да разбере накъде да поеме. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше още един скандал, нова вълна от клюки, особено след като братовчедката ѝ Елизабет е в Париж. Този факт можеше да ѝ помогне да се върне при семейството си.

Тя кимна.

— Добре. Все пак какво може да ми се случи в един театър?

Като се изключи бедата, която вече си навлече...

Доминик се засмя.

— Страхувам се, че може да ти се случи нещо повече, отколкото на което и да е друго място.

София кимна. Тя се наклони да тръгне, но Доминик я хвана изведнъж за ръка. Тя се обърна и видя, че я гледа внимателно и се усмихва. Тази усмивка ѝ вдъхваше недоверие повече от всичко друго.

— Не съм забравил за онзи дневник, лейди София — каза той спокойно, но в гласа му се долавяше заплаха. — Бих искал да го купя.

Дневникът. Защо така странно го привличаше? Защо човек като Доминик иска пожълтелите дневник на една отдавна мъртва жена? Тази мистерия засили упоритостта на София да не го дава, да остане вярна на Мери.

Дръпна ръката си от неговата. Мисълта ѝ беше много по-ясна, когато той не я докосваше.

— Не се продава. Все пак защо го искаш?

Доминик вдигна небрежно рамене, но София не се заблуди. По погледа му разбра, че няма да отстъпи.

— Интересувам се от фамилната история — каза той. — Може би има нещо, от което да излезе пиеса.

— Едва ли. Мери Хънтингтън е водила скромен живот, доколкото разбрах от прочетеното досега. Скромно, тъжен живот, съсипан бавно от несподелена любов. Сърцераздирателно, да, но не и величествено драматично.

— Все пак бих искал да го прочета — настоя Доминик. — Щом не желаеш да ми го продадеш, не мога ли поне да му хвърля един поглед?

София се взря в лицето на Доминик. Зачуди се дали по някакъв начин не приличаше на съпруга на Мери. Ако беше така, сърцето на Мери се е свивало всеки път, когато е поглеждала хубавите му очи и не е виждала онова, за което е копняла. София изпита внезапно желание да бъде далеч от него, да не съзнава ясно коя е, когато го гледаше.

— Може би — отвърна бързо. — А сега трябва веднага да тръгна и да намеря другите.

Забърза, като едва виждаше накъде отива, докато не се озова до тясно стълбище, което водеше надолу от пасажа. Чу смеховете отново, но те се отдалечаваха. Както слезе на сцената, изведнъж се видя обградена от декори — бутафорни ливади и стаи, създаващи объркана перспектива, която сякаш стесняваше пространството около нея.

София се завъртя в кръг, дезориентирана и задъхана. Още чуваше гласовете, но ѝ се струаха хем долитащи отблизо, хем много

отдалечени. Както се взираше нагоре в тъмния пасаж, косъмчетата на тила ѝ ненадейно настръхнаха, като че ли някой я гледаше.

Сърцето ѝ се разтуптя, извърна се бързо, но там имаше още повече сенки. Долови някакво движение, като краткотраен проблясък в тъмни буреносни облаци, които се събираха около нея.

— Кой е там? — извика тя. — Мисля, че се загубих...

Отговор не дойде. София стоеше съвсем притихнала и както се заслушваше напрегнато, долови съвсем тих звук от отдалечаващи се стъпки.

„Сигурно си въобразявам“ — помисли си тя и потри челото си. Навярно умората и нереалната атмосфера на театъра бяха пречупили сетивата ѝ. Беше започнала да си представя своя живот като театрална пиеса с мистериозни, мрачни герои и злодеи, които я дебнеха в нощта. Втурна се между декорите и забърза слепешката, докато най-сетне не чу Камий да я вика.

— Софи! Ето те и теб. Къде изчезна? Мосю Кавил ще ни води в онова ресторантче, за което ти споменах, ще бъде страшно весело...

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР

Моето семейство ми липсва още по-отчаяно, откакто загубих детето. Ето, написах го, виждам думите на белия лист с най-черното мастило, за да може всеки да разбере, че са истина. Сестра ми и мама ми пишат всяка седмица. Аз седя до този прозорец и чакам писмата им, като че ли са късчета от истинския свят, запратени в дълбините на моята самотна кула. Пишат ми такива обикновени неща — за градината, за сватбите в селото, за нови рокли, но всяка тяхна дума за мен е манна небесна. Някога мислех, че моето семейство е скучно и посредствено! Но сега ми липсват и си мисля, че е точно каквото трябва да бъде едно семейство.

Семейството на моя съпруг... те съвсем не са такива, дори когато ни идват на гости. Като че ли се мръщят, щом ме погледнат, все едно очакват от мен нещо, което не мога да им дам, и не мога да бъда. Джон казва, че си

въобразявам, че нашата любов е достатъчна да бъде щастлива. Преди и аз мислех така.

Но изгледите за бъдещето ни сякаш са по-благоприятни. Наскоро пристигна известие, че братът на краля, самият херцог на Йорк, ще ни дойде на гости, за да ловува. Джон е въодушевен от идеята, че позицията ни в двора ще се укрепи, и аз прекарвам цялото си време да планирам визитата. Моля се надеждите на съпруга ми да се сбъднат.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Магазин за шоколад. Дали ще е тежка работата там?

Но когато попита дали ще я вземат на работа, ѝ отказаха с мотив, че не подхожда на такава изтънчена дама да продава зад щанда.

София стоеше пред голямата бляскава витрина на магазина за шоколад и разглеждаше примамливото разнообразие от сладки лакомства. Табелката „Търси се помощник“ все още висеше на вратата, но не приеха нейната помощ. Можеше ли в действителност да открие начин да е полезна?

— Excusez, madame.

Една двойка забързано се промъкваше покрай нея, за да влезе в магазина. Тя се отдръпна да им направи път и изведнъж зърна отражението на мъж във витрината. Наблюдаваше я втрещено и се подсмиваше.

Усмивка, която познаваше вече до болка. Доминик Сен Клер.

— Нова работа ли си търсиш, София? Или днес просто ти се хапва нещо сладко?

София хем се ядоса, хем я досмеша. Винаги я изненадваше в моменти, когато беше най-неподготвена.

— И едното, и другото — отговори тя. Обърна се към него учтиво усмихната, като се надяваше, че днес ще успее да овладее изражението си. — Кой не обича шоколад?

— Аз не обичам особено, признавам си, но сестра ми Изабел го обожава. Възнамерявам да я зарадвам с любимите ѝ сладкиши.

— В такъв случай няма да те задържам — отговори веднага София.

— За никъде не бързам. Ако си търсиш работа, може би ще ти е необходима помощ.

София поклати глава.

— Не, днес повече няма да търся.

— Тогава ще ми окажеш ли честта да се разходиш с мен. Денят е прекрасен.

Денят наистина беше прекрасен, слънчев и топъл, улиците бяха пълни с весели хора. София се изкуши сериозно да тръгне с него. Знаеше, че не бива, че според благоразумните жени е много опасен, но явно не можеше да устои.

— Защо? — попита с иронична усмивка. — За да ме предупреждаваш да не общувам с брат ти ли? Или пък ще ме убеждаваш да купиш стария дневник, който така и така не се продава.

Доминик отметна глава и се разсмя. Слънцето проблесна в лъскавата му коса и няколко минаващи жени се спънаха, зазяпани в него.

— Престанете, госпожо Уестмън. Нали се разбрахме по този въпрос?

— Да, разбрахме се.

— Тогава разреши ми да те поканя в знак на разкаяние в кафенето отсреща. Мисля, че има и друго, за което да говорим.

София погледна кафенето. Беше претърпано, шумно и чаровно, никак не приличаше на място, където имаше вероятност да се случи нещо. Следобедът беше толкова приятен, просто приканваше човек да го пропилее с красив мъж. А за да бъде искрена към себе си, трябваше да признае, че искаше да опознае Доминик по-добре.

— Добре, ще изпия чаша чай — съгласи се тя.

Той я поведе с лъчезарна усмивка към масите на тротоара пред кафенето, където намериха тихо местенце под един червен сенник. Доминик направи знак на една хубавичка сервитьорка, усмихвайки се ослепително, и тя не спря да хихика, докато сервира чая.

— Е, защо искаш да работиш в магазин за шоколад? — попита Доминик, след като сервитьорката се отдалечи, кършейки снага. — Толкова много ли те забавлява идеята да работиш?

Преди да отговори, София свали бавно ръкавиците си.

— Представям си, че ще ми бъде приятно да работя нещо. Но да си призная, опитът ми в кулинарното изкуство е доста... ограничен.

Доминик се разсмя.

— Едва ли бих се досетил.

София се усмихна и се вгледа в лицето му, за да потърси знак дали не му досажда, но той я гледеше напрегнато, с интерес.

— Като дете се промъквах често в кухнята и готвачката ме угощаваше с разни лакомства. Научи ме да си приготвям чаша шоколад

и... ами, може да прозвучи странно, но тези бяха някои от най-щастливите ми моменти. Ароматът на шоколад, търпението на готвачката, която никога не се отнесе презрително към старанието ми, дори когато разсипвах или загарях шоколада.

— Племенница на херцог, която търси убежище в кухнята!

— Да, точно така. Тези дни свършиха, когато майка ми разбра и забрани да ходя в кухнята — допълни София. Още ѝ ставаше мъчно, като си спомняше някогашното разочарование. — Но и днес мога да правя много хубав шоколад.

Доминик се разсмя и тя по някакъв начин почувства, че днес той е в безгрижно настроение.

Обикновено дори когато се усмихваше и се държеше очарователно, в очите му се долавяше някаква смътна бдителност. Може би настроението му се дължеше на успеха в театъра.

После забеляза сервитьорката, която му се усмихваше от витрината, и като се усмихваше, на страните ѝ се появяваха сладки трапчинки. Изглежда доброто му настроение имаше съвсем друга причина.

София разбъркваше бавно чая, без да го поглежда.

— Изненадан съм, че ти е харесвало да прекарваш толкова време в кухнята — подразни я той. — Не е ли по-подходящо една племенница на херцог да седи в салона, накичена с фльонги и дантели?

София не можа да се сдържи и се разсмя. Само да знаеше колко верни бяха думите му.

— Не си далеч от истината. Но на мен винаги ми е било интересно да разговарям с хората, независимо какви са. Да разбере как живеят. Но винаги имах тази възможност, защото семейството ми не разрешаваше никакви волности, държеше да бъде като порцеланова кукла.

— Обичаш да си измисляш въображаеми образи — отбеляза той. София го погледна изпод периферията на шапката си.

— Да, точно така. Обичам да си представям всекидневието им. Какво правят, какво мислят. Като в пиеса, предполагам.

— Хората са безкрайно интересни, съгласен съм — каза Доминик. — Театърът е като живота, преживяванията там са задълбочени и обясними. Хрумвало ли ти е да станеш актриса?

София се сепна.

— Аз... не, никога. Аз, актриса!

— Нали каза, че си търсиш работа. В магазина за шоколад. Защо не в театъра?

София почувства, че се изчервява. Нима Доминик Сен Клер мислеше, че тя може да стане актриса? В миг на безумие си го представи.

— Поласкана съм. Но съм участвала само в любителски представления на семейни приеми. Никога не съм учила как всъщност се играе на сцена.

Доминик сви рамене.

— Има техники, които се научават, като например сценична реч и пластика. Но има неща, които не се учат. На първо място е вроденият интерес към човешката природа, вникването в нея. Външността и осанката са другото. Сигурно знаеш колко си красива.

София се засмя. Почувства как страните ѝ поруменяват и пламват.

— Не преувеличаваш ли?

— Никак. Като стане въпрос за театър, винаги съм искрен. Трябва да пробваш театралната сцена? Ще се радвам да опитам, но...

— Но какво?

— Семейството ми, на тях никак няма да им е приятно, ако изобщо някога се сдобря с тях. — Дори в момента, докато изричаше тези думи, осъзнаваше, че надеждите ѝ да си върне сигурността на семейство Хънтингтън, изглеждаха по-далечни от всякога. — Всичките ми опити за благоприличие май се провалят!

Доминик се облегна лениво.

— Според мен благоприличието се надценява — каза той. — Значи искаш да се върнеш при семейството си?

София сви рамене и отпи от чая.

— В този момент ми се струва най-правилно. Даже черните овци трябва да се укротят. Причиних на родителите си достатъчно неприятности.

— Наистина ли? — каза тихо Доминик. Той се умълча, докато около тях се носеше смеха на другите посетители. Той я загледа така втренчено, че тя започна да се изнервя, и после изведнъж пак се усмихна. — Колко си интересна, София Уестмън.

— Не толкова, колкото теб. Разкажи ми за твоята пиеса.

Доминик кимна и охотно смени темата. Докато бърбеха безгрижно за театър, тя не можа да се отърси от усещането, че между тях нещо се бе променило.

* * *

„София Уестмън наистина е невероятно красива“ — мислеше си Доминик, докато я гледаше как се смее, огряна от слънце. Косата ѝ, прибрана на кок под шапката, блестеше като рядък абанос, бялата ѝ кожа розовееше на високите ѝ, изваяни скули. Никога не бе виждал очи с цвят като нейните, почти като захаросани теменужки на витрината на сладкарски магазин.

Красотата ѝ прозираше, дори като се криеше под нейните безлични, тъмни дрехи. Той не я излъга. Дори да издекламира една строфа с известно чувство, ще бъде сензация на сцената.

И ако бурно аплодирана актриса, шокира своето семейство, толкова по-добре. Жена като нея не бива да робува на условности, не бива да робува на никой, който я задушава.

Очевидно по-рано и тя е мислила така, иначе нямаше да пристане на Уестмън. Но сега искаше да се върне при семейството си.

В ума си често разработваше сюжети за драми, и докато наблюдаваше София, която му се усмихваше, му хрумна нов сюжет. Красивата, опозорена дъщеря на старинна фамилия, изхвърлена в бездушния свят. Всичките ѝ стремежи за помирение са напразни, и тогава сърцето ѝ закоравява спрямо близките и тя се хвърля в един скандален живот.

А дали пък да не е живот на сцена? И там да се свърже с всеизвестно семейство като Сен Клер. Може би дори като любовница? Как само всеки Хънтингтън ще презре подобно поведение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

София разтърка очи и се вторачи в колоната от числа в счетоводната книга. Едва ли подскачаха, но ѝ се струваше, че се размазват пред погледа ѝ. Уменията ѝ в счетоводството очевидно не се бяха се подобрили, но след като не успя да намери друга работа, тя трябваше по някакъв начин да изкарва прехраната си. Идеята на Доминик, че може да стане актриса, я беше заинтригувала и тя непрекъснато си спомняше за разговора им. Обаче това никак нямаше да се хареса на семейството ѝ.

След като се прибра от кафенето, тя с неохота отиде с Камий и приятелите ѝ в някакъв ресторант. Нямаше настроение за шампанско и стриди, но след случилото се през деня, не искаше да остава сама. Очевидно нямаше да ѝ се отрази добре, ако се отдаде на прекалено много размисли. Сред шумната и весела компания започна да забравя.

Пък и многото шампанско също не ѝ се отрази добре. София посегна към чашата е газирана вода и отпи голяма глътка, но като че ли това не помагаше много. Числата не спираха да танцуват по страницата.

Изведнъж някой почука на вратата на кабинета.

— Да? — извика София, радостна, че ще се поразсее.

Мейкпийс, английският иконом, влезе в кабинета. София не знаеше къде го беше открила Камий, но той беше идеалният майордом за един първокласен игрален клуб — мълчалив, наблюдателен и изключително дискретен. Той виждаше всичко, но не издаваше нищо, включително собствените си мисли.

На София ѝ се искаше повече да прилича на него.

— Имате посетител, мадам Уестмън — каза Майк. — В салона.

— Посетител ли? По това време на деня? — попита София.

След като икономът се поклони и излезе, София бързо приглади косата си, грабна един шал и го наметна върху раменете си. Беше захладняло, а камините не бяха запалени.

След затварянето на клуба всички веселящи си бяха тръгнали, а залите бяха тихи и студени.

Главният салон приличаше на призрачна, ехтяща пещера, осветена от слабата светлина, която се процеждаше през единствения прозорец, чиито завеси не бяха спуснати. Една жена с къса, обшита с мъниста черна перлена наметка от кадифе и боне с воал седеше на дивана в далечния край на салона с гръб към вратата. Беше толкова неподвижна, че приличаше на призрак. София забеляза, че икономът, както винаги експедитивен, беше оставил на масата поднос с чай, но жената не беше го докоснала.

„О, Боже“ — помисли си София. Дано да не е някоя ядосана съпруга, чийто мъж е загубил прекалено много на карти или е флиртувал прекалено открито с някоя от красавиците, които раздават картите. Какъвто и да беше проблемът, непременно трябваше да го уреди колкото се може по-бързо. Въпреки главоболието си София се усмихна с най-сияйната и очарователна усмивка, на която беше способна и забързано прекоси салона.

— Извинете, че ви накарах да чакате, госпожо. Какво желаете?

Жената бавно се обърна. Тежкият воал беше отметнат назад и очертаваше съвършения овал на бледото лице и сребристите къдрици. София замръзна на място. Беше братовчедка й Елизабет.

— Здравей, София. Радвам се отново да те видя — отговори Елизабет, докато ставаше.

Шумоленето на копринената й рокля прозвуча прекалено силно в тихата зала. На лицето й се появи плаха усмивка и за миг София видя тази Елизабет, която някога познаваше.

Когато бяха момичета, Елизабет беше очарователна и малко срамежлива. Според родителите на София, Елизабет беше прекрасен пример за подражание за момиче от семейство Хънтингтън — пример, който София просто не можеше да следва, заради вродената си необузданост. Но у Елизабет също се криеше такава палавост, а чудният й звънлив смях размиваше всички около нея. Елизабет, София и братовчед им Ейдън правеха много смешни лудории по време на скучните семейни празници.

Елизабет беше само на 18 години, а София на 16, когато всичко свърши. Елизабет внезапно изчезна за няколко седмици, след което я омъжиха набързо за лорд Севърн, мъж с няколко десетилетия по-

възрастен от нея. Тя пак се появяваше в херцогското имение по повод на семейни тържества, но звънкият ѝ смях вече не се чуваше. Елизабет беше станала тиха и сякаш се беше изолирала в своя малък свят, където не допускаше никого.

София беше виждала Елизабет за последен път преди сватбата с Джак, но знаеше, че лорд Севърн е починал. И ето че Елизабет беше в Париж и седеше в салона на София. Сините ѝ очи грееха като лятно небе и напомняха за някогашната Елизабет.

Но усмивката ѝ посърна, когато забеляза стъписаната от изненада София.

— Братовчедке Елизабет — успя тя да каже накрая. — Каква изненада!

— Да, сигурно е изненада — отговори Елизабет. — Не знаех, че си в Париж, докато не те видях в театъра. Изглеждаше добре снощи.

— Ти също — каза искрено София.

Елизабет винаги е била красива, но беше загубила кукленската си апатия.

София си спомни за дните, когато бяха момичета, за времето със семейството си, когато не всичко е било кавги и хладно мълчание. Тя нямаше представа как да реагира в този момент, изправена пред единствения член на семейството, с когото се виждаше от месеци. Испита копнеж да се втурне към Елизабет и да я прегърне. Но от друга страна искаше да се обърне и да избяга, да отрече, че е Хънингтън.

— Чух за лорд Севърн — каза София. — Съжалявам.

Елизабет кимна.

— Слава Богу, поне стана бързо. И аз съжалявам за капитан Уестмън. Бракът ви не продължи дълго.

— Да. Така е.

— Сигурно много си го обичала, щом имаше куража за тази смела постъпка.

София не знаеше как да отговори. Дали е обичала Джак? Преди си мислеше, че го обича, че той ще я спаси от семейството и от самата нея. Вместо това, той я научи да разчита сама на себе си.

— Да — каза просто тя. — Как... как е семейството? От дълго време получавам известия само от Ейдън.

Елизабет се усмихна, а красивото ѝ лице стана божествено неземно; като слънчев лъч.

— Ах да, Ейдън. Той е адски щастлив, че пише своите пиеси и живее със съпругата си. Заслужава това щастие, въпреки че семейството го е изолирало. За останалите няма нищо ново, освен че Едуард е сгоден и скоро ще се жени.

— Едуард е сгоден? — каза София.

Това не я изненада много. След една поредица от младежки лудории, брат ѝ се научи да се подчинява на семейните правила. Винаги накрая постъпваше както се очаква от един Хънингтън. Или поне създаваше такова впечатление.

— Да, за дъщерята на един от татковите съседи. Чичо ни, херцогът, много се радва на тази сватба.

София кимна. Значи брат ѝ беше сгоден за добра партия, двете черни овци София и Ейдън бяха прогонени далече и затова в света на Хънтингтънови пак цареше пълен ред. Но какво водеше Елизабет насам?

— Защо си в Париж, Елизабет?

Очите на Елизабет трепнаха неспокойно.

— Реших, че една малка почивка ще ми помогне да сложа ред в някои неща.

„Ред ли?“ Доколкото на София ѝ беше известно, всичко в спокойния живот на Елизабет винаги беше в пълен ред.

— За какви неща говориш?

Елизабет сви рамена.

— Просто свиквам с ролята си на вдовица. Никога не ми се е налагало да се справям сама с живота. Реших, че Париж е най-подходящото място за това. Радвам се, че те срещнах тук. Виждам, че бизнесът ти върви добре — каза тя, сочейки към игралните маси и рулетките.

— Просто си изкарвам прехраната — отговори София. Посегна към подноса с чая, само колкото да се намери на работа и наля внимателно две чаши.

— Завиждам ти — каза Елизабет, сваляйки ръкавиците си от шевро. Пое чашата от София.

Големият ѝ диамантен венчален пръстен проблесна в полумрака, а в средата на китката ѝ се откри един дълъг белег.

София не беше виждала тази дълбока розова резка върху съвършената кожа на братовчедка си, но Елизабет продължи спокойно

да пие чая си.

— Защо ще ми завиждаш? — промърмори София. — Ти винаги си била идеалната, винаги знаеше точно как да постъпиш.

Елизабет бе доволна от живота си, а София винаги се впускаше в рисковани авантюри.

Елизабет се изсмя горчиво.

— Аз съм просто добра артистка. Животът ми го наложи. Ала ти София — ти познаваш себе си. Знаеш какво искаш и отстояваш правата си. — Тя огледа стаята над ръба на порцелановата чаша с непроницаемо изражение на лицето. — Ти си свободна.

София не знаеше какво да каже, за да наруши мълчанието, което се възцари между тях след тези странни думи.

Всеки може да постъпи като мен.

Елизабет поклати глава.

— Не. Страхливка като мен не може. Всеки мой опит да се освободя от капана на семейството свършва много зле.

— Толкова ужасен ли е животът ти, Елизабет? — попита загрижено София. — Какво се е случило?

— Животът ми вече не е лош — каза Елизабет с внезапна слънчева усмивка. — Това е най-странното, София. Само преди няколко дена получих писмо от майка ти.

— Майка ми ли? — София се почувства замаяна от внезапната смяна на темата.

— Да. Мислела си, че може случайно да те срещна тук в Париж. Научила, че отново пътешестваш.

— Сигурна съм, че не ми праща поздрави — засмя се огорчено София.

— Грещиш, братовчедке. Много липсваш на майка си.

Това беше още по-изненадващо. За миг София си спомни детството и ехото от редкия смях на майка ѝ при разходките из градината на семейното имение, когато гонеше София и Едуард около лехите с цветя или в стария лабиринт, парфюма ѝ с аромат на момини сълзи, когато коленичеше да ги прегърне. Тези моменти рядко продължаваха дълго — бащата на София мразеше детската врява, а майка ѝ беше прекалено заета с обществените си задължения. И все пак това бяха много приятни мигове.

А когато баща ѝ я изгони, заради брака ѝ с Джак, майка ѝ плака, но не направи нищо.

За нея семейството стоеше на първо място, дори над собствената ѝ дъщеря. И сега Елизабет ѝ съобщаваше, че майка ѝ се интересувала от нея. Пренебрегвайки здравия си разум, София почувства прилив на надежда. „Това ли беше чакала досега?“

— Какво ти писа — попита предпазливо София, докато разбъркваше чая си.

— Просто предполага, че пак си се омъжила.

— Почти не ми остава време да мисля за тези неща.

— Знам. И двете сме отскоро вдовици. Кой би се обвързал с нов брак, след като тъкмо се е отървал от предишния. Но майка ти...

За миг Елизабет се поколеба как да продължи.

— Майка ми какво?

— Помоли ме да разбера, дали имаш нови ухажори. Всъщност не каквито и да е, а „подходящи“ ухажори. Мисля, че точно това каза.

София не можа да сдържи смеха си. Майка ѝ, която се беше отрекла от нея, се притесняваше за ухажорите ѝ.

— Мама те е помолила да шпионираш любовния ми живот?

Бледите бузи на Елизабет леко поруменяха.

— Не да те шпионирам, а просто да разбера как си. Нали сме от едно семейство.

— А спомена ли за някакви кандидати?

— Не, но намекна, че съпруг, който е приемлив за баща ти, може да улесни завръщането ти в семейството. Наистина ѝ липсваш, София. Сигурна съм. На мен също ми липсваш. Без теб и Ейдън животът в семейството е скучен.

— Разбирам — промълви София, въпреки че в действителност изобщо не разбираше. Като че ли ѝ изпращаха знак за помирение, макар и по заобиколен начин чрез братовчедката ѝ. Даваха ѝ шанс да се върне у дома към предишния си живот, да не е повече сама на света, но при условие че се омъжи за подходящ съпруг, че коригира поведението си и не създава проблеми.

— И ти ми липсваш, Елизабет — каза предпазливо София. — Липсва ми миналото. Боя се обаче, че в момента нямам никакви ухажори — порядъчни или не. Но дори и да имах, вече май е твърде късно да се променям.

Елизабет кимна с тъжна усмивка.

— Сторих това, което обещах на майка ти. Предадох известието ѝ, но ако бях на твое място, не бих се върнала. Животът ти тук е изключителен. Не го заменяй със студената и задушна атмосфера на семейството. Това ще те убие.

София искаше да я попита какво иска да каже и да разбере какво ѝ се е случило, но Елизабет внезапно остави чашата си и се изправи. Наведе се и целуна София по бузата.

— Трябва вече да тръгвам — каза тя. — Надявам се пак да се видим, преди да замина. Няма нужда да ме изпращаш. Знам как да изляза.

Спусна воала върху бонето си и забързано излезе от стаята, оставяйки след себе си аромат на парфюм от виолетки. София надзърна през прозореца и видя как Елизабет се качи в каретата си, спряла долу на улицата.

За миг тази среща ѝ се стори нереална. От толкова дълго време не беше срещала член на семейството. Сега ѝ намекваха, че ще я приемат отново, както тя се надяваше, но само ако направи това, което се изисква от една Хънингтън. Трябваше да си намери някакъв улегнал, скучен съпруг и да се задоми.

Обаче улегналите и скучните не я вълнуваха. Привличаха я сложните и трудни мъже като Джек, лорд Хамънд и Доминик.

Доминик Сен Клер определено не беше улегнал. Освен това един Сен Клер щеше да е абсолютно неприемлив за семейството ѝ. След като се ожени за Лили Сен Клер, Ейдън напусна семейството и София му завиждаше за това. Той беше открил себе си и щастието си заедно с любовта. Но на нея едва ли щеше да ѝ провърви, както на Ейдън. Сигурно беше по-добре да се възползва от възможността да намери начин да се върне в семейството, както се надяваше.

Вратата се отвори и в салона се втурна Камий сред шумолене на пера и волани.

— Софи, гост ли имаше? — попита, изваждайки от шапката си иглата, която я придържаше. — Видях една голяма карета да заминава. Сигурно е бил някой ужасно интересен.

— Да, но съжалявам, че ще те разочаровам, но пак няма да можеш да ме сватосаш, Камий — засмя се София. — Не ме посети ухажор, а моята братовчедка Елизабет, лейди Севърн.

— Ах, колко тъжно! Бях сигурна, че е някой вълнуващ мъж. Но не ми ли каза, че твоето семейство те е отритнало?

Камий отиде да провери какво има на подноса с чай и си гризна от един недокоснат сандвич.

— Да, отритна ме. Не съм виждала Елизабет от цяла вечност, но тя ме е зърнала в театъра.

— Ах, да, в театъра. — Камий ѝ се усмихна хитро. — По едно време ти изчезна, Софи, също и красивият господин Доминик.

— Загубих се зад кулисите — каза София, като се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно. Постара се и да не си спомня какво се случи на пасажа. — Той ми помогна да се върна.

— Нима? — каза Камий прекалено невинно. — Колко мило от негова страна.

— Да. Много мило.

— Ами, тогава, *c'est vrai*. Поне няма да блуждаеш все още зад кулисите и да пропуснеш нашия обед на открито утре.

— Обед на открито ли? — зарадва се София от смяната на темата. Отдръпна се от прозореца и отиде да види останал ли е чай. — Прием ли ще дадем?

— Не ние, а моята приятелка мадам Дюма. Срещнах я в един магазин и тя ни покани на излет до Монмартр с нейната компания. Граф Данилов, онзи руснак, който ме ухажва толкова чаровно, ще бъде там и ще доведе приятели. Пък и чистият въздух ще те освежи.

— Кой друг ще бъде там? — попита София подозрително. Камий се отказа от темата за Доминик прекалено лесно.

Камий сви рамене.

— Никой по-специално. Само приятели. Кажи, че ще дойдеш, Софи! Ще бъде много весело.

София се засмя. Много весело... също както снощи прекали с шампанското, за да забрави какво се случи между нея и Доминик ли? Но трябваше да си признае, че пикник сред природата ѝ се струваше особено интересно занимание.

— Добре тогава, ще дойда. Но те предупреждавам, никакво сватосване.

* * *

— Всичко наред ли е, милостива госпожо?

Елизабет се усмихна отегчено на своята камериерка, подавайки ѝ бонето с воала. Мег беше с нея от много време, през всичките мъчителни години със Севърн, и явно предусещаше настроенията ѝ. Например, когато опиумът я съблазняваше отново.

Но сега случаят бе различен.

— Горе-долу, Мег. Само съм малко уморена.

— Кои магазини обиколихте днес?

— Не, днес не съм обикаляла магазините. Имах по-приятно занимание. Навестих член на семейството, когото не бях виждала от дълго време.

— Член на семейството ли, милостива госпожо? В Париж!

— Да, може би си я спомняш? Лейди София. Сега е госпожа Уестмън.

Докато камериерката се суетеше и подреждаше вещите ѝ, Елизабет седна пред тоалетната масичка и разпусна косата си. Въздъхна, щом тежките, гъсти къдрици паднаха и главата престана да я боли толкова силно.

— Лейди София ли? Разбира се, че я помня — възкликна Мег. — Двете тичахте като бесни в имението на херцога. Много време мина, откакто не сте я виждали, милостива госпожо.

— Да. Твърде много.

Елизабет затвори очи, за да не гледа отражението си в огледалото. Отново беше на шестнадесет и яздеше през земите на чичо си заедно със София. Смееха се, конете им прехвърчаха през препятствия, надбягваха се през горите, като че ли на света нямаше нищо, от което да се пазят.

Тогава наистина нямаха. Бяха млади, разглезени, свободни, свързваше ги истинско приятелство, кискаха се, като четяха любовна поезия. Преди да се сблъскат с реалния свят и със задължението да бъдат Хънтингтън. Преди родителите ѝ да уредят пагубната женитба със Севърн.

Преди да загуби по такъв ужасен начин мъжа, когото наистина обичаше — Брендън Сен Клер.

Елизабет отвори очи и видя как се наблюдава втренчено от огледалото. Всичко това ѝ се струваше толкова отдавна. И все пак виждаше лицето му толкова ясно, чувстваше целувките му.

Но Брендън изчезна завинаги от живота ѝ. Никога повече нямаше да го види, освен от разстояние.

Севърн също изчезна и дългият кошмар на техния брак най-после свърши. Не беше докосвала опиум от месеци и беше сложила ново начало в живота си. Първата стъпка бе да поднови приятелството си със София, затова се възползва от възможността да ходатайства, когато майката на София я помоли за помощ. Не че да бъде човек в задущаващата прегръдка на фамилията Хънингтън винаги е чак толкова хубаво. Може би София е щастлива, че е избягала.

Но поне можеха пак да бъдат приятелки, както едно време. Елизабет искаше да поправи грешката си, че не е била до София, когато е имала нужда от нея.

Мег подреди дрехите и взе четката да разреши косата на Елизабет.

— Как е лейди София? Сигурно се е зарадвала, като ви е видяла, госпожо.

Елизабет се надяваше, че е така, но при срещата им почувства само предпазливостта на София.

— Струва ми се, че се зарадва. Бих искала да ѝ помогна.

— Дай помогнете ли, госпожо?

— Бих искала да се върне с мен в Англия, но не ми се вярва, че ще пожелае.

Ако София ѝ разреши да опита, беше сигурна, че ще ѝ бъде от помощ. Че ще бъдат пак приятелки.

— Вярвам, че няма да откаже, милостива госпожо. За вас ще бъде много добре да си имате отново приятелка като лейди София.

Елизабет кимна, но се опасяваше, че беше вече много късно.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР

Приготовленията за визитата на херцога бяха прекрасен промеждутък за мен и като че ли всичко се нареждаше добре. Бях поръчала повечето провизии и къщата беше лъсната от тавана до избите. Най-сетне грамадното, церемониално легло, което родителите на Джон поръчаха преди толкова много време, ще бъде

използвано. Според Джон тази визита означава, че отново ще се радваме на благоразположението на двора, но се страхувам, че по-скоро ще го отдалечи още повече от мен.

Моят брат също ще дойде на гости следващите няколко дни, и съм сигурна, че ще го убедя да остане за кралската визита. Искам да помогна на семейството си по всякакъв начин, а Ник твърди, че имал някакви много хубави новини за мен. Нямам търпение да го видя. Този ден със сигурност е нов и по-хубав в моя живот...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мосю Доминик! Мосю Брендън! Елате бързо.

Доминик вдигна поглед от ръкописа, който четеше, подразнен, че го прекъсват. Спокойна вечер без представление и ангажименти беше рядкост, а той се нуждаеше от възможност да прегледа пиесите за следващия сезон в „Маджестик“. Твърде много време мисли за София и за техния разговор в ресторанта. Но само един поглед към актьора, чието лице беше моравочервено, и разбра, че не става въпрос за нещо несериозно. Човекът изглеждаше ужасен не на шега.

Брендън стана от дивана, на който се бе излегнал и четеше.

— Какво има, Марсел? — попита разтревожен. — Да не се случило нещо? Пострадал ли е някой?

Марсел поклати глава, като се мъчеше да си поеме дъх. Доминик забеляза, че изглежда все едно е бил застигнат от буря — дрехите му бяха раздърпани, косата стърчеше. На страната му имаше рана.

— Не, не е, но съвсем скоро ще пострада, ако не побързате. Мосю Джеймс. Дойде с нас при Мадам Бранкузи и беше пиан. Там имаше един, който обвини мосю Джеймс, че мами на карти...

Доминик и Брендън се спогледаха разтревожени. Джеймс и бардаците бяха опасна комбинация. Всеки път загазваше, щом влезете в публичен дом, готов за бой и разни номера. А като се прибави и колко е пиан обикновено...

— Да тръгваме — каза Доминик и грабна жакета си от облегалката на стола.

Бяха посещавали дома на мадам Бранкузи, когато дойдоха за пръв път в Париж. Даже в Лондон имаше слава на разкошен и елегантен публичен дом. Но тази вечер изглеждаше сякаш някоя моряшка свада се е разразила в това убежище от позлата и брокат. Когато Доминик влезе и видя опустошението в салона на мадам Бранкузи, едва не избухна в смях от абсурдната сцена.

Момичетата стояха по кадифените дивани или върху мраморните маси, пицейки, подсмърчайки или насърчавайки мъжете, които се

биеха върху изисканите копринени килими. Една от проститутките хвърли чаша в стената, тапицирана с кадифе. Чашата се счупи и кехлибарена течност се плисна върху скулптура, изобразяваща двойка, преплетена в съвкупление, но това изобщо не възпря онези дето се биеха.

Въздухът, натежал от дим на пури и миризмата на скъпи парфюми и бренди, ехтеше от викове и сумтене, от звука на юмручни удари. Тела, облечени с елегантни вечерни тоалети, вече висящи на парцали, се търкаляха между прекатурените игрални маси.

— Светът очевидно е полудял — викна Брендън.

Доминик трябваше да се съгласи. Беше свикнал да укротява внезапни, агресивни изблици, каквито се случваха всяка седмица в „Прищевките на дявола“ в резултат на ефикасната комбинация от алкохол, пари и жени. Но тук имаше начин да се избягват такива ситуации.

Мадам Бранкузи беше професионалистка. Остана изненадан, че е изпуснала нещата.

— Няма значение — викна Доминик на Брендън. — Трябва да намерим Джеймс и да го измъкнем оттук.

Запромъкваха се през скупчените тела, оглеждайки всеки. Доминик удари с юмрук в челюстта някакъв мъж. Едно от момичетата скочи върху гърба му, когато минаваше покрай нейната маса. Свали я ловко и я остави на дивана, без да обръща внимание на писъците ѝ.

Брендън имаше право. Това тук беше лудница. Щеше му се да има време да се хвърли и той в боя, защото един хубав тупаник щеше да го отвлече от мислите му. Трябваше да се освободи от чувството на неудовлетвореност, което потискаше в себе си, откакто срещна София Уестмън отново.

Но в момента първата му грижа беше Джеймс, а не да се счепка с някого. Джеймс не го биваше да се бие и все пак много често се забъркваше в неприятности като тази.

Доминик удари с лакът някакъв, който го нападна. Докато го изтласкваше встрани, зърна най-накрая Джеймс. Той се беше проснал в един тъмен ъгъл върху постелка от разпилени карти.

Жакетът и вратовръзката му ги нямаше, ризата му беше залята с бренди и на челюстта му имаше рана.

Доминик хвърли поглед през рамо, за да помахна на Брендън, който беше приклецил един мъж. Брендън кимна спокойно и изтласка встрани своя опонент.

Доминик коленичи и хвана ръката на Джеймс, за да му помогне да се изправи. Джеймс изръмжа, главата му се килна назад и той отвори очи.

— Какво се случи? — простена той.

— Точно това и ние искаме да разберем — каза Доминик. — Как успяваш винаги да се забъркаш в някоя беля? И в манастир да попаднеш, ще се разрази бой.

— Не съм виновен аз! — извика Джеймс. — Даже не знам как започна скандалът. Просто играех карти и следващото, което видях, беше онзи мъж...

— А ти падна на пода в безсъзнание, залят с бренди.

— Загубих всичките си пари — измънка Джеймс.

— Да се махаме отгук — каза Брендън, след като най-сетне се добра до тях. — Мисля, че видях черен вход последния път, когато бяхме тук.

— На теб винаги са ти ясни всички изходи — отбеляза Доминик, придържайки Джеймс, който висеше на една страна.

— Човек никога не знае — каза Брендън сериозно. Подхвана Джеймс през раменете и ги изведе през полускрита зад кадифените завеси врата.

Доминик видя пред тях тясно, стръмно стълбище, което се виеше към слабо осветен коридор.

Дебел килим заглушаваше стъпките им, а на тъмно боядисаната стена имаше редица шпионки.

През тях се процеждаше светлина като миниатюрна точица и Доминик дочу тихи стенания и пъшкания, изплющяване на камшик, вик.

Значи не всички се бяха включили в боя долу.

— Система за следене — захили се Доминик. — Много изобретателно.

— Дали да не си инсталираме нещо подобно в нашия клуб, като се върнем у дома — каза Брендън. — Но точно в момента нямаме време да изследваме проекта на мадам Бранкузи. Трябва да изведем Джеймс и да го накараме да изтрезнее.

Едва Брендън изрече думите и една врата в дъното на корида се отвори със замах. Удари се в стената и се появи самата мадам Бранкузи.

Съдържателката на публичния дом беше внушителна жена според всякакви критерии — висока, закръглена, с боядисана черна коса, събрана високо горе на главата ѝ, и с арогантен блясък в очите. Тази вечер изглеждаше като фурия с камшик в ръка, кичури коса се бяха изплъзнали от фуркетите, натруфената ѝ рокля беше с цвят на прясна кръв.

— Allez! — кресна на тромавите, мускулести телохранители, които застанаха зад нея. — Вървете долу и усмирете тази паплач. Не искам тези merdes в моето заведение.

Телохранителите минаха покрай тях и Доминик и Брендън се спогледаха над клюмналата глава на Джеймс. Те тръгнаха подире им, за да се измъкнат, но мадам Бранкузи викна и изплющя с камшика, за да ги спре.

— Хей, вие! Елате тук. Вие англичаните не сте нищо друго, освен истинска напаст. Не си въобразявайте, че не знам какво се случи в салона.

— Тогава знаете повече от нас, chere madame — каза Доминик с най-благия си, най-успокояващ глас. — Ние току-що дойдохме.

Но мадам не можеше да бъде лесно укротена. Пристъпи наперено към тях, от очите ѝ хвърчаха искри.

— Не можете да ме измамите. Знам, че сте негови братя. — В думата „негови“ вложи всичката си злоба, посочвайки с камшика си почти припадналия Джеймс. — Той организира тази бъркотия.

— Сигурен съм, че има някакво недоразумение — каза предпазливо Брендън. — Нашият брат е съвсем млад и може да се разгорещи, но не вдига скандали.

Мадам Бранкузи поклати глава.

— В моя кабинет има един мъж, от най-добрите ми клиенти е. Той твърди, че мосю Джеймс е пил без мярка и го обвини, че е мамел на карти. Когато се е опитал да успокои мосю Джеймс, той го ударил. Не разрешавам подобно поведение в моето заведение. Виждате как една пияна свиня, като вдигне юмрук, предизвиква ефекта на доминото. За секунди всичко излиза от контрол.

Джеймс клюмна върху Доминик и Доминик се намръщи. Не му беше до тази бъркотия точно в момента... пък и когато и да било. Животът му без друго беше пълна каша, само Джеймс му липсваше с неговите истории.

— Кажете на този мъж да ни потърси и да каже от какво се оплаква — каза безцеремонно.

— А, не! Вие ще му кажете, веднага — викна мадам Бранкузи още едно изплющяване с камшика. — В кабинета ми. *Allez vous en.*

— Май ще се наложи да оправим работата сега — промърмори Брендън.

Доминик кимна и повлякоха Джеймс през отворената врата. За разлика от разкоша, позлатата и кадифето в целия дом, кабинетът беше малък и практичен, обзаведен само с бюро и няколко стола с прави облегалки. Единственият знак, че стаята се намираще във вертеп, бяха окачените по стените щампи в рамки, на които бяха изобразени двойки в нещо като античен стил, които се съвкупяваха в различни пози. Очевидно водеха тук непорядъчните клиенти, за да ги смърят, при това не особено благо. Или пък приемаха тук онези, които имаха оплаквания. Мъжът, който седеше в тъмния край на стаята, се изправи, когато влязоха.

Доминик го изгледа с присвити очи. Стори му се познат, като че ли го беше виждал някъде в Лондон доста отдавна, но не можеше да спомни кой е. Беше висок, добре сложен, с леко посивяла черна коса, с умни черни очи, очевидно мъж с добри обноски, вдъхващ доверие.

Мъжът се усмихна най-учтиво и съвсем спокойно. И все пак имаше нещо в неговото поведение, в невъзмутимото му спокойствие, което Доминик инстинктивно не хареса. Някакво бдително и неприветливо изражение. Облеклото и косата на мъжа бяха в безупречно състояние, като че ли не си беше цапал ръцете в суматохата отвън, като че ли хаосът бе предизвикан от други хора и той бе наблюдавал отдалеч.

— Това е лорд Хамънд — представи го мадам Бранкузи. — А това са братята на мосю Джеймс.

Тя бутна един стол с крак и Доминик сложи внимателно Джеймс да седне, без за миг да откъсва вниманието си от лорд Хамънд с неговия змийски поглед.

— Ах, да. Всеизвестните братя Сен Клер — усмихна се още по-широко лорда, но очите му не промениха израза си. — Гледах миналата седмица вашето представление в „Театр Насионал“. Беше много занимателно.

— Ще се окаже не толкова занимателно, колкото тази вечер — каза Доминик.

Лорд Хамънд се разсмя.

— Наистина. Явно вашият брат не носи на пиене. Трябва да го държите под око, горкият хлапак да не се натряска така.

Като чу тези привидно съчувствени думи, Джеймс скочи от стола. Доминик не очакваше толкова енергично поведение и беше неподготвен... не наблюдаваше брат си, а този странен мъж, който явно имаше някакъв проблем със семейство Сен Клер.

— Копеле! Знаеш, че не беше така — развика се Джеймс. Запрепъва се трмаво към лорд Хамънд, но Доминик го задържа за яката отзад и го бутна към Брендън, който го подхвана. — Той сложи нещо в питието ми. Сигурен съм.

Лорд Хамънд поклати тъжно глава.

— Виждам, че мелодрамите не се ограничават само на сцената. Вашият брат беше пийнал и се опита да мами на карти. Много несръчно, бих добавил.

— Така ли започна свадата в салона? — попита Доминик. Обвинението беше сериозно и ако Хамънд имаше доказателство, Джеймс беше загазил със сигурност. — Кога обвинихте Джеймс, че мами?

— Страхувам се, че стана неуместен инцидент — отговори лорд Хамънд, все така вбесяващо спокоен. Подсмихваше се, сякаш тази процедура му доставяше голямо удоволствие. Като че ли всички играеха по негов таен сценарий. Доминик не обичаше да го манипулират.

Погледна Брендън, който още държеше Джеймс и наблюдаваше сцената. Брендън и Доминик се спогледаха за миг и Доминик разбра, че брат му се чувства по същия начин. Случваше се нещо странно в момента, нещо различно от един обикновен скандал.

— Само посочих на вашия брат грешката му — продължи лорд Хамънд, — а той се опита да ме удари. Юмрукът му се заблуди и попадна върху физиономията на друг. Простете, chere madame. —

Поклони се дълбоко на мадам Бранкузи. — Съжалявам, че развалих най-приятната вечер във вашето образцово заведение.

— Няма никакво значение — обади се пискливо мадам Бранкузи. — Искам да знам кой ще плати поправките. Не мога да затворя задълго, нали разбирате.

— Джеймс ще плати — каза Брендън. Джеймс почервения и отвори уста, като че ли да протестира, но замълча, след като Брендън го погледна студено.

— В правото си съм да го предизвикам на дуел, разбира се — заяви лорд Хамънд. — Такава обида на моята чест не бива да се размине неоспорвана.

— Сега не е 1750 година — уточни Брендън. — Дуелите са незаконни.

— Ах, но какво означава дреболия като закона за мъже като нас?

Лорд Хамънд се приближи, едно мускулче потрепваше на мършавото му лице — единствената пукнатина в хладното му държание. Доминик виждаше ясно, че спокойната изискана фасада на този мъж беше само стена, издигната да прикрие дълбокия извор на примитивно насилие.

Доминик познаваше това чувство, защото се появяваше и у него твърде често. Този мрачен, буен гняв, който трябваше да се излее някъде или щеше да експлодира. Изливаше го на сцената в образите на злодеи — Яго, дон Жуан, жестоки херцози и принцове, но понякога се чувстваше сякаш няма как да се освободи, освен в буря от ярост и страст. Надяваше се, че го прикрива умело, като този мъж, но този мрак се спотайваше у него, както изглежда и у лорд Хамънд.

Но онова, което не разбираше, бе защо гневът на Хамънд е насочен срещу Джеймс изобщо.

Джеймс, който се луташе в живота, без да наранява никого, освен себе си. Беше като ренесансова трагедия за отмъщение, сполетяло невинния, но със сигурност човек, който дори не ги познава, не би се спречкал с тях.

— Чувал съм за вашата фамилия — каза лорд Хамънд. — Прочутите Сен Клерови, кривнали от правия път много отдавна.

— Съжалявам, че не можем да отвърнем на любезността ви — отвърна Брендън. — Не сме чували никога за вас.

— Ах, ами, за разлика от вас и вашите роднини, аз живея скромно. Заминах от Англия преди много месеци по дела на моя чичо — продължи Хамънд — херцогът на Пендрейк. За него може би сте чували?

Всеки знаеше името на херцог Пендрейк. Той беше един от най-богатите и безскрупулни хора в Англия и се говореше, че има пръст в почти всяко търговско начинание в Империята.

— Виждам, че за него сте чували — усмихна се Хамънд отново. — Тогава може би разбирате защо властите ще си затворят очите за един дуел, даже тук, във Франция. Но не виждам необходимост за подобно крайно действие в момента. Очевидно вашият брат е просто нахакан момък, който се е повеселил. Надявам се, че това ще му послужи за урок.

Хамънд се приближи до Доминик и все така усмихнат каза спокойно:

— Аз съм добър приятел и ужасен враг, господин Сен Клер. Никой не може да ми попречи, ако искам нещо. Запомнете го добре, ако някога се срещнем пак.

Хамънд си взе сбогом с поукротената мадам Бранкузи и си отиде. След като оставиха една щедра сума, Доминик и Брендън отведоха Джеймс от притихналата вече къща и го натовариха на файтон.

— Как успя да попаднеш на такъв човек? — попита Брендън. — Оставихме те сам една вечер и...

Джеймс изпъшка и скри лице в шепите си.

— Не знам! Той седна на моята маса, беше ме потърсил специално. Никога не съм го виждал, не знаех, че е роднина на херцог Пендрейк.

Роднина на херцог Пендрейк... и както изглежда, имаше зъб на фамилията Сен Клер.

Доминик сви вежди, загледан през стъклото в тъмните улици. Беше сигурен, че никога не е срещал Хамънд и не го познаваше, но онзи проблясък в очите му, заплашителният тон, когато изрече странните думи, намекваха, че той ги познава.

Доминик реши да открие колкото може повече сведения за този Хамънд. На него ще му стане ясно, че Сен Клерови не са без

възможности да разрешат проблемите си. Възможности, каквито във висшето общество няма.

Да се живее в не точно определени обществени кръгове, сенчести и гранични, имаше и своите предимства. Или да си „кривнал от правия път много отдавна“, както отбеляза Хамънд.

— Може би ще бъде по-добре да се прибереш вкъщи, без да се бавиш, Джеймс — предложи Доминик.

— Не! — извика Джеймс. — Не бива да се прибирам сам. Родителите ни ще си помислят, че съм се посрамил.

Брендън изсумтя.

— И положително ще се изложиш, ако продължаваш да се държиш по този начин. Или предпочиташ да даваш обяснения на мама и татко... и на Изабел?

Джеймс се отпусна на облегалката. Стана ясно, че не иска да обсъжда пълния си провал тази вечер със своята сестра близначка.

— Защо все на мен се случва?

— Защото си млад и зелен — отговори Брендън строго. — Ще си вземеш урок много скоро, както ние на младини.

Доминик едва не избухна в смях. Едно време щеше да се съгласи с Брендън: животът наистина беше строг учител и никой в тяхното положение не можеше да си позволи да остане дълго невинен. Но някои уроци изглежда никога не се научаваха.

Защо иначе щеше да търси постоянно София Уестмън, след като тя беше последната жена на света, която трябваше да пожелае?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

София се подпря на лакти върху тревата и се загледа в чистото синьо небе. Отначало не ѝ се искаше да придружи Камий и нейните приятели на този пикник в селцето на хълма Монмартр, но сега беше доволна, че се съгласи. Точно от един ленив следобед имаше нужда, а местността беше неочаквано красива — пасторално кътче, разположено високо над Париж в подножието на хълма, с разпръснати тук-там вятърни мелници и изоставени овчарски колиби. Един следобед със смях и приятни разговори... и с Доминик пред погледа си.

Сега всички бяха доволни и замечтани, изтегнати на одеялата за пикник, докато следобедът преваляше.

— Мисля, че се умълчахте прекалено — каза руският граф, приятел на Камий, леко завалено, заради виното, което бяха изпили. — Предлагам да играем на една игра.

София се разсмя, като си помисли, че няма човек, отишъл на пикник, който да не се „умълчи“, особено след всичкото вино и бренди, стриди и музика. Чувстваше се замаяна от слънцето и алкохола, почти лекомислена, което никога не е било добър знак. В такива случай загазваше най-много. Но ако съществуваше възможност да се върне при семейството си, нямаше да има много дни като този. Облегна се на грапавия ствол на дървото и огледа ливадата да види къде се е налегнал на тревата Доминик. Беше обърнал лице към слънцето, косата му блестеше и се усмихваше леко.

Колко красив беше. Искаше да бъде по-близо до него, тази топлина да премине и у нея.

— На отгатване на думи, може би? — предложи Камий, разполагайки се до граф Данилов, и нейната бледозелена рокля бухна около нея като цвете.

— На карти — предложи друг. — Да поиграем вист.

— Непрекъснато играем на карти — възрази Камий.

Граф Данилов се разсмя.

— Пък и не сме свита куцащи, престарели дами, които придружават вашата английска кралица, нали? Не, предлагам нещо много по-забавно. Начин всеки да опознае приятелите си по-добре.

Камий се засмя и се облегна на ръката на Данилов.

— Мисля, че се познаваме вече много добре — каза тя. — И понеже днес съм домакиня, наистина трябва да обезкуража вашата лудория, *mon cher comte*.

— Ще ме обезкуражите ли? — подсмихна се шеговито Данилов и потупа воланите на роклята на Камий.

Тя се захили.

— В никакъв случай. Нали сме ли тук заради лудориите? Е, и каква игра предлагате?

— На сляпа баба — провикна се една подпийнала дама.

— Не, нещо по-интересно. — Данилов направи пауза, вдигна вежди и обхвана с поглед мързеливата компания. — Една игра, на която в Петербург много обичат да играят, когато си ходят на гости за по няколко дни. Криеница.

Вълна от смях мина през компанията като живително дихание през тяхната леност.

— Много забавно — извика подпийналата дама, след това изпищя, сякаш някой я ощипа.

— Не е ли съвсем детска? — протестира друг.

София се разсмя. Имаше чувството, че няма да бъде точно както в детството. Погледна крадешком Доминик и видя, че още лежеше на слънце със затворени очи. Искаше ѝ се да го събуди.

— Кой ще се крие и кой ще търси? — попита.

— Дамите ще се крият, господата ще търсят — обяви Данилов.

— Ах, нищо ново под слънцето? — добави унило друг мъж.

София се изправи бързо, едновременно с другите дами. Всички се кискаха, като се събраха в края на полянката. София повдигна края на полата си, щом Данилов започна да брои.

— Старт! — извика той и настъпи хаос, щом дамите се втурнаха да тичат и се разпръскват на всички страни надолу по хълма и между дърветата. За миг София се завъртя, объркана накъде да поеме, след това си спомни изоставената на вид колиба, която видя на идване. Повдигна полата си и хукна надолу по хълма, колкото я държаха краката, подхлъзвайки се по тревата.

Смеховете и писъците заглъхваха зад нея, докато се отдалечаваше тичешком, едва поемайки си дъх, стегната с корсета.

Като се спусна от хълма, се втурна към портата. Колибата се показва, стаена в сянката на вятърна мелница, смълчана и тъмна.

Наведе се и влезе, вратата изскърца на ръждясалите панти и се затвори зад гърба ѝ. Изведнъж я обгърна тишина и сивкава тъмнина. Само през цепнатините на старите дървени стени проникваха оскъдни слънчеви лъчи, които осветяваха вехтите шкафове покрай стените и струпаните в един ъгъл изпочупени глинени съдове. Подът проскърцваше и се усещаше миризмата на застоял дим, на горещия ден във и острия дъх на джин. Изглежда някой още използваше колибата, ако не за друго, то само за да се черпи тук.

Усети лек световъртеж в пълната тишина, след изпитото вино и смеховете. Откри тясно местенце зад един от шкафовете и се мушна там да чака края на играта. Облегна се на стената, затвори очи и се остави на тишината. Но и тук, в това усамотено място, пред очите ѝ бе Доминик. Помисли си как се опитваше да не го гледа по време на пикника, как надзъртайки към него, виждаше, че той я наблюдава с онова непонятно напрежение в очите.

Вратата проскърца тихичко и тя отвори очи. Като съдържаше дъха си, надникна иззад шкафа.

Видя за миг висока мъжка фигура, която се открояваше на светлината. След това мъжът влезе и вратата се затвори.

— Знам, че си тук — извика тихо, твърде тихо, за да разпознае гласа му. Разбра само, че е англичанин. — Усещам парфюма ти.

Изведнъж яркият спомен за лорд Хамънд изникна в съзнанието ѝ, как я преследваше, как я дебнеше. Как я накара да се чувства като в капан, сякаш не може да диша. Знаеше, че е глупаво, че лорд Хамънд няма как да е на техния пикник, и все пак задушаваният страх я вцепеняваше.

Притисна ръка до устата си, за да не изкрещи. Чуваше мъжът да обикаля тихомълком стаята.

Всеки момент щеше да я открие.

Почувства се объркана в тъмнината и тези спомени още по-натрапчиво я завладяха. Измъкна се иззад шкафа и се спусна към вратата.

Внезапно една силна ръка обгърна талията ѝ като с железен обръч и тя бе уловена. За секунда надигащата се у нея паника я сграбчи, студена и парализираща. Извъртя се и ритна мъжа в краката, съжалявайки, че не носи по-груби обувки, вместо нейните пантофки от шевро. Мъжът изсумтя и я притисна по-здраво. След това усети мириса му — одеколон с дъх на лимон. Беше Доминик, той я бе хванал, а не някой кошмарен непознат. Испита облекчение, което отпъди паниката и я накара да се присмее на себе си, на старите си страхове, на напрежението, породено от алкохола и играта на криеница. Спомените за Доминик замъглиха кошмарите от Баден-Баден, бяха много по-ярки.

Но я плашеха не по-малко.

Той я притисна още повече към себе си и през муселина на роклята почувства тъканта на жакета му. Устните му допряха шията ѝ, разтворени и горещи се плъзнаха по кожата ѝ, тя притвори очи и въздъхна от прилива на удоволствие.

— По дяволите, Доминик, изплаши ме — задъха се София.

Почувства, че той се усмихва, точно преди да я ухапе лекичко по нежната извивка на рамото ѝ.

— Ругаете ли лейди София? Толкова непристойно за една дама.

София го перна по ръката, но нейният жест само го накара да я притисне още повече. Тя чувстваше стройното му, атлетично тяло по цялата дължина на своето, силната му ерекция, и желанието ѝ пламна още по-горещо.

Прекалено много вино ли изпи? Атмосферата на пикника ли ѝ влияеше или лекомислието на парижкия ѝ живот? Заради това ли неспокойният ѝ дух се бунтуваше отново срещу здравия разум? Или причината да се чувства по този начин беше Доминик? Като че ли щеше да експлодира от всички емоции и бурни желания, надигащи се у нея.

— Нямахте да ругая, ако не ме влудяваше, Доминик Сен Клер — каза тя. Прекара пръсти по ръката му, по дългите изящни пръсти и се учуди на драскотините и мазолите, които усети. Мъж актьор и комарджия има със сигурност нежни ръце, а не загубели като от тежък физически труд.

Но нямаше време да помисли върху тази интересна загадка. Той докосна с върха на езика си голота кожа на рамото ѝ, после го загали с

дъх, докато тя не потрепери. Този безумен копнеж се разразяваше у нея все по-силно. Доминик го подклаждаше. Подклаждаше и безразсъдството, което винаги я опропастваше.

Доминик докосваше нежно кожата ѝ със зъби, докато тя не потрепери отново, след което притисна разтворени устни там, където свършваше деколтето. Ръката му се плъзна по корема ѝ, по-ниско и по-ниско, събирайки богатите дипли на полата ѝ. София въздъхна и отметна глава назад върху рамото му.

Повдигаше дантелената фуста заедно с полата и тя почувства горещото му докосване през тънката коприна на бельото си. Погали я между бедрата и като почувства колко е влажно там, простена.

София се извърна и го погледна в очите. Лицето му беше наполовина осветено от слабата светлина, промъкваща се през цепнатините на стената. Очите му блестяха от страст, усмихваше се леко, загледан в нея. Тя прекара ръка по ленената му риза, след това не устоя, откопча перленото копче и пъхна ръката си под ризата, за да помилва голата му плът. Хареса ѝ усещането, той беше толкова силен и горещ. Толкова жизнен, най-жизненият човек, когото познаваше.

Доминик също ѝ вдъхваше живот, след като толкова дълго се бе чувствала бездушна и вцепенена. След като си бе забранила всякакви емоции, за да оцелее. Това чувство бе по-опияняващо от виното.

Мускулите на корема ѝ се стегнаха, когато ръката му се плъзна още по-надолу. Докосна го случайно и почувства, че ерекцията му е още по-силна.

— София — произнесе напрегнато той, но не помръдна. Само я гледаше съсредоточено с тези очи като искрящи скъпоценни камъни.

София се усмихна. Харесваше ѝ да гали Доминик и да го усеща под своя власт, макар и да знаеше, че това е само илюзия. Знаеше, че той никога няма да се откаже да доминира, независимо над кого. Тя плъзна дланите си към раменете му и отметна дрехата. Той я свали и я пусна на пода, без да откъсва очи от нея, докато тя развързваше вратовръзката му.

Той разкопча панталона си, събу го и изведнъж в мъждивата светлина застана пред нея гол.

„Толкова е хубав, почти нереален“ — помисли си София замаяно, докато изследваше с ръка раменете му, ръцете, гладките гърди. Вече

нищо друго нямаше значение, освен да го гали, да го усеща. Да забрави всичко друго.

Но дори отдавайки се на желанието, знаеше колко опасно може да бъде нейното безразсъдство. Жена в нейното положение, без сигурност, сама, не биваше да си позволява да забравя. Като се остави преди да бъде управлявана от страстта, се озова омъжена за неподходящ човек, зависеща от безскрупулни мъже като лорд Хамънд. И все пак ѝ се струваше, че днешният ден е като кратък миг извън времето. Само в този миг можеше да бъде себе си, да бъде с Доминик. Мъжът, когото желаше, както никой друг в живота си.

Той като че ли чувстваше това нейно желание. Дишаше тежко, беше стиснал зъби, но стоеше неподвижно, докато тя изследваше тялото му.

София затвори очи и се притисна още повече към него. Вдъхваше мириса. Притисна разтворените си устни към гърдите му и вкуси топлата влага по кожата му. Сърцето му биеше бурно, също като нейното. С върха на езика си обходи едното му зърно.

Никога не беше изследвала мъжко тяло по този начин. С Джак обикновено страстта избухваше за кратко и бързо стихваше. Беше... очарователно. Прегърна го и плъзна ръцете си по гърба му да го притегни още повече към себе си. Плъзгаше ги бавно, възбуждащо, докато не обхвана задните му части. Бяха твърди и стегнати и тя изстена.

В този момент желязното му самообладание рухна.

— София — изохка той, прегърна я през талията и я вдигна. София се разсмя, докато той я пренасяше през стаята, за да я сложи върху купчина стари одеяла. Целуна я страстно, с изгарящо желание. Тя изви ханша си към него. Почувства езика му до своя. Безумната необходимост да се слее с него замъгли съзнанието ѝ и тя се вкопчи още по-силно в Доминик, потъвайки в тази забрава. Мъглата на безумното желание да се слее с него я обгърна и тя го прегърна с всички сили, докато пропадеше в бездната на това желание.

Какво имаше у този мъж, което я караше да се чувства по този начин? Не знаеше, пък и в момента не я интересуваше. Безразсъдството отново я бе обсебило.

— София.

Устните му се плъзнаха надолу от брадичката, поспряха се на чувствителното място на шията.

Когато тя въздъхна и отпусна глава назад, той дръпна силно атлазената горна част на роклята. После махна дантелата на корсета от гърдите ѝ и ги разголи пред своите алчни, искрящо зелени очи. На слабата светлина видя, че зърната ѝ бяха вече настръхнали, изгарящи от копнеж за неговите целувки.

— Толкова си красива — прошепна неясно. — Чародейка.

Прекара върха на езика си по нежната кожа на гърдите ѝ. Тя сплете пръсти в коприната на косата му и го притисна към себе си. Най-накрая, докато безмълвно го умоляваше, ѝ даде онова, което страстно искаше, и пое едното ѝ зърно дълбоко в устата си. Същевременно галеше другата гърда, нежно, умело. Дразнеше и всмукваше зърното ѝ, докато тя не изкрещя.

Остави с устни пътечка от целувки върху нежната кожа между гърдите и София пъхна напосоки ръката си между телата им. Пенисът му потръпна, вените запулсираха при нейното докосване и тя почувства блаженство, че той я желае също толкова много, колкото и тя.

Бавно и гальовно опипа цялата дължина на члена му, после го притисна по-енергично и той простена. Отметна полите ѝ и се чу за миг чудесен звук, когато разкъса тънката коприна на бельото ѝ. Погали я леко с пръст, преди да потъне дълбоко в нея. Бруталната ласка, докосването до влажната мекота на най-интимното място, изтръгна от нея вик. Изви гръб и затвори очи, понесена от чувствата си.

С палеца си дразнеше грубо онази мъничка, скрита точка високо вътре в нея и сякаш нажежени до бяло искри минаха през тялото ѝ.

— София — прошепна той, без да престава да целува шията ѝ, — кажи, че ме искаш.

За миг си помисли, че в дълбокия му глас се прокрадва нотка на силен копнеж, но когато отвори очи, за да го погледне, лицето му беше изопнато и неразгадаемо.

— Аз... аз... искам те — задъхваше се тя. И го искаше по най-първичния начин, по който една жена иска един мъж. Искаше да милва кожата ѝ, искаше го вътре в себе си. Но имаше и нещо повече, което искаше, копнеж, който не разбираше. Имаше неща, които не искаше да разбере.

Доминик кимна, плъзна ръка по тялото ѝ и разтвори краката ѝ. После с рязко движение проникна дълбоко в нея.

София се задъха от усещането, че се е съединила с него. Уви краката си около кръста му и се отдаде на удоволствието. Удоволствие, което само той можеше да ѝ даде. Притискаше се към него, докато той проникваше в нея отново и отново, по-дълбоко, по-мощно. Тя инстинктивно влезе в ритъм с него, стремейки се да получи наслада за себе си. Телата им, дъхът им, бяха като едно цяло.

Възбуждащият натиск все по-дълбоко и дълбоко в нея се разрази в безумна наслада, растяща и разширяваща се като нощно небе, докато не експлодира в сноп от нажежени до бяло звезди.

— Доминик — изкрещя тя, прилепвайки се към него, като че ли той беше единственото спасение в потъващия свят.

Доминик отметна глава, цялото му тяло се изопна върху нея, когато достигна своята кулминация.

— София — извика и после рухна до нея, раменете му потреперваха, кожата му беше влажна и хлъзгава. Дишането му прозвуча задъхано във внезапната тишина. София също се изплаши, че не може да си поеме дъх. Затвори очи и се опита да задържи чувствата колкото можеше по-дълго.

— София — прошепна Доминик и тя усети, че той се размърда, за да сложи глава върху корема ѝ, точно под гърдите. Косата му се посипа леко върху кожата ѝ и тя прекара пръсти през нея.

Странно чувство на покой я изпълни, както лежеше до Доминик, и отначало се смути. Какво беше това чувство? Никога не беше изживявала такъв момент на топлота и доволство, като че ли се намираще точно там, където бе предопределено да бъде. Безпокойството, което сякаш винаги я тласкаше напред, бе изчезнало. Почувства как той я целуна по корема и се усмихна.

Но този рядък, светъл момент изведнъж отлетя, когато навън, до тяхното разнебитено убежище, избухна смях. Доминик се надигна сепнато и се вторачи във вратата.

София чу леките стъпки на някой, който тичаше в тревата, после писък. Този някой го бяха хванали. Очевидно играта, за която беше забравила, продължаваше. Обзе я ненадейна тъга, когато почувства, че времето ѝ с Доминик се изплъзва покрай нея като шумящи мехурчета.

Изправи се и оправи смачканата си рокля, обърната с гръб към него.

Чу прошумоляването на неговите дрехи, докато се обличаше, и стъпките му зад себе си.

Затвори очи, когато той се приближи. Усети ръцете му да докосват леко раменете ѝ и сподави плача си.

Той събра нежно от тила ѝ изплъзналата се коса и я прибра с гребените, които крепяха прическата ѝ. Не каза нищо, но докосването му беше деликатно, внимателно, и София се зарадва, че той си замълча. Опасяваше се, че е изгубила дар слово, че ще се разплаче и ще се почувства неловко пред него.

Той беше последният човек, пред когото би показала слабост.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

Долови, че той кимна. Целуна я съвсем леко по тила и я остави да излезе. Без да поглежда назад, отиде на пръсти до вратата и надникна към окъпаната в слънце ливада. За миг светлината я заслепи, но чу смеховете и писъците.

— София — обади се Доминик. Тя вдигна ръка, все така изплашена, че може да рухне, ако той сега ѝ се извини.

Доминик не каза нищо, тя се измъкна от колибата и вратата проскърца зад нея. Видя компанията на върха на хълма. Жените тичаха, мъжете ги гонеха. На слънчевата светлина напомняха облак ярко оцветени пеперуди. Запъти се към тях, за да се промъкне помежду им, но в себе си искаше до болка да изтича при Доминик, да си върне онзи миг на покой, който намери в прегръдките му.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влажният въздух беше пропит с натрапчива и задушлива миризма на пот и кръв. Доминик чуваше яростните крясъци и викове, воят от подигравки и насърчения, но всичко му се струваше много далечно. Зад облака дим виждаше само очите на противника си — тъмни и подивели.

Чувстваше само прилива на бодрост във вените си, който донасяше грубият истински живот.

Напоследък му беше трудно да изпита чувството, че е жив, независимо къде го търсеше. На сцената, в женско легло, в алкохола, навсякъде, където по-рано беше намирал удоволствие, сега не усещаше искрата у себе си и така беше от дълго време. Само тук сред глъчката, когато се проливаше кръв и имаше болка, почти успяваше да я усети.

Тук... и със София. Когато я докосваше, вдъхваше парфюма ѝ, когато правеше любов с нея, животът пулсираше у него отново. Болка и удоволствие се преплитаха дотам, че не можеше да ги различи. Знаеше само, че я желае, че се нуждае от нея, както никога нищо до този момент не е пожелавал.

А ненавиждаше това чувство. Не можеше да иска една Хънтингтън, не и след като цял живот беше мразил тази фамилия. Не можеше да си разреши да бъде воден от нежни чувства, не и към София.

И така, видя се принуден да дойде тук в това мръсно, тъмно подземие, под долнопробна кръчма на площад „Пигал“. Тук, където нямаше правила, нямаше го лустрото на цивилизацията, разчиташе се само на инстинктите. И на болката, която отново му напомняше, че е жив.

Доминик кръжеше бавно около своя противник и с вдигнати юмруци следеше всяко движение на мъжа, всяка промяна в израза на очите му. Той беше едър, тромав моряк на шлеп, който плаваше по Сена, далеч превъзхождащ по тегло Доминик, и както бе дочул,

минавал за страшен противник на бойните арени в Париж. Доминик бе очаквал с нетърпение да се бие с него, но мъжът нямаше стратегия, нито пък бързина или гъвкавост. Не даваше надежда за интересна и мобилизираща битка, която би му помогнала да избяга от действителността.

Мъжът нададе рев и се спусна стремително към Доминик. Доминик се бе разсеял за миг и се олюля назад, но веднага се окопоти и със светкавична пъргавина нанесе поредица от удари.

Противникът му не издържа, най-накрая залитна и се просна на пода сред гръмки подигравки.

Доминик се загледа в поваления си противник. Планина от твърди като камък мускули лежеше на пода, посипан с дървени стърготини. Колко жалко, стана толкова бързо.

Тълпата го приветстваше с бурни овации и Доминик се усмихваше.

Дойде тази вечер тук, за да се освободи от една тревожност, която тормозеше душата му след любовния акт със София, но си остана стаена у него. Чувстваше постоянно тази мрачна неудовлетвореност, независимо какво правеше, и която не го измъчваше, само когато правеше любов със София.

Измъкна се от скупчилите се хора и отиде до бара. Барманът плъзна към него щедра доза евтин джин и Доминик го гаврътна на един дъх. Изгарящото питие го съживи, но не потуши огъня у него. Направи знак за още едно питие.

— Все пак внимавай — чу Брендън да казва. — Ще съсипеш хубавото си лице и дамите няма да тичат след теб.

Доминик хвърли поглед на брат си. Брендън, само по риза, беше се отпуснал лениво на един висок стол пред бара с недопито питие пред себе си. Рядко пиеше в кръчма като тази и никога не се биеше, макар че едно време му се носеше славата. Само гледаше — мълчалив и непроницаем, като че ли очакваше нещо.

В задимения полумрак белезите му почти не се виждаха. Но Доминик знаеше, че ги има доказателство за тъмната, потайната страна на брат си. Една от особеностите на Сен Клерови беше, че те никога не бяха доволни.

— Това не попречи на успехите ти сред нежния пол — каза Доминик и посочи с чашата си една от бар дамите — хубавичка

блондинка с рокля от евтин сатен, която цяла вечер се усмихваше престорено срамежливо на Брендън и не сваляше поглед от него.

Брендън сви рамене.

— Имам и други дарби. Но ти ще загазиш, ако продължаваш да си просиш боя.

— Не аз съм проснат на пода.

Доминик направи знак за още един джин. Все така не усещаше вцепенението, но се надяваше, че скоро няма да чувства нищо. Може би тогава ще престане да си представя лицето на София, затворените ѝ очи и отпусната назад глава, отдадена на страстта.

— Тази вечер може би не си. Но е твърде вероятно следващият ти противник да е по-опитен от този хипопотам. Ако искаш да се убиеш по този начин, никой от нас няма да посмее да съобщи на майка ни. Ти си нейният любимец.

Доминик се засмя.

— Да, наистина. Ще отиде Джеймс и хубавото в случая е, че ще го изпратим вкъщи, преди да си навлече още някоя беда.

— Изглежда Париж е опасен за впечатлителен млад човек — отбеляза Брендън.

А за не толкова млад човек, който не би трябвало да е толкова впечатлителен? Но Доминик знаеше, че не Париж го подлудяваше. Подлудяваше го София Уестмън.

Гаврътна последната глътка джин.

— Тази вечер май ще се отбия при мадам Бранкузи.

— След онова, което се случи с Джеймс ли?

Доминик сви рамене.

— Разправят, че момичетата ѝ са красиви и много опитни. Може би, ако пропиля достатъчно пари, тя ще се умилюсти. Тя е търговка преди всичко.

— Може би, но само ако онзи лорд Хамънд не е там. Нямам доверие на този мъж.

Нито пък Доминик. Сен Клерови често се държаха безскрупулно в търговските си връзки, но бяха добри хора. По-студени очи от тези на Хамънд Доминик не беше виждал.

— Няма да бъде там.

— Тогава идвам с теб — каза Брендън и взе чашата си с последната глътка джин.

— Тази вечер нямаш нужда от момичетата на мадам Бранкузи — отговори Доминик и посочи бар дамата.

Една от редките усмивки трепна на поразеното от белези лице на Брендън.

— Тя има някои доста интересни... атрибути. Но ти не ми изглеждаш във форма, за да се скиташ сам по улиците на Париж.

— Нямам нужда от бавачка, Брендън. Остани, позабавлявай се с твоята бар дама. Ще се видим утре на репетицията в театъра.

— Нямам доверие на този твой поглед.

— Страхуваш се, че мога да си навлека някоя беля ли? — Доминик се разсмя и посегна да вземе жакета си. — По дяволите, дано да успея.

Остави Брендън на неговата хубавица и се отправи към стълбището, което извеждаше в салона над сутерена. Там беше малко по-чисто и въздухът не тежеше от острата миризма на кръв и пот, но не беше по-малко шумно. Музикантите свиреха буйна полка, двойките галопираха през дансинга, заредени от музиката и евтиния джин. Никой не обърна внимание на нараненото му лице. Беше късно и среднощната веселба се разразяваше в оглушително, пиянско кресчендо. В момента всички се забавляваха, но Доминик знаеше какво представляват подобни заведения и знаеше колко бързо смехът можеше да се превърне в буйство.

Помисли си дали да не остане, но за тази вечер се насити на побоища. Време беше да се записва по друг начин. Мина през скупчените хора пред входа и излезе на улицата. Кварталът беше колоритен, гъмжащ от пияници, крещящи хора, които се клатушкаха по тротоарите, от витрини и входове струеше светлина, проститутки канеха минувачите от тъмните улички. Но Доминик свърна в края на улицата и тръгна по една по-тиха и тясна, от онези, където хората търсеха по-нелегални удоволствия. Тази вечер беше почти безлюдно и стана още по-безлюдно, когато приближи реката.

Изведнъж нещо прошумя върху паважа зад него. Тих звук, който в нощната тишина прозвуча като капването на дъждовна капка в езерце. Но той беше още настръхнал след боя и всеки звук кълтеше в ушите му.

Продължи да върви, без да променя походката си, но сви юмруци и се усмихна. Ако някой искаше да го ограби тази нощ, по-добре да се

подготви за яко ступване, защото нямаше намерение да се предаде лесно.

Когато свърна на ъгъла, хвърли поглед във витрината на един магазин и зърна призрачното отражение на облечен в черно мъж на няколко крачки зад него. В ръката на мъжа проблесна нож. Доминик се извърна изведнъж и видя как на брадатото лице на мъжа се изписа изненада, точно преди юмрукът на Доминик да го уцели в челюстта. Той залитна назад и се удари в стената.

Но се изправи бързо и с рев се хвърли върху Доминик. Беше едър мъж, грамада от мускули и тлъстина, но Доминик бе свикнал да се бие с такива мъже, точно както с неговия противник в долнопробната кръчма. Те разчитаха само на ръста си, докато годините през които той бе упражнявал сценична техника на бой с мечове и акробатика, го бяха научили на бързина и подвижност. Той отскочи, когато мъжът замахна с месестия си юмрук, след което му нанесе серия удари в диафрагмата.

Кръвта му още кипеше след боя в бара и нокаутира нападателя си. Но тъкмо се канеше да си тръгне, когато шайка мъже се втурна към него откъм ъгъла.

„Това никак не е добре“ — помисли си мрачно, щом първият мъж го настигна и го повали с един удар в челюстта. Завалиха още удари и Доминик се свлече на колене, но почувства само първия, докато пропадеше в тъмнина.

* * *

София седна сепнато в леглото и сърцето ѝ се разтуптя. За миг се почувства напълно обърквана в просъницата и не знаеше къде се намира. Не беше в момичешката си стая в къщата на баща си сред безбройните украшения и драперии; не беше и в някоя от занемарените хотелски стаи, които с Джак наричаха дом. Беше изгубена.

Пое дълбоко дъх и видя бледнеещия лъч светлина от уличната газена лампа, който падаше върху голия дървен под, и си спомни. Намираше се в малкия апартамент в „Царицата на среброто“ и сигурно беше много късно. Като че ли току-що бе заспала, капнала от умора, след като изгони последните пияни клиенти и се срещна с Камий и

граф Данилов на късна вечеря, но беше още тъмна, мораво черна нощ. Зората дори не се задаваше.

Какво я събуди? Потри лицето си с ръце, за да прогони последните паяжини на сънищата.

Дали не е сънувала някакъв кошмар? Вярваше, че кошмарите ще изчезнат, щом се почувства в безопасност, далеч от мъже като лорд Хамънд, и когато вече сама урежда живота си. Или беше забравила нещо, което е трябвало да свърши, нещо важно?

Или си е мислила пак за деня с Доминик на Монмартр? Спомените постоянно я преследваха оттогава, обикновено когато най-малко ги искаше. Най-малко искаше да си спомня какъв екстаз изпита, когато тялото му се притисна върху нейното; колко много искаше да го види отново.

Знаеше, че още е в „Театр Насионал“, но повече не се появи в клуба.

— О, просто ще си поспя — промърмори. Легна и се сви на кълбо. Тревогите положително нямаше да ѝ дадат мира до сутринта.

Внезапно думкане от партера я стресна и тя седна отново в леглото. Пред вратата ѝ имаше някой. Стомахът ѝ се сви на топка, предчувствайки нещо лошо.

Само някаква злина можеше да я споходи пред вратата ѝ толкова късно през нощта — урок, който беше научила твърде добре от живота си с Джак. Тъй като проехтя още едно потропване, София се измъкна бавно от леглото и облече пенъоара си. Докато обуваше пантофите, отвори чекмеджето на нощната масичка и извади пистолета, който Камий ѝ бе дала.

Стисна го в ръката си и се почувства донякъде сигурна, слизайки предпазливо по стълбите.

Спря и запали лампата на стълбищната площадка. Повече не се почука и София се поуспокои, че който и да е бил, си е отишъл. Че е бил само някой заблуден пияница, който се е препънал, минавайки покрай вратата. Но някак си знаеше, че тази нощ случаят не е такъв.

Прекося фойето и притисна предпазливо ухо до вратата. Чу само тихото шумолене на листата и боклуците, които вятърът носеше по улицата, облегна се на вратата и се поуспокои.

Тъкмо щеше да тръгне и едно внезапно дращене като котешки нокти я спря. Този тих звук беше някак си по-злокобен от силното

чукане.

Стисна пистолета, вдигна резето и откряна вратата да надникне навън. В първия миг не видя нищо друго, освен притихналите, тъмни къщи отсреща и светлеещите им на лунната светлина каменни стени. Изведнъж някой се вкопчи в края на пенъоара ѝ и тя изпищя от уплаха.

— По дяволите, жено, главата ми ще се пръсне от твоя кръсък — каза някакъв мъж пресипнало.

София се вторачи в шокиращата гледка, която представляваше Доминик Сен Клер, проснат пред прага, с лъщяща на лунната светлина коса.

— Сигурно още сънувам — прошепна тя и поклати енергично глава. Защото иначе просто нямаше обяснение защо е тук.

Направи крачка назад, за да затръшне вратата, но той още по-силно я дръпна за пенъоара. Тя се опита да се освободи и точно тогава видя. От ръката му капеше кръв върху белия муселин на дрехата ѝ. Разбра, че не сънува.

— Доминик! — извика. Коленичи до него и изпусна пистолета, който издрънча върху паветата.

На газеното осветление видя, че и главата му кървеше, от слепоочието му течеше кръв и красивата му коса се обагреше в червено. Посегна с треперещи пръсти да погали страната му, но той се отдръпна, поемайки си дъх със свистене.

— Доминик, какво се е случило с теб? — попита тя. Не обърна внимание на протестите му и обърна лицето му към светлината. Видя натъртвания и под едното око порезна рана, както и кървящата рана на слепоочието. Ръкавите на жакета му бяха раздрани и там кръвта от друга рана беше започнала да се съсирва.

— Страшно си пострадал — каза тя със свито сърце.

— Отчасти го дължа на посещение в царството на джина рано вечерта — каза той. Опита се да се засмее, но се задави от кашлица и се сгърчи от болка.

София реши, че е по-добре да не пита какво е правил в долнопробна кръчма. Сега трябваше да помисли как да му помогне.

— А какво друго се случи?

— Някакви мъже ме нападнаха, когато излязох. Поне мисля, че това се случи, доколкото си спомням, но признавам, че ми е като в мъгла.

Тя прегледа внимателно раните му и видя верижката на джобния му часовник да проблясва, както и златния пръстен с монограм.

— Крадци ли? Не са били много усърдни — каза тя, като подражаваше на неговия привидно нехаен тон.

Едва ли можеше да продължи с преструвката, не и след като сърцето ѝ се свиваше от страх за него.

— Не бяха крадци. Изглежда търсеха точно мен.

— Нима?

София държеше внимателно лицето му и се мъчеше да отгатне по израза на очите му какво мисли. Зениците бяха разширени и зеленото почти не се виждаше. Знаеше, че трябва да го държи буден, да го кара да говори.

— Да не е бил някой театрален съперник? Или ревнив съпруг?

Той се изсмя и пак изпъшка.

— Кой знае? Не познавам много от тях. Питам се дали не си била ти, дали не си търсела отмъщение заради жалкото ми поведение към теб.

И София се разсмя, въпреки уплахата си.

— Сама бих отмъстила, можеш да бъдеш сигурен. Но как дойде дотук?

— Не мога да кажа. Бях зле ударен и изпаднах в безсъзнание. Когато се свестих, бях тук. Пратка, която сигурен съм, не ти върши работа.

София въздъхна. Наистина беше се надявала да приключи с тревогите, да намери някъде спокойствие. Да има нов живот. Но тревогите сами я откриваха. Доминик също, както изглежда.

Двамата си бяха лика-прилика.

Огледа улицата, разтревожена, че нападателите може да се спотайват някъде тук, но беше съвсем тихо. Когато се обърна към Доминик, очите му бяха затворени и главата му тежеше на скута ѝ.

— Не, не заспивай — изплаши се тя. — Трябва да влезем, а аз не мога да те нося.

— Тогава ме остави тук — предложи той, без да отваря очи. — Пред прага ти е много удобно.

— Но също така е влажно и не мога да те оставя да се простудиш на всичко отгоре.

— Защо, София. — Усмихна се едва-едва. — Не знаех, че се тревожиш толкова много.

— Не ми се ще да обяснявам на Камий защо си умрял пред къщата ѝ. — София хвана здравата му ръка, сложи я на раменете си и се опита да го изправи. Все едно се опита да помръдне грамаден камък. — Хайде, Доминик. Трябва да отидем някъде, където мога да прегледам раните ти.

— Защо не в твоето легло? Госпожо Уестмън, бяхте жестоко потресена тази нощ. Трябва да кажа, че съм поласкан.

— Полумъртъв и пак се опитва да флиртува. Божествено.

София го потегли нетърпеливо за ръката и той най-последна седна.

Тя усети как се напрегна тялото му, как дъхът му секна, и разбра, че наистина го боли, без значение колко се старае да го скрие. Това я изплаши още повече.

Помогна му да изправи на крака и олюлявайки се да влязат във фойето. Подпря го внимателно до една мраморна маса, докато отиде да вземе пистолета и да заключи вратата.

Когато се върна бързешком, той се беше килнал зле.

— Хайде — подкани го енергично и го подхвана. Помъчи се да си спомни как старата им бавачка едно време се оправяше с детските им рани, но какъв начин ги успокояваше, без да изпада в паника. — Ще ти помогна да се качиш по стълбите.

— Много си мила с мен, София, скъпа моя — отговори той. Облегна се на нея, докато се изкачваха бавно. — Сигурно наистина съм зле.

— Да, зле си — отвърна София, задъхвайки се от усилието да го държи изправен.

— Не го заслужавам. Не и след начина, по който се държах — каза той. — Не и след начина, по който мислех за теб.

Как ли е мислил за нея? На София много ѝ се искаше да знае, но сега не беше подходящо да настоява.

— Не, не заслужаващ. Ще повикам лекар. Да потърся ли и близките ти? Братята или сестра ти?

— В никакъв случай — отвърна Доминик. Тонът му беше категоричен. — Сестра ми ще изпадне в истерия, ако разбере, което едва ли ще бъде от полза, а Брендън е... зает тази нощ. След час-два ще се съвзема и ще си тръгна.

София не беше толкова сигурна. Раните по лицето му изглеждаха тревожно възпалени, независимо как се бе сдобил с тях, и се сгърчваше всеки път, щом случайно докоснеше ребрата му. Не ѝ бяха необходими главоболия. Но никога не би го отпратила, не и когато имаше нужда от нея. Имаше вид на човек, който никога не се нуждаеше от никого.

Бутна с лакът вратата на спалнята и го поведе към леглото.

— Какво те кара да мислиш, че аз няма да изпадна в истерия.

Той пак се разсмя, което приключи с тревожна кашлица. Отпусна се бавно на ръба на леглото и се притисна със здравата си ръка.

— Още не си изпаднала в истерия. Доста си хладнокръвна в случай като този. Съмнявам се, че ще припаднеш при вида на малко кръв.

— Аз? Хладнокръвна? — София се разсмя, докато коленичеше да му помогне да събуе ботушите си. — Моето семейство едва ли ще се съгласи с теб. Според тях аз съм буйна и вятърничава.

— Нима? — промърмори Доминик, като че ли му се доспиваше. — Защо го казват?

— Защото съм истинска беля, откакто съм се родила, поне според майка ми. И аз доказах, че имат право в края на краищата. Като избягах с Джак.

Хвърли настрана ботушите и седна, подгъвайки крака, за да го погледне. На светлината на единствената лампа раните, които обезобразяваха красивото му лице, едва се виждаха. Косата му се бе сплъстила над едната вежда и той я наблюдаваше напрегнато с помътнели очи. Като че ли винаги имаше тази способност да се съсредоточава, да вижда толкова много. Тя изпита желание да се обърне, да не му разрешава да разбере. Да се предпази да не бъде наранена отново.

Но изпита и странен, силен копнеж да му разкрие тайните си, съмненията и болките, които криеше. Като че ли беше могъщ, златен ангел, пък и на такъв приличаше.

Все пак не беше ангел, напомни си трезво. Беше мъж, който прави любов с нея, доставяйки ѝ огромно удоволствие, след което изчезна. Беше мъж, който се беше бил ожесточено и след това долазил до прага ѝ посред нощ.

— Какво толкова лошо си правила, София, та си причинявала неприятности? — попита нежно той. — Защо сега живееш сама, далеч от семейството си? Само заради брака ли?

— Твърде дълъг разказ за нощ като тази, пък и ти не си в състояние да слушаш моите истории.

София се изправи и се зае да оправя леглото. Приглади чаршафите и бухна възглавниците.

Доминик хвана изведнъж ръката ѝ, изненадващо бързо и силно за човек, който току-що се е бил. Задържа я, докато тя не го погледна.

— Обичам да ми разказват истории. Искам да чуя твоите, София. Наистина.

— Аз съм много скучна — отвърна. Дръпна ръката си и той я пусна. Като избягваше погледа му, мина зад него и му помогна да съблече жакета си. Едва ли искаше наистина да разбере каква е; нито един мъж не се бе интересувал, най-вече онези, които искаха да спят с нея. Но почувства, че на него иска да му разкаже, при това много. — Особено в сравнение с елегантните актриси и красавиците от висшето общество, с които се срещаш всеки ден.

— Подозирам, че у теб няма нищо скучно, София. И сигурно знаеш, че ще засенчиш всяка красавица от висшето общество, ако пожелаеш.

Мислеше, че е красива ли?

— В такъв случай какво искаш да знаеш?

София сгъна разкъсания жакет, остави го до леглото и се обърна да потърси в шкафа кутията с мехлеми и бинтове. Докато живееше с Джак, се беше научила винаги да ѝ е под ръка, но не беше очаквала, че ще ѝ потрябва и за Доминик Сен Клер.

— Всичко отговори той.

Чу прошумоляването на дреха и като погледна през рамо, видя, че той си е съблякъл ризата.

Светлина на лампата хвърляше меки отблясъци върху кожата му, позлатяваше гладките му гърди и стегнатия корем. Той изпъна врата си и го обърна на едната, после на другата страна. София преглътна при тази гледка. Беше божествено красив.

— Всичко ли? — каза тя. Остави кутията на масичката до леглото и сипа вода в една купа. — Това може да ни отнеме време.

— Очевидно за никъде не съм се запътил.

София се засмя унило.

— Да не би това да е тактически ход, за да ме склониш да ти дам дневника на Мери?

Доминик поклати глава, без да откъсва очи от нея, докато промиваше раните му.

— Тази вечер не ме интересуват отдавна мъртви хора, без значение какви роднини ми се падат. Интересуваш ме само ти. Какво те доведе тук. Какво очакваш от живота по-нататък.

— Ами, по-скоро бих искала да ми разкажеш за себе си.

Щом София се наведе по-близо до него, видя, че съвършенството му е илюзия, породена от нощния сумрак. Тялото му бе обезобразено от посиняващи контузии и от порязаното място на ръката му, което кървеше отново. Щеше да му трябва голямо количество сценичен грим преди следващото представление. Но раните сякаш само подчертаваха неговото странно обаяние, показваха неговата уязвимост, която иначе никога не се проявяваше. И което рядко можеше да се случи, надзърна зад неговата броня, усети примитивната привлекателност на един воин.

— Ах, в момента наистина съм скучен — усмихна се той.

— Не вярвам — отвърна София. Подпъхна одеялото му и легна до него. Страхът и чувството за опасност, които я поддържаха, като го откри, изчезнаха и се почувства изморена. Но все още нямаше да може да заспи. — Животът на един актьор никога не е скучен. Не е ли вълнуващо хиляди хора да те аплодират?

Доминик се изсмя кисело.

— Признавам, че обичам аплодисментите. Но те траят само няколко минути. Постигат се с много часове упражнения. Репетираме едни и същи думи, едни същи движения, отново и отново, докато не започне да ти се повдига. Уреждам недоразуменията между другите актьори, правя сметки, поръчвам костюми, планирам сезоните години напред, тревожа се другите театри какво правят... всичко е много скучно. А работата няма край.

София поклати глава.

— Въпреки всичко на мен ми изглежда прекрасно. Да се занимаваш с нещо, което обичаш, заедно с други хора, които също обичат работата си. Да разчиташ на подкрепата на семейството си. Да си от онези, които даряват толкова много хора с радост.

— Имаш право. Не е толкова лошо. — Доминик затвори очи. — Не мога да си представя някакво друго поприще. И все пак може да се окаже трудно да се поддържа баланс между театъра и личния живот, ако човек не е роден за живота на актьор, от което следва, че го разбира.

София си спомни клюката, която бе чула от Камий, за това, че Доминик е имал годеница, която починала.

— Чух, че преди време все пак си бил сгоден.

Той се намръщи за миг.

— Да. Беше отдавна.

— За жена на име Джейн Грант ли?

— Така се казваше. Виждам, че клюките прелитат бързо през Ламанша.

— Камий знае всичко за всеки. Спомена, когато гледахме вашето представление.

— Тя ли ти каза, че Джейн умря?

— Да — отговори София, чувствайки се ужасно, че повдигна темата. Беше й страшно неприятно, когато хората любопитстваха за Джак. — Извинявай.

— Може би не си подхождахме.

— Тя не обичаше ли театъра?

— Всъщност не разбираше добре какво правя там, защо изпитвам такава необходимост да играя. Но искаше да разбере. Беше нежна, кротка дама, която искаше всички да бъдат щастливи.

„Нежна и кротка.“ Две думи, които София се страхуваше, че не може никога да употреби, за да опише себе си.

— Значи тя би се опитала да разбере какво се е случило с теб тази вечер?

Доминик започна пак да се смее и потрепна от болка.

— Може би, но се опасявам, че не би разбрала. У мен има склонности, които тя никога нямаше да проумее.

— Къде се запознахте?

— Беше дъщеря на приятелка на майка ми още от училище. Баща ѝ притежаваше голямо текстилно предприятие, много уважавано. Познавахме се от деца, а когато пораснахме, се срещаме често по приеми. И като че ли настъпи време да заживея спокоен живот. Да се

укротя. Или поне да се опитам. С Джейн се харесвахме. Връзката изглеждаше подходяща, за да си изградим подобаващо бъдеще.

На София ѝ се стори, че не е имало силна страст, каквато би очаквала с мъж като Доминик, който очевидно беше човек на силните увлечения. Но все пак ѝ прозвуча като нещо, което би се помъчила да открие, и положително не би намерила, понеже просто не го носеше у себе си.

— Липсва ли ти?

— Да — отговори той искрено. — За кратко не знаех какво да правя по-нататък. Тя беше като котва за мен и изведнъж се понесох отново по течението.

— Какво стана после?

— Преоткрих театъра. В края на краищата винаги се връщам към театъра.

София затвори очи, за да се предпази от един внезапен копнеж, който я заля като вълна.

— Мисля, че нямам нищо подобно.

— Какво?

— Дом. Котва.

Доминик замълча. София се чудеше дали не се е унесъл, когато той започна да говори отново:

— Какъв беше бракът ти?

— Никак не обичам да говоря за себе си — засмя се София. — Бракът ми беше просто грешка.

— Каква грешка?

— Моите аргументи да се омъжа за Джек бяха коренно различни от твоите да се ожениш за Джейн. Знаех много добре, че този брак няма сигурно и достойно за уважение бъдеще.

— Тогава защо се омъжи? — попита Доминик. Въпросът му прозвуча искрено, сякаш действително искаше да разбере причината.

Но София нямаше намерение да му казва истината... че след срещата си с него в „Прищевките на дявола“ стана още по-безразсъдна.

— Джек беше офицер на половин заплата, много красив и елегантен. Произлизаше от уважавано семейство, но без пари, без имот. Моето семейство не го одобри. Запознах се с него един ден в парка на езда и той прояви интерес към мен. Беше много очарователен.

А когато поиска да ме посещава и майка ми забрани, не устоях. Започнах да му пиша тайно.

— Прилича ми на драма — каза Доминик. Изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото потресен.

— Беше романтичната глупост на младо момиче, нищо повече. Просто отидох много далеч.

— Съжеляваш ли, че се омъжи за него?

— Отначало да. След възбудата от бягството и заминаването в чужбина, осъзнах, че домакинство почти без пари никак не е забавно. А Джак обичаше да пие. И това го уби най-накрая. Бяхме женени само от няколко месеца.

— Но вече не съжеляваш, нали?

София се замисли за момент.

— Не, не съжелявам. Научих много за себе си. Научих се да бъда силна, когато е необходимо.

Понякога ми се иска да имам семейство като твоето, Доминик. Но и сама се справям достатъчно добре.

— Ще се омъжиш ли отново?

— Вероятно няма — засмя се тя. — И мисля, че разговаряхме достатъчно тази нощ. Имаш нужда от сън.

— Не съм толкова уморен — възрази той. — Искам да ми разкажеш още.

София се подпря на лакът да го погледне. Независимо от възраженията му, едва държеше очите си отворени. Щом ги затвори, на лицето му пролича преумората от всичко, което се бе случило тази нощ.

— Заспивай — каза тя. — Ще ти разкажа още утре, макар че едва ли има много за разказване за моя достоен за съжаление брак.

Доминик кимна и докато София го гледаше, бавно се унесе и заспа. Но въпреки умората, тя не можеше да се отпусне и да заспи. Свещта пращеше и се топеше, а тя лежеше заслушана в дишането на Доминик, което беше вече дълбоко и равномерно. Поне той ще се наспи и ще възвърне силите си.

Взе от нощната масичка една книга — английски роман, който още не бе имала време да разгърне, и започна да чете, бдейки над Доминик. Той спа, докато тя четеше романа — романтичен разказ за

пасторална любов. София си помисли, че от него става хубава драма за театъра на Доминик.

Но докато подменяше догорялата свещ, той започна да мърмори насън. София се обърна към него, точно когато той замахна с юмрук и изкрещя някаква несвързана ругатня.

— Недей, Доминик! — извика тя. — Раните ти ще се отворят.

Опита се да притисне ръцете му, надвесвайки се над него, но той беше много силен, за да го надвие. Потънал в кошмара, не беше нито внимателен, нито нежен. Блъсна я и тя падна на пода.

София се изправи, погледът ѝ попадна на прибраните с шнур завеси на прозорците и ѝ хрумна идея. Трябваше да го предпази да не се нарани. Откачи от кукичките шнурове, върна се до леглото и го притисна решително.

Той все така крещеше, явно сънуваше някакъв ужасен сън. София го възседна и притисна ръцете му. Взе едната ръка, после другата и ги завърза здраво за подпорите на балдахина.

След това той се успокои. Потъна отново в дълбок сън, като се мръщеше, но вече не крещеше.

София легна до него и заспа, но сънят ѝ бе неспокоен.

„Жалко, че заспа — помисли си тъжно, докато тъмнината я обгръщаше. — Иначе как само щяхме да се забавляваме.“

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Брат ми Итън ни дойде на гости и дори донесе новини. Наскоро бил в двора и предполага, че е разбрал защо херцогът на Йорк ще ни посети. Херцогът наскоро изпаднал във финансова криза и бил въввлечен в план за набиране на средства от чуждестранни източници. Аз не го проумях, но Ник е много въодушевен от идеята. На него никога не му стигат парите.

Не отричам, че всичко, което става с кралско одобрение, привлича моя Джон, но няма как да не се разтревожа от тази идея. Но мен никой няма да попита, пък и трябва да приключа с приготовленията за визитата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— София, София, развържи ме.

— Какво...

София се разбуди от гласа на Доминик. Претърколи се и видя, че е буден, очите му бяха ясни, без следа от кошмарите, които я принудиха да го завърже. И ръцете му бяха още завързани.

Усмихна се, надигна се бавно и метна единия си крак върху ханша му, за да го възседне отново.

— Извинявай, Доминик, но трябваше да те завържа. Сънуваше кошмари и се мятеше ужасно.

— Вече съм буден — възрази той, като я гледаше с присвити очи.

— Нима? Не бях съвсем сигурна...

София се наведе бавно да го целуне отстрани по шията. Разтвори устни и изпита наслада от вкуса на кожата му, от начина, по който задиша дрезгаво, като го докосна.

Тялото му се напрегна под нейното.

— Отвържи ме — заповяда той. — Веднага.

София се разсмя и се пресегна да отвърже шнуровете от китките му.

— Сигурен ли си, че искаш да те пусна да си отидеш? Има толкова много други неща, които бихме...

Преди да успее да каже и дума, той се надигна и устните му се впиха в нейните. Разтворени, жарки, жадуващи, сякаш искаше да я погълне. Мина ѝ през ум, че навярно Доминик сънува още, но както винаги, щом беше с него, дълбоко в нея се пробуждаше силен копнеж и изгарящо желание да го има. Когато я целуваше, я отнасяше в река от огън, потапяше я в нейната истинска същност.

София разтвори устни и езикът ѝ срещна неговия. Вкусът му я изпълни и тя простена.

Докато се целуваха все по-настървено, все по-жадно, тя сложи длани на раменете му и почувства влажната топлина на кожата му. Той

изстена гърлено и се вкопчи в шнуровете, сякаш искаше да разкъса ризата ѝ.

Страстта му я правеше дръзка. Галеше го все по-надолу и по-надолу, наслаждавайки се на усещането от почти голото му тяло до нейното. Толкова силно, толкова стегнато, толкова жарко.

За това бе копняла, за това бе изпитвала пареща необходимост. Най-сетне се чувстваше жива.

С върха на пръстите си попипа гладките му зърна и почувства как се втвърдиха от ласката.

Подраска едното и той изстена глухо. Подразни го малко по-грубо, да го усети по-силно, без да го заболи. Тялото му потрепери, но той продължи да я целува, като че ли изпитваше огромно удоволствие от вкуса на устните ѝ.

София плъзна ръката си още по-надолу, усещайки всеки сантиметър от стегнатите му влажни гърди, от голата му кожа. Беше като горещ сатен, опънат над железни мускули, златистите косъмчета гъделичкаха дланите ѝ. Подразни пъпа му, преди да стигне още по-долу, до колана на панталона му.

Изведнъж почувства, че нейната неподозирана дързост, изкусителката у нея, изчезнаха, щом докосна безумно възбудения му член. Отдръпна се като попарена.

— Погали го, София, не спирай — прошепна възбудено той, откъсвайки устните си от нейните.

Целуна с разтворени устни извивката на брадичката ѝ, после нежната трапчинка на шията ѝ. Задържа се там, вкусвайки ласкаво кожата ѝ.

София простена, отметна глава назад и се вкопчи в раменете му. Той докосна с устни бясно пулсиращата вена на врата ѝ и продължи да я гали с език.

— Доминик! — изкрещя тя. Почувства, че той увива косата ѝ около китките си, сякаш искаше да я привърже към себе си.

Той не вдигна глава. Разтворените му устни се плъзгаха от ключицата до малката трапчинка точно под рамото, докато не стигнаха до върха на набъбналите ѝ гърди. Подразни със зъби нежната кожа и ръката ѝ се сгърчи.

— Харесва ли ти? — прошепна той.

— А на теб харесва ли ти това?

И тя спусна бавно ръката си надолу, докато не покри твърдата изпъкналост под вълнената материя. Започна да го гали нежно, докато той не простена. Притисна с палец еротичната зона точно на върха на пениса и той простена още по-възбудено. Тя развърза ръцете му, бленувайки да усети ласките на ръцете му.

— София — прошепна като обезумял той.

Съблече изведнъж нощната ѝ риза, като откъсна ръцете ѝ от себе си. Тя коленичи, беше съвсем гола пред мъж, което не ѝ се бе случвало от толкова дълго време. Не и след онези първи, луди дни на брака ѝ с Джек. Почувства изведнъж как я попарва свенливост, като си помисли колко много жени навярно е виждал Доминик по този начин — по-високи, по-слаби, с по-големи гърди от нейните. Не страдаше от липса на самочувствие, но никога не я е засягало до такава степен мнението на един мъж.

Само като я погледна с тези красиви зелени очи, без да отрони дума, тя се опита да се извърне и да вземе ризата си. Но той посегна към нея и я взе в прегръдките си.

— Моя красива, София — простена той и зацелува гърдите ѝ. — Дяволски красива си.

София се усмихна. Да... когато я гледаше и докосваше по този начин, странната срамежливост се стопяваше и тя се чувстваше отново красива, както не бе чувствала от дълго време. Чувстваше се желана. Чувстваше, че някой изпитва необходимост от нея, и то не по онзи начин, когато усещаше, че красотата ѝ се използва от Джек в игралните салони като стока или като средство за отвлечане на вниманието. Чувстваше се истински красива. Докато устните му се впиваха в зърното ѝ, отпусна глава назад и затвори очи. Усети плитката върху гърба си и устните му върху жадуващите си гърди. Прехапа устни, за да не изкрещи. Цялото ѝ тяло, вцепенено сякаш от векове, се връщаше ликуващо към живот.

Той покри с длан гърдата, погали набъбналите зърна и тя изкрещя. Почувства, че той се усмихва, точно преди лекичко да я ухапе.

Пъхна трескаво ръка между телата им, за да разкопчае панталона му, след което го смъкна през жилестите му хълбоци. Възбуденият му пенис отскочи до корема ѝ и милувката ѝ изтръгна от него стон. Впи устни в зърното ѝ, преди да вдигне глава и да впи поглед в нея.

София сведе очи към него и видя, че са пламнали, потъмнели от необуздало желание. Наведе се да целуне шията му, да го ухапе, както той нея. Усещането беше опиянително.

Целуваше го и обсипваше с ласки пениса му. Доминик се вкопчи в гърба ѝ и я привлече към себе си. Тя отдръпна ръката си и той бавно притисна члена си до нежното гнездо между бедрата ѝ. Раздвижи се нагоре и надолу, дразнейки подпухналата ѝ плът.

— Доминик — прошепна тя до шията му.

— Толкова влажно, толкова топло — отвърна той с тъй дълбок глас, че на нея ѝ прозвуча като чужд. Притисна я до слабините си и двамата се отпуснаха върху леглото. Той се прехвърли върху нея между разтворените ѝ крака и взе устните ѝ за още една безумно сладна целувка.

София обви крака около кръста му и се изви като дъга към него. Той беше грамаден, силен, невероятен. Почувства се напълно обградена от неговата жар и сила. Не можеше да диша, не можеше да мисли. Откъсна устните си от неговите и отдръпна главата си, за да поеме глътка въздух, да опита да си върне частица здрав разум. Хвана се за раменете му, сякаш искаше да го отблъсне... или да го привлече към себе си.

Доминик изглежда усети, че нещо не е наред. Обгърна талията ѝ и с едно бързо движение тя се озова върху него. Притисна краката си до хълбоците му, а той се загледа в нея с едва ли не дивашки блясък в невероятните си очи, като че ли изгаряше от стръвен глад и ще се нахвърли върху нея. Но не направи нито едно движение; тялото му беше неподвижно, напрегнато, напълно овладяно.

София погали гърдите му. После ги плъзна надолу леко и плавно по горещата му кожа.

Почувства как той се изопва от ласките ѝ, сякаш очакваше какво ще бъде нейното желание. Като видя как се владее заради нея, го поиска още по-силно.

Развърза сплетената си коса и я разпиля, усмихвайки му се. Едно мускулче на челюстта му потрепна, но погледът му за миг не се отмести от лицето ѝ. Тя хвана ръцете му, свали ги от талията си и ги задържа върху дюшека. Наведе се и притисна разтворените си устни до голите му гърди. Ръцете му трепнаха, но той не я докосна.

С върха на езика си обходи неговите гладки, кафяви зърна. Те се втвърдиха от целувката и тя почувства как той се задъхва.

Винаги щеше да си спомня този миг, независимо какво щеше да се случи утре. Беше като сън, сладострастна фантазия, преди неминуемо да се върне в реалния живот. Усещането какъв е на вкус, мирисът му, начинът, по който усещаше тялото му, когато се плъзгаше до нейното... никога нямаше да забрави всичко това.

Обходи с език извивката на хълбока му, тази съблазнителна, мъжествена линия от мускули, която отиваше до изправения му пенис. Подухна лекичко върху него, докосна го с език и отново се изправи.

— Вещица — изстена той. — Какво направи с мен?

— Какво съм ти направила?

София затвори очи и сложи ръка между гърдите си. Бавно, много бавно, я прекара по тялото си, по корема си, докато не стигна онова място, което копнееше за него. Когато мушна пръст там, неговото съвършено самообладание се разпадна.

— По дяволите, София! — изкрещя той.

Тя отвори очи, когато той обгърна здраво ханша ѝ. Притегли я нагоре, докато устата му не се озова там, където беше ръката ѝ. Тя коленичи над лицето му и той пъкна език дълбоко в нея.

София извика и се хвана за подпорите на леглото, когато устните му предявиха правото си на собственост върху най-интимната част от нейното тяло. Целуваше и галеше опитно. Тя повече не се сдържаше, но изобщо не я бе грижа. Искаше само устните му, докосването му.

Почувства езикът му върху онази малка издатина и простена. Без да престава да я възбужда с език, той пъкна пръст в нея и го раздвижи бавно напред и назад, докато тя не закрепя името му отново и отново.

— О, Доминик — стенеше тя. — Какво направи с мен?

— Просто се отпусни — прошепна той. — Заради мен...

От ласките му тя почувства как в слабините ѝ се надига напрежение. Същото бе направил с нея и в онази гореща, прашна хижа и все едно нямаше значение къде се намират, бяха мъж и жена, привлечени един към друг от дълбока необходимост. Този пламък у нея се разгаряше като пожар.

Тялото ѝ сякаш започна да се рее някъде високо. Изкрещя и се хвана за леглото, за да не падне.

Но той не бе свършил. Седна, подпря се на таблата на леглото и я притегли върху себе си, разтваряйки краката ѝ до хълбоците си, точно над превъзбудения си член.

— Люби ме, София — заповяда той.

Тя трудно можеше да се съсредоточи със замъглен от удоволствието мозък. Взря се в него и се хвана за хлъзгавите му от пот рамене. Очите му все така тъмнееха от страст и тя долавяше своята миризма по него. Желаше го, изпитваше необходимост от него, отново и отново. Повдигна се леко, докато не усети допира на пениса му, тогава се вкопчи в раменете му и се спусна върху него. Все повече и повече, докато не влезе целият в нея. Главата на Доминик се отпусна назад и ръцете му се впиха в талията ѝ.

— София — изохка той. — Толкова си стегната, свършена си. Не мога...

Тя се надигна и се спусна пак и пак, по-бързо, докато не влезе в ритъм. Той повдигна ханша си и се прилепи до нея и двамата се извиваха в пълна хармония, все по-страстно, по-бързо.

Докато тя не почувства кулминацията отново с пълна сила.

Подпря се назад върху бедрата му, а той проникваше в нея. Пред затворените ѝ очи се изви вихър от ярки звезди в тъмнината, докато викаше името му. Той закрепя неразбираеми ругатни и тялото му се изви като дъга. София почувства, че той замира дълбоко в нея, докато изживяваше кулминацията едновременно с нея.

София се разхлипа и падна върху леглото. Краката ѝ повече не я държаха. Разтрепери се, обхвана я пълното изтощение. Таванът се въртеше и тя се опитваше да си поеме дъх, да разбере лудостта, която се бе разразила току-що.

Доминик бе рухнал до нея на възглавниците. Не се допираха, но тя усещаше топлината, която се излъчваше от него. Дишането му звучеше хрипкаво и неравномерно и тя изведнъж си спомни раните, които го бяха довели пред нейната врата. Седна и като обезумяла започна да го преглежда, тревогата замени унеса от чувствената наслада. Нарани ли го? Каква лудост ги обхвана, та да обезумеят така?

Но той като че ли изглеждаше добре. Ръката му беше превързана и на превръзката нямаше петна от кръв. Беше затворил очи и косата му падаше на влажни кичури върху челото. Нежно ги отмахна. Той хвана

ръката ѝ и я целуна по дланта. Вълна от неочаквана нежност заля София.

Нежност... към Доминик Сен Клер, точно към него от всички хора на света! Усети световъртеж, сякаш ѝ бе трудно да проумее истинската същност на онова, което се случи. Никога до този момент не се бе чувствала по този начин. Пламенността на акта и необходимостта от неговата близост се преплитаха с миналото. Нямаше представа какво щеше да се случи в бъдеще.

Дори не знаеше какво иска да се случи сега. Толкова близко ѝ се струваше връщането при нейното семейство. Съществуваше само един-единствен момент, тук сама с него.

Сложи нежно ръка на страната на Доминик. На светлината на угасващата свещ не виждаше добре нараняванията по лицето му, но знаеше, че ги има, и сърцето ѝ се сви при мисълта за болката, която бе изпитал. Той каза, че някои от тях не са от побойниците, а от организиран турнир с награда в някаква долнопробна кръчма. Дори прозвуча като нещо обичайно за него.

Толкова много неща не знаеше за него.

София попипа грапавата му челюст и мекотата на чувствените устни. Беше толкова красив; защо държеше да се обезобрази? Какво го караше да изпитва такава болка? Заради покойната си любима ли? За да заглуши спомена за нея?

Докосна затворените му клепачи и почувства дъха му върху кожата си. Той я прегърна през талията и я привлече до себе си.

— София — прошепна пресипнало и гласът му едва се чу, като че ли се унасяше. — Какво направи с мен?

Тя поклати глава. Какво направиха един с друг? Той я подлуди дотам, че забрави всичко друго, освен че е с него. Вече беше минала по криволичещата пътека на сляпото увлечение. Макар и да знаеше, че Доминик не е като Джак, и той имаше склонност да се бие и да залага на игралните маси. Необузdana склонност, същата като нейната. Не можеше да се влюби отново в такъв мъж.

Но в момента нямаше да проумее нищо, не и като се унасяше в сън, премаляла от удоволствието на чувственото удовлетворение. Не и в прегръдките на Доминик, където се чувстваше затоплена и измамно сигурна. София сложи глава на възглавницата до него и затвори очи. Ще поспи малко, само минутка. А на сутринта, когато нещата ѝ се

прояснят, ще говори с Доминик и ще се опита да проумее какво у него ѝ въздейства толкова силно.

Но София заспа дълбоко, а когато се събуди, слънцето вече пръскаше лъчи през прозореца и осветяваше безпорядъка в стаята. Долови домашните шумове, потропването на слугинята по коридора с кофата въглища, преминаващите карети по улицата.

София потри очи и за миг се обърка къде се намира. Спеше ли още, или наистина беше утро?

Претърколи се в леглото, изпита внезапна болка и тогава си спомни всичко. Доминик, неговите рани, любовната им нощ.

Седна в леглото с вцепенен гръб и се огледа като обезумяла, но беше сама. Доминик си бе отишъл. Само превръзките ѝ напомняха, че не си въобразява. И сега беше сама. София си наложи да пренебрегне внезапното и болезнено разочарование.

Защо да страда, само защото Доминик си бе отишъл. Така ставаше, когато дневната светлина помиташе илюзиите на нощта.

И все пак беше разочарована. И тревожна. Как изобщо се е прибрал вкъщи в неговото състояние? Неблагодарен нещастник.

— Мъже — промърмори. Спусна краката си от леглото и се огледа за ризата. Намери я на стол, прилежно сгъната. Върху нея имаше листче, изписано със самоуверен, хубав почерк.

Скептичното разочарование на София беше пометено за миг от изблик на странна надежда и тя взе бележката.

София, хиляди благодарности за твоите грижи снощи. Извини ме, но се налага да тръгна много рано. Имам репетиция, а ти спиш толкова кротко. Моля те, разрешими да ти се отблагодаря и да те заведа на вечеря в „Парижки вечери“, ако можеш да понесеш да те видят в компанията на такъв смачкан глупак.

Доминик Сен Клер.

София се усмихваше, докато сгъваше писъмцето. Знаеше, че трябва да откаже. Тази нощ ѝ стана ясно колко е безволева, когато въпросът опре до Доминик. Все пак елегантна вечеря с него, на публично място като този ресторант...

Колко опасно може да бъде?

* * *

Нямаше значение колко пъти Доминик се опитваше да прочете сцената пред себе си, думите просто не звучаха смислено. Изобщо не можеше да се съсредоточи.

С тази пиеса възнамеряваха да открият сезона в театър „Маджестик“, щом се върнат в Лондон, но всяка минута от времето, през което трябваше да работи, мислеше за София. За нейната черна коса, разпиляна по голите ѝ бели рамене. Вкусът на кожата ѝ, когато я целуваше, ароматът на нейната шия. Тялото ѝ, притиснато до неговото в тъмнината. София, София...

— Проклятие!

Доминик захвърли молива и се стовари на стола. През лабиринта от пасажи и коридори до него долитаха звуците от репетицията на сцената, но нито братята му, нито някой от актьорите се бе осмелил да дойде в кабинета му.

Прекара ръка през косата си и едва се сдържа да не удари стената. С един юмрук нищо нямаше да се разреши. След изминалата нощ приключи с боевете.

Доминик зарови лице в ръцете си и затвори очи. Да прави любов със София беше като чувствен до полуда, трескав сън. Тук, сред хаоса на колоритния, сроден с душата му свят на театъра, беше почти сигурен, че това няма да се случи. Като че ли ненаситното му желание към нея и болката от раните бяха създали някаква илюзия. Жив, прекрасен сън. Беше мислил за нея твърде дълго след онази вечер в „Прищевките на дявола“ и безумството на любовния акт по време на пикника засили още повече страстта му към нея.

Отново си я представи. Спеше до него, косата ѝ бе разпиляна върху възглавниците и усукана около ръката му, сякаш искаше да го държи до себе си. Кожата ѝ беше бяла, съвършена на розовеещата светлина на изгрева, всичко, което искаше, бе да я обсипе с ласки отново. Да я прегърне, за да се увери, че е истинска. Тази нежност, която изпитваше към София, една Хънтингтън... го потрисаше до дъното на душата му. Цял живот беше слушал, че фамилията

Хънтингтън е разорила Сен Клерови, че им е отнела мястото във висшето общество и ги е опозорила. Беше научен, че на първо място е дългът към семейството и никога да не го забравя. А ето че сега е в едно легло с Хънтингтън в буквалния смисъл, и което беше още по-лошо, искаше единствено да остане там.

Животът му беше хубав. Имаше своята работа, своето семейство. След смъртта на Джейн се окопоти и проумя, че сам се чувстваше по-добре. Че обноските му бяха твърде груби, твърде порочни, за да го разбере една изтънчена дама.

Но когато погледна София, заспала до него, когато видя красивото ѝ лице и нежната усмивка, изпита желание да остане с нея. И така, облече се и си тръгна, измъквайки се тихомълком от стаята ѝ, изплашен, че ако се събуди и го погледне с онези тъмновиолетови очи, ще остане завинаги. Но като стигна до входната врата, нещо у него, искрица рицарство, което мислеше, че отдавна е забравил, го накара да се върне и да остави онази покана за вечеря.

Тя още не му се беше обадила. Може би имаше повече здрав разум от него и беше решила да го отбягва. И двамата трябваше да се отбягват.

Ако само можеше да гледа на нея като на Хънтингтън, една малко по-скандална роднина в семейство от надути херцози и благородни дами. Тя изглеждаше узряла да си поиграе с нея — неговото малко отмъщение, оръжието му срещу тях.

Но след изминалата нощ видя у София много повече от непокорна красавица, от която можеше да се възползва. Тъжният ѝ разказ за краткотрайния брак, чувството за хумор, с което се отнасяше към своите тревоги, бързо преглътнати сълзи... с всичко това той хвърли поглед към нейния вътрешен свят и предпочиташе да не го бе зървал.

Видя личност, която не искаше да понася повече обиди и страдания, която отказваше да се доверява... и това му бе понятно, защото той таеше същите чувства.

Чувства, които не радваха никого. Причиняваха само неприятности и болка. Беше по-добре да ги овладее и да ги скрие, докато изчезнат и само белезите да напомнят за тях. Знаеше това отдавна, а София го бе научила. Ето защо беше по-добре да не се виждат.

Ако само можеше да не мисли за нея...

Дочу леки, забързани стъпки по коридора, което го откъсна от мрачните му мисли. Вратата на кабинета се отвори и сестра му Изабел влетя сред облак от дантелени волани, пера и златисточервени къдрици. Страните ѝ руменееха, зелените ѝ очи блестяха. Бяха обмисляли идеята да я изпратят в Лондон заедно с Джеймс, но тя играеше главната роля и нямаше дубльорка, затова се налагаше да остане в Париж.

На Доминик му беше неприятно, че нямаше как да замине след случая с Джеймс, но сега се зарадва. Настроението му се разведри както обикновено, щом я видя. Изабел беше детето в семейството, тяхната лъчезарна фея.

— Изи — посрещна я той и стана. — Каква приятна изненада. Останах с впечатление, че ще репетираш чак в късния следобед.

— Дойдох да ви отвлека с Брендън от вечната ви работа. Въобще не сте видели още Париж — говореше радостно Изабел. Надигна се на пръсти да го целуне и перата на бонето ѝ погъделичкаха брадичката му. — За бога, днес приличаш на плашило, Доминик! Какви си ги вършил снощи?

— Изи — започна Доминик строго. Но не му се наложи да измисля някоя натруфена лъжа, защото Изабел се отдръпна и се разсмя.

— Няма значение. Почти сигурна съм, че не искам да знам. Но си мисля колко ужасно нечестно е, че всички вие си търсите приключения, докато аз не излизам от хотела и бродирам с госпожа Смит.

— Госпожа Смит е твоя компаньонка, докато сме тук, понеже мама нямаше възможност да дойде — отвърна Доминик. — Има отлични препоръки.

— Препоръки за каква? За тъмничарка в Нюгейт ли? — възмущаваше се Изабел. — Аз съм в Париж! Искам да се позабавлявам поне малко, преди да се приберем вкъщи. Така че ми е необходима помощта ти.

Докосна лекичко ревера на жилетката му и се усмихна подкупващо. Доминик се разсмя и я прегърна през раменете.

— За теб винаги имам време. Освен ако желанието ти не е много скандално.

— Естествено, че не е. Отстъпвам скандалите на моите братя, след като вас толкова много ви бива. Искам само да ме заведеш да избира подаръци за мама и Лили, преди следобедната репетиция.

— И може би една-две шапки за себе си.

Изабел се разсмя.

— Разбира се. Искан ми се приятелките ми да позеленеят от завист заради френските ми тоалети.

— Предполагам, че в такъв случай си планирала обиколката на магазините — каза Доминик. И без друго нямаше да свърши никаква работа. Може би компанията на Изабел щеше да го разведри.

Сестра му плесна с ръце.

— Нали ще прием и чай? В някое елегантно кафе. Без госпожа Смит.

— Много добре. Ще прием и чай. Може би Брендън ще дойде с нас.

— Само за чая. Като нетърпелив мечок е, като влезем в магазин. О, щях да забравя! Портиерът ми даде това писмо за теб. Донесли са го преди малко.

Изабел бръкна в мънистената си чантичка и му го подаде.

Доминик го взе предпазливо, сякаш беше живо и щеше да го ухапе. Беше изписано само неговото име със ситен, четлив, непознат почерк, но пликът миришеше едва доловимо на парфюма на София.

Отвори го и го прочете бързо:

Благодаря за поканата. Ще дойда в „Парижки вечери“ на булевард „Италиен“ в девет, ако и за теб часът е удобен. София Уестмън.

Доминик се изсмя пресипнало. Значи у София не е останала капчица здрав разум, щом станеше въпрос да се срещне с него отново. Както изглежда и двамата бяха обхванати от лудост, защото му бе ясно, че на всяка цена ще бъде там в девет, за да я види.

За щастие нямаше представление тази вечер, но Изабел имаше роля. А Брендън трябваше да бъде в театъра, за да я държи под око,

което означаваше, че и двамата щяха да бъдат далеч от булевард „Италиен“.

— От кого е? — попита Изабел, като се опитваше да надникне в писъмцето.

Доминик го сгъна бързо и го прибра в чекмеджето на бюрото.

— Не е твоя работа, Изи.

Изабел се засмя и се обърна да погледне през зацапания прозорец.

— C'est l'amour, някоя от твоите френски изгори. Надявам се, че е хубавица.

Изведнъж сви вежди.

— Много странно.

— Защо пък странно? — попита Доминик.

— Онзи мъж стоеше там, когато влязох.

Доминик надзърна към улицата през рамото на Изабел. Беше обичаен парижки ден, минаваха карети, слуги бързаха да изпълнят поръчки, добре облечени двойки и лаещи кучета на каишки. Но сред това оживление имаше една застинала, тъмна фигура.

Мъж, облегнат на желязната ограда на парка отсреща.

Беше висок, едър, с кафяв жакет от туид и с шапка нахлупена ниско над веждите. Държеше навит на руло вестник под мишница. Като че ли наблюдаваше тълпата, която се изнизваше покрай него.

Наблюдаваше и театъра.

Доминик сви юмрук инстинктивно и отмести Изабел от прозореца. Нямаше закон, който да забранява стоенето на тротоара, но след побоя снощи и неразбираемите заплахи на лорд Хамънд, беше предпазлив към всяко странно поведение.

— Знаеш ли кой е? — попита Изабел.

— Никога не съм го виждал — отговори Доминик, все още взирайки се в мъжа. Стоеше съвсем неподвижно, като статуя, но Доминик подразбра някак, че наблюдава театъра. Инстинктите му се изостриха.

— Да не би да е шпионин на друг театър — предположи Изабел. Идеята за театрален шпионаж я възбуди. — Ще нахлуе тайно, след като всички се разотидат, и ще открадне ръкописите ни за следващото представление. И после...

— Изи — прекъсна я Доминик. Разсмя се, въпреки подозрението към мъжа, който се мотаеше насреща. — Много си драматична, знаеш ли?

Изабел се нацупи.

— Какво очакваш? Актриса съм. Необходими са ми вълнения. И като съдя по твоите многоцветни белези, Доминик, не съм единствена. Още ли е там?

Доминик погледна пак през прозореца. Мъжът беше там и разговаряше с някаква камериерка.

Момичето посочи входа към сцената и мъжът кимна.

— Да — каза мрачно Доминик. — Почакай тук, Изи. Веднага се връщам.

Изабел го хвана за ръката.

— Ще се сбиеш ли с него. О, нека и аз да дойда!

— В никакъв случай. Ще стоиш тук и ще чакаш Брендън. Не се сбивам без причина с хората. Само ще отида да разбере какво търси човекът.

— Винаги пропускам веселбата. — Изабел се намръщи, тръшна се на стола до бюрото и скръсти ръце, сякаш се готвеше да чака. — Поне през прозореца ще погледам, ако има бой.

— Няма да има бой — каза Доминик. Не и още един. Не и на публично място пред театъра посред бял ден.

Излезе на оживената улица. Беше прекрасен ден, топъл и слънчев, хората минаваха забързани по някакви свои дела. Освен мъжа, който се облягаше на оградата на парка с вестник под мишница. Доминик забеляза, че го стрелна с поглед, докато се приближаваше.

Доминик се облегна до него и скръсти ръце пред гърдите.

— Някаква работа в театъра ли имате? — попита със спокоен тон, като че ли искаше да завърже небрежен разговор.

— Не — отвърна кратко мъжът, но Доминик долови ясно английския акцент. Под евтиния жакет от туид, непознатият изглеждаше як и набит, както боксьорите, с които Доминик се срещаше на ринга.

— На деня ли се наслаждавате?

— Нещо такова. Проблем ли има?

Доминик се извърна изведнъж и застана с лице към мъжа.

— Няма, стига да не доближавате сестра ми или който и да е от семейството ми.

— Не разбирам какво говорите, мосю — отговори мъжът навъсено. Но Доминик забеляза мускулчето, което нервно потрепваше на брадичката му.

— Виждал съм ви и преди — каза спокойно Доминик. — И видът ви е на наемник. Но ви предупреждавам, наемник или не... ще се разправя с всеки, който обезпокои семейството ми.

Доминик се намери да си тръгне, когато с крайчеца на окото си забеляза някакво внезапно движение. Огромният юмрук на мъжа тъкмо щеше да го удари, но Доминик се извъртя и му нанесе удар в челюстта, който го залепи за оградата. Една минаваща дама изпищя.

— Ще постъпя, точно както казах — повтори Доминик. — Предай на господаря си.

После закрачи самоуверено към театъра, като остави разбойника кървящ и проклинащ.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

София изкачи мраморното стълбище пред „Парижки вечери“ и влезе през вратата с гравирани стъкла много притеснена, след като остави зад себе си окъпаните от дъжд улици. Слънчевият ден изведнъж притъмня, следобед заваля и на нея за кратко ѝ хрумна да използва времето за извинение и да отмени срещата.

Кое то беше направо смешно. От дете очакваше с нетърпение всякакви приеми, беше се срещала и разговаряла с безброй хора и знаеше как да се справи с всяко неловко положение.

Защо се тревожеше сега?

Защото щеше да се срещне с Доминик, естествено. Мъжът, с когото прави любов два пъти, обхваната от пламенна, безразсъдна необходимост. Доминик, с когото стигна до крайна интимност, и все пак не го познаваше. Искаше ѝ се да го разгадае както противниците си на игралната маса.

Тази вечеря ѝ се струваше като маслинена клонка, може би да се опознаят по-добре. Нищо чудно, че беше толкова изнервена.

Чувстваше се на ръба на скалиста пропаст, а не на прага на елегантен ресторант.

— Мога ли да взема наметката ви, мадам? — попита момиче от прислугата, когато София застана във фойето до вратата.

— Оці, мерсі — отвърна София и момичето взе пелерината от раменете ѝ. Като се обърна, зърна отражението си в огледало с позлатена рамка. За секунда не се позна.

Камий бе настояла да се откаже от черните рокли и за пръв път, откакто Джак почина, се издокара с нова рокля, която купи от магазин на „Шанз-Елизе“. Беше от яркорозова коприна с деколте, разкриващо раменете, ширити от атлас с цвят на слонова кост и копринени цветя.

Косата ѝ бе вдигната високо и украсена с още рози. Понеже нямаше диаманти или перли, на шията си носеше лента от розово кадифе.

Изглеждаше както преди, като лейди София Хънтингтън, която танцуваше в Лондон по приеми и балове на дебютантки, и все пак беше различна. Личност, която не познаваше съвсем добре, но зърваше в очите на Доминик, когато поглеждаше към нея.

София се усмихна на отражението си, обърна се и забърза към салона на ресторанта. Време беше да се престраши и да види какво ще ѝ донесе бъдещето, ако отново станеше дръзка.

Двама лакеи с ливреи отвориха остъклената врата и тя пристъпи на площадката на късо стълбище с червен килим, което водеше до главния салон. Беше красив и елегантен, обзаведен с мебели от тъмночервено кадифе и позлата, с меко осветление, и всичко това внушаваше усещане за дискретни удоволствия и удобство. На малък балкон свиреше тихо оркестър, допринасящ за елегантната обстановка.

Отвсякъде блестяха диаманти, чуваха се тихи смехове, звънтене на сребро и порцелан, ухаеше на гардени и шампанско.

Това беше свят на лукс и докато София го попиваше с поглед, разбираше, че е присъщ на Доминик. Точно както му бе присъщ театъра, или дори нейната спалня. Той притежаваше способността да се променя и да се приспособява според случая, точно както и тя, и никъде не би се посветил изцяло.

— Мадам? — Майордомът — висок и ужасно слаб, със строго вечерно облекло, ѝ се поклони. — Как да ви помогна?

София осъзна изведнъж, че няколко души, седнали близо до вратата, се бяха обърнали и я наблюдаваха любопитно. Сега вече не можеше да се скрие зад черните си дрехи.

Дори не искаше повече да се крие. Искаше да бъде свободна, да бъде себе си. Доминик ѝ поднесе този дар.

София вдигна брадичка и се усмихна на майордома.

— Имам среща с мосю Сен Клер.

— Да, мадам. Той вече е тук, моля, последвайте ме.

Докато София ситнеше след него през салона, забеляза, че другите хора я гледат, и дочу как тихо си шушукат. Кимна и се усмихна на компания, която познаваше от клуба на Камий, и за миг някои от тях се смаяха, сякаш не я познаха в първия момент.

Но Доминик я позна веднага. Видя как стана от масата, разположена в един интимен кът, и се загледа в нея, докато се приближаваше. Отначало лицето му бе безизразно, очите му

неразгадаеми и нейната самоувереност се разколеба. Нима щеше да се окаже неловка, учтива среща, от каквато се страхуваше? Ще приключат на бърза ръка нещо, което едва бе започнало ли?

И тогава той се усмихна. Не любезно или предпазливо, а се захили като пират, което ги въведе в тяхната малка, тайна орбита. Заобиколи масата и ѝ подаде ръка.

София сложи своята, покрита с ръкавица, в неговата и той поднесе пръстите ѝ до устните си.

И тогава осъзна, че не искаше да бъде никъде другаде, освен с него. Знаеше, че е изключително необмислено да разчита точно на него от всички хора, но очевидно беше безсилна. Той я караше да бъде щастлива отново; да се чувства жива отново.

— Благодаря ти, че прие да вечеряме заедно, София — каза Доминик, докато ѝ поднасяше стол да седне. — Много си красива. Розовото ти отива.

— Благодаря за поканата — отговори София. Внимателно подреди копринената пола около себе си и му се усмихна, докато той взимаше шампанското от сребърния съд с лед, за да ѝ налее.

Напълни чашата ѝ със светлозлатистото вино.

— Чух много хубави неща за този ресторант. Камий е във възторг от него.

— Не си ли била тук? — Доминик седна срещу нея. Гледаше я и се усмихваше.

— Откакто съм в Париж, съм много заета. Не съм видяла повечето от забележителностите.

— Тогава трябва да попълним пропуските.

София се засмя.

— Не си ли зает? От задълженията в театъра едва ли ти остава време да обикаляш музеи и дворци.

Доминик сви рамене, продължавайки да ѝ се усмихва.

— Винаги се намира време за приятна компания. Животът е твърде кратък, за да го изживяваме само в работа. Не си ли съгласна?

— Някога щях да се съглася на секундата — каза София и се облегна, докато сервитьорите поднесоха на масата им сребърни блюда. — Но разбрах, че трябва да печеля сама парите, и научих, че прекомерните забавления разпиляват времето. Но напоследък ми се иска да се позабавлявам отново.

Доминик сви устни едва забележимо и вдигна сребърния похлупак на едното блюдо. Ястията бяха великолепни и ароматни.

— Много ли беше труден животът ти напоследък, София?

Тя сви рамене.

— Разказах ти за Джак. По време на краткия ни брак преживяхме всякакви превратности. Но тази вечер не ми се мисли за това.

— Нима? А за какво ти се мисли?

— За тази великолепна храна преди всичко. За забележителностите на Париж, които може би ще пожелаеш да видиш. Клюки. Не ми се мисли за нищо сериозно. Не и тази вечер.

Щеше да ѝ се наложи да бъде сериозна отново твърде скоро.

Доминик се засмя и наля още вино в чашата ѝ.

— Много добре. Сериозните теми тази вечер са забранени. Намери ли време да посетиш Версай? Доколкото разбрах в момента реставрират двореца...

Докато се хранеха с удоволствие и пиеха шампанско, си говореха за красотите на Париж и на други градове, които бяха посетили. Доминик ѝ разказа клюки от Лондон, които бе пропуснала, а София разказа някои от най-забавните моменти от живота си с Джак, като например ексцентрични хора, с които се бе запознала по курортите с минерални бани и в казината в Европа. Например австрийският граф, който обръщал фрака си наопаки за късмет и руската принцеса, която пътувала със свита от десет котки.

Не споменаха дневника на Мери, пък и Доминик не повдигна въпроса.

София се чувстваше абсурдно щастлива, когато Доминик се смееше на нейните разкази, и докато вечерта напредваше, установи, че много отдавна не е изпитвала такова спокойствие.

Можеше да разказва най-скандални неща на Доминик, да се държи напълно естествено, и той нямаше да се възмути.

Установи също, че го харесва. Когато се смееше по този начин, разбираше защо се слави с репутацията на покорител на женски сърца. София дълго време си бе въобразявала, че е защитена от чаровни мъжете; техният чар често маскира само агресивно желание на всяка цена.

Твърде вероятно бе и Доминик да е същият. Беше доловила неговата безскрупулност, склонността му към избухливост. Искаше

дневника на Мери; може би искаше и други неща, за които тя не знаеше още нищо. Но тази вечер ѝ носеше прекалено много радост, за да се тревожи за скрити подбуди. Поне не сега.

— В коя пиеса дебютира? — попита тя, докато сервитьорът поднасяше блюда със сирене и сладкиши и отваряше бутилка десертно вино.

— „Ричард III“ — усмихна се Доминик. — Бях един от принцовете в Тауър и нямах реплики, само се появявах.

— Сигурно си бил съвсем малък.

— Аз бях на седем, а Брендън на пет. Той беше другият принц и остана ужасен. Не преставаше да плаче вечерта на премиерата и нашата майка, която играеше лейди Ан, едва не прекъсна изпълнението си, за да го успокои. — Доминик се разсмя, като си спомни. — Това беше началото и краят на неговата актьорска кариера. Оттогава работи зад кулисите.

— Обзалагам се, че ти не си се уплашил — предположи София. Беше сигурна, че никога от нищо не се плаши.

— Никак. Влюбих се в сцената онази вечер. Начинът, по който светът изчезваше и се преобразяваше, щом светлините изгасваха. Начинът, по който аз се преобразявах в друга личност.

София се засмя.

— А вниманието, което си привлякъл, когато си осъзнал, че имаш актьорски талант?

Доминик ѝ се подсмихна.

— Признавам, че никога не ми е било невъзможно да го понеса. Като ни кажат, че ни бива за нещо... какво по-добро от това?

— Не съм сигурна, че знам какво е чувството — каза замислено София. — Много ме бива на игралната маса или пък да предизвикам скандал, но за моето семейство тези неща са неприемливи. Не че са успели да ме спрат, разбира се!

В очите на Доминик се появи за миг някакво мрачно и непонятно изражение, преди да си вземе парче ягодова торта.

— Какво си правила на седем години?

— Когато си дебютирал ли? Едва си спомням — засмя се София. — Плакала съм на бавачката си, че моите братя са счупили куклата ми, може би. Или съм се измъквала тайно от детската стая да гледам как

родителите ми отиват на бал. Тези бяха от редките моменти, когато можех да ги зърна, а майка ми винаги беше толкова красива.

— Не си ли прекарвала повече време с родителите си?

София поклати глава.

— Изглежда, че знаеш много за моето семейство, Доминик, затова сигурно си чул, че баща ми е брат на херцог. Моите родители винаги са били претрупани със светски задължения.

— Моите родители също бяха претрупани с работата в театъра и с други служебни задължения. И все пак намираха време за своите деца.

— Тогава ти си голям щастливец. Хубаво е децата да знаят, че са обичани, че ги приемат такива, каквито са, а не... — София се извърна изведнъж, преглъщайки неочакваните и нежелани сълзи.

Не искаше да мисли за семейството си или за миналото. Не и тази вечер. — Разкажи ми още за театъра! Понякога си мисля, че трябваше да стана актриса.

Той хапна парченце торта и се усмихна. Очите му потъмняха и той се пресегна да избърше мъничка капка сметана от долната ѝ устна.

— На сцената ще бъдеш истинска сензация — каза пресипнало. — Салонът ще бъде препълнен, само за да те зърнат.

На София ѝ секна дъхът, докато гледаше как облизва сметаната от пръста си. Като че ли устните му докоснаха кожата ѝ, като че ли я взе в прегръдките си и я притисна до себе си.

— Моите... моите родители ще умрат при този скандал. Племенница на херцог на сцената!

Доминик се разсмя и сложи ръка върху нейната. Жестът беше импулсивен и заради това още по-интимен.

— Още ли се тревожиш какво мислят?

— Не би следвало. Толкова отдавна се разделихме.

— Тогава трябва да се появиш на сцената, ако искаш точно това. Съдбата облагодетелства онези, които заслужават.

— А ти вярваш ли, че заслужавам.

— София, вярвам, че можеш да осъществиш всичко, към което имаш склонност. Очевидно си решителна и храбра жена.

„Храбра“ — никой никога не я бе я характеризирал така. Красива, вироглава, своенравна, глупава, всичките тези неща. Но никога храбра. Изведнъж почувства свенливост от думите му, както и

от напрегнатия му, блестящ поглед, вперен в нея. Като че ли наистина я виждаше.

Извърна се и се загледа в салона. Стана късно и посетителите оредяха, но виното още се лееше и смеховете звънтяха. Оркестърът свиреше някакъв жизнерадостен танц и София изпита желание да прегърне Доминик и да танцува с него. Да се въртят, да се смеят и никога да не спират.

Изведнъж на постланите с червен килим стълби се появи нова компания и вниманието на София бе привлечено от една от дамите. Беше нейната братовчедка Елизабет, деликатна като фея от приказките, с тоалет от морскозелена коприна и перлени бижута. Смееше се на нещо, което ѝ говореше мъжът до нея, и София се изуми отново на промяната у Елизабет. Нейната някогашна свенливост беше изчезнала и сега изглеждаше по-жива, по-безгрижна.

„Може би Париж въздейства по този начин на всички“ — помисли си София. Или само на жените Хънтингтън. Тук, разделени от океана между тях и семейството им, можеха да бъдат свободни.

Елизабет забеляза София и помахна. Слезе грациозно по стълбите и се отправи към масата на София.

— София, скъпа, радвам се да те видя отново — поздрави я Елизабет, докато София ставаше да я поздрави. И Доминик се изправи. София почувства, че ги наблюдава внимателно.

— И аз се радвам да те вида, Елизабет — каза София. — Предполагах, че си заминала от Париж.

— Връщам се в Англия след няколко дена. Тръгвам от Кале с кораба „Мери-Луиз“. Дотогава ще се налудувам! — говореше Елизабет, като хвърляше любопитни погледи към Доминик.

— Елизабет, сигурно си спомняш Доминик Сен Клер от представлението в театъра — каза София. — Доминик, това е моята братовчедка Елизабет, лейди Севърн.

За ужас на София Елизабет пребледня изведнъж. Залитна леко и София хвана ръката ѝ, изплашена да не припадне.

Но Елизабет се съвзе и се усмихна колебливо на Доминик.

— Господин Сен Клер, разбира се. За мен беше голямо удоволствие да ви гледам в „Театр Насионал“. В първия момент не ви познах извън сцената.

— Радвам се, че пиесата ви е харесала, лейди Севърн — отговори учтиво Доминик. — И в Лондон ли ходите често на театър?

— Не така често, както бих искала. Докато съпругът ми беше жив, живях през повечето време в провинцията. Надявам се, че сега ще бъда в Лондон по-често. — Елизабет прехапа изведнъж устната си и с неувереност, каквато не ѝ бе присъща, попита: — Господин, Сен Клер... цялото ви семейство ли е в Париж с вас?

Доминик сви едва забележимо вежди, озадачен от въпроса, но отговори със същия равен и учтив тон:

— Само сестра ми и единият ми брат. Другият — Джеймс наскоро се върна вкъщи.

— Ах, да — каза Елизабет. — Семейството сигурно ви липсва.

— Липсва ми, но заради работата понякога се разделяме.

— Разбира се. — Някой от компанията на Елизабет я повика и тя се обърна към София с усмивка: — Трябва да тръгвам, скъпа София, но се надявам да се видим, преди да замина.

— Аз също.

Докато Елизабет я прегръщаше, прошепна в ухото ѝ:

— Ако искаш да се върнеш с мен в Англия, само ми кажи.

След това Елизабет забърза през салона и София седна умислено.

— Значи някои от твоето семейство все пак разговарят с теб — каза Доминик.

София вдигна поглед и видя, че ѝ се усмихва.

— Само Елизабет и само защото тук няма кой да я види. — Погледна към масата, където се настани Елизабет с приятелите си. — Изключително странно е...

— Странно ли?

— Да. С Елизабет бяхме приятелки, но след като се омъжи, почти не сме говорили. Преди няколко дни ме посети, а сега се държи толкова мило.

Доминик наля последното вино в нейната чаша.

— По какъв повод дойде при теб?

„Да ми каже, че трябва да си намеря съпруг, когото моето семейство ще приеме“ — помисли си София. Но едва ли щеше да го спомене пред Доминик, мъжът, когото нейното семейство никога нямаше да приеме. И мъж, за когото никога нямаше да се омъжи.

Отпи от виното и се натъжи, че тяхната вечер отива към края си. Беше почти... вълшебна.

— Просто да ме поздрави, предполагам. Не се бяхме виждали от много време.

Доминик кимна и след няколко минути взе ръката ѝ и я поведе през салона. Получи наметката си и излязоха, навън беше престанало да вали и луната надничаше иззад сивите облаци. Мокрите улици лъщяха на светлината на уличните фенери, въздухът беше свеж и чист.

София пое дълбоко дъх да се съвземе след изпитото вино и опиянението само защото беше с Доминик.

— Ще отидем ли вкъщи? — попита той и вдигна ръка да наеме карета, но София го спря.

— Нека да повървим малко — предложи тя. — Нощта е прелестна. Жалко, ако я прахосаме.

Доминик сви вежди и погледна през рамо. София си помисли, че навярно си спомня как го нападнаха на улица в Париж.

— Само до края на улицата.

Модният булевард „Италиен“ беше оживен, хората си тръгваха от ресторантите и кафенетата и положително тук не се разхождаха разбойници.

Доминик кимна и взе ръката ѝ. София се облегна на него и се усмихна.

От двете страни на улицата, на която се намираще „Парижки нощи“, се редяха изискани ресторанти и лъскави магазини, всичките в ярки светлини, кипящи от живот, дори толкова късно през нощта. София се спираше пред красиво подредените витрини с платове в ярки цветове, модерни шапки с пера и цветя, шоколади и бадемови сладкиши.

Блестяха като скъпоценности в нощта.

И всичко ѝ се струваше по-красиво, по-екзотично с Доминик до нея. В края на улицата се натъкнаха на книжарница. За разлика от другите магазини, витрината изглеждаше леко прашна и неугледна. Нови английски книги бяха подредени върху зелена тъкан и кожените им подвързии изпъкваха на този фон. София надникна през стъклото, магазина изглеждаше тъмен, само в дъното му се виждаше светлина.

През витрината се четеш надпис с избледнели, златисти букви: „Книги и изящни принадлежности. Собственик мосю Петрон.“

— Книжарницата на мосю Петрон! — възкликна София. — Камий ми разказва за нея. Това е тайна. Трябва да влезем.

— В книжарница ли? — разсмя се Доминик. — По това време на нощта? Не ме убивай с литературните си интереси, София.

— Това не е обикновена книжарница. — Потегли го за ръка, настоявайки да я последва в магазина. — Само за малко. Искам да поразгледам.

— Сигурна ли си, че е отворено?

— Разбира се.

София бутна вратата, тя се отвори и дръннаха звънчета. Доминик поклати глава, но влезе след нея.

Магазинът изглеждаше безлюден. Безразборно струпаните по рафтовете книги бяха покрити с тънък слой белезникав прах, като че ли никой не ги бе докосвал. Библиотечни стълбички се редяха покрай олющените стени, тъмните ъгли на тавана бяха обвити в гъсти паяжини.

София се запъти към една полускрита врата, а Доминик я следваше по петите. Влязоха в задната стая все едно попаднаха на друго място.

Стенни аплици хвърляха мека кехлибарена светлина върху рафтовете и канапетата, подредени наредко върху едноцветен зелен килим. Имаше няколко души, добре облечени двойки, може би току-що излезли от ресторанта, както и мъже със съмнителен вид, нахлупили ниско шапки.

Точно до вратата беше изложена явно най-новата и най-търсена книга — „Пробуждането на Терез, или бягството на едно момиче от манастира в света на греха и богатството“.

Рисунка с перо под заглавието изобразяваше крехка млада жена с невероятно грамадни гърди, изливащи се от стегнат корсет. Беше се навела и се бе подпряла на табуретка със запретната фуста и маскиран мъж я налагаше с тънка пръчка по голите задни части, нашарени от белези.

— Богатството прави чудеса — прошепна София. Огледа рафтовете и откри редици с други подобни заглавия.

Доминик се разсмя.

— Разбрах какво имаш предвид. Това не е обикновена книжарница.

— Ако беше в Лондон, досега щяха да я разбият. Но ти сигурно си попадал в такива магазини.

Издърпа едно томче — „Ръководство за предпазване от поквара“, в което се показваха огромен брой еротични техники, каквито добродетелните хора не биваше да прилагат. В най-големи и цветисти подробности.

— Попадал съм на подобни книги в други градове — отговори той. — Но тук нямах време за... проучване.

— Нито пък аз. Боже мой, не е ли интересно това? Нима е възможно?

Показа на Доминик илюстрация на двама мъже и три жени в най-различни пози, всичките атлетични.

Доминик пак се засмя. Тя беше доволна, че той явно се забавляваше.

— О, повярвай ми, възможно е.

— Наистина ли? Колко интригуващо. Тогава непременно ще купя тази книга. Образованието ми е доста изостанало.

Подаде я на Доминик и се приближи до следващата витрина.

Беше стъклен шкаф, като в бижутерийните магазини, но вместо диаманти и перли, бяха изложени артистично изработени инструменти за обуздаване, белезници и вериги, сбирка от пениси в ерекция от красиво стъкло и слонова кост. Един изглеждаше особено реалистичен, с плетеница от вени, изваяни в гладък, светъл камък. Около главата имаше кръгче от малки рубини.

— Авторът на „Ръководство за предпазване от поквара“ сигурно е описал в подробности използването на тези аксесоари — каза София и се наведе да ги разгледа по-подробно.

— Желаете ли мадам да види този? — попита тихо собственикът на магазина дребен, сивокос, приличен на гном.

— Не, мадам не желае — отговори Доминик и взе ръката на София.

София се засмя и се отдръпна.

— Разбира се, че искам! Този много ми харесва.

Доминик поклати глава, но остана до нея.

София долавяше недвусмислено, че той се забавлява с нейния интерес.

На нея също ѝ бе забавно. Почти не си спомняше кога за последен път е прекарала безгрижни моменти. Но с Доминик светът изглеждаше винаги различен и забавен. Дори не ѝ забрани един глупав каприз.

— Великолепен избор, мадам — каза собственикът. Извади предмета от витрината и го постави върху кадифе като огърлица или пръстен. — Седемнадесети век, донесен от Венеция. Слонова кост и загладени рубини, изработен по натура, както виждате. Никога няма да останете разочарована от това изящно произведение.

— Не бих казала. — София прекара пръсти по дължината и ги обви около края. — Прелестно.

Усети как Доминик застина до нея и дъхът му се ускори.

— Дамата ще го купи — каза той.

— Доминик — прошепна тя, — не мога да си го позволя.

— Това е моят подарък — отговори той.

София вдигна поглед към него. Лицето му беше спокойно и той се усмихваше. Нямаше и намек защо ѝ купуваше толкова екстравагантен подарък.

— Доминик, не — прошепна.

Той само се засмя.

— Моля те, София, разреши ми. Малко неща не съм опитал в живота си и едно от тях е да купя на красива дама бижу пенис. Приеми го като благодарност за приятната вечер.

София сведе поглед към лъскавата слонова кост. Всичките порочни, съблазнителни неща, които можеше да прави с него, ѝ минаха през ума и се почувства много изкусена.

— Много добре — съгласи се тя. — Благодаря.

— Няма да съжалявате, мадам — каза собственикът.

След като опакова покупките им, Доминик я изведе от магазина. На улицата беше така оживено, както и преди, и четирима души, много добре облечени, отрупани с бижута, минаха покрай тях и влязоха в магазина.

— Явно много популярно място — отбеляза София, като се запътиха към вкъщи.

— С основание — отговори Доминик. — Стоката е изключителна.

София се разсмя и стисна пакета с подаръка. Още не ѝ се вярваше, че му разреши да ѝ го купи. Струваше ѝ се съвършен завършек на хубавата, лекомислено прекарана вечер. Не разговаряха, докато стигнаха до клуба, просто се разхождаха бавно ръка за ръка и се наслаждаваха на нощта, която ги обгръщаше.

— Пристигнахме — каза София, като спряха пред страничния вход на „Царицата на среброто“.

Спогледаха се за миг в тишината и като че ли им бе до болка ясно какво ще се случи по-нататък.

Доминик се наведе и я взе на ръце.

Понесе я по стълбите и по сенчестия коридор, осветен само от газената лампа, която камериерката бе оставила на една масичка. Беше толкова тъмно, толкова тихо, като че ли бяха пристъпили в един свят, който бе само техен.

Доминик отвори с лакът вратата на нейния апартамент и след като влязоха, я затвори с крак.

София едва успя да пусне на дивана скъпоценния си дар, преди той да я внесе в спалнята.

Остави внимателно София на леглото и тя се разсмя, потъвайки в купа завивки. Опита се да седне, но Доминик се хвърли върху нея и я притисна със силното си, сгорещено тяло. Сложи ръцете си от двете ѝ страни и се надвеси над нея, като че ли беше негова пленница.

„Негова пленница.“ Мисълта да бъде пленница на Доминик беше възбуждаща. Тогава той щеше да прави с нея каквото му харесва.

— Как ти хрумна, София, да ме заведеш в такъв магазин? — каза дрезгаво, докато махаше фуркетите и гребените от косата ѝ. Розите от прическата ѝ нападаха около тях. — Да ме подлудиш от желание ли искаш?

София се разсмя.

— Ужаси ли се, че знам за съществуването на подобни магазини?

— О, София.

Обхвана с длани лицето ѝ. Тя погледна към него, очите му искряха от смях, желание и... възхищение. Или може би си въобразяваше, понеже го искаше силно.

— Съмнявам се, че у теб има нещо, което да ме ужаси — каза той. — Каквото и да открия, само още повече те желая. Проклета да си!

Преди думите му да достигнат съзнанието ѝ, Доминик се наведе и целуна туптящата на слепоочието ѝ вена, върха на носа, брадичката.

— Кожата ти е толкова нежна — шепнеше дрезгаво.

След това устните му докоснаха затворените ѝ клепачи. В тази пълна тъмнина пропадеше все по-надолу и надолу в бездна от меко кадифе, където имаше само усещания. И Доминик.

Разтворените му устни се плъзнаха по шията ѝ и София се изви към него. Той захапа лекичко трапчинката, като че ли щеше да погълне живота, който пулсираше там.

— София — прошепна той и тя седна, за да може Доминик разкопчае мъничките перлени копчета на гърба на роклята ѝ. Някъде по средата, загуби търпение. Изсумтя и разкъса коприната. Копчетата се разхвърчаха и София се разсмя, като освободи ръцете си от стегнатите ръкави.

Доминик съблече роклята ѝ и тя остана по фуста и корсет. Целуна голото ѝ рамо и захапа лекичко извивката. София потръпна и притисна коленете си от двете страни на хълбоците му, фустата ѝ се отметна и дантелата се разстла около тях като бяла пяна.

Тя се притисна към него и се усмихна, като усети колко е възбуден. Но целувките му бяха много леки, много нежни. Езикът му обхождаше закръглените гърди, все по-близо да жадуващите зърна, но после ги заобиколи дразнещо.

— Доминик — простена тя, но той притисна пръст до устните ѝ.

— Търпение, София — каза той с вбесяваща усмивка. — Стой мирна, остави ме да те докосвам. Нощта е наша...

Тя целуна върха на пръста му, а после го всмукна целия. Дъхът му стана хрипкав и той седна между краката ѝ.

— Много си непослушна, София — смъмри я той. Плъзна бавно ръце нагоре по бедрата ѝ, под фустата. Усети горещината на ласката му върху кожата си и закопня за още. За още много повече.

Мушна пръсти под сатенената панделка, развърза я и смъкна копринените ѝ чорапи. Погали чувствителното място на свивката на коляното.

— Доминик! — изкрещя тя. — Не ме възбуждай повече. Искам те вътре в мен... веднага.

Той се надигна и София се изпълни с ликуване, че възнамерява да ѝ даде най-сетне онова, което искаше, да удовлетвори желанието,

което набъбваше цяла вечер между тях. Но той не помръдна. После я стисна изведнъж за китките, изпъна ръцете ѝ над главата, стегна ги с чорап и ги завърза за колонката на леглото, за да стои мирно.

— Доминик — протестира тя. Като че ли единствената дума, която помнеше, бе неговото име.

Опита се да увие крака около хълбоците му и да го притегли към себе си, но той стана от леглото. Издърпа бавно другия чорап, разкъса го на две и завърза глезените ѝ за другите две колони на леглото.

— Предупредих те да мируваш — усмихваше се той, докато се събличаше. Кожата му лъщеше на светлината на свещта, лицето му бе в полусянка.

— Доминик — изкрещя тя. Задърпа се, за да се измъкне от връзките, копнееща да се освободи от тях, въпреки че те разпалваха странна възбуда у нея. — Искам те, по дяволите!

Доминик се наведе бавно между краката ѝ, като се смееше на нейните усилия.

— Трябва да се научиш на търпение, София — прошепна той, захапа едното ѝ зърно с устни и започна да го дразни, докато тя не изстена.

Езикът му обхождаше възбудената, чувствителна плът, после я притегли със зъби. Успокои великолепната болка с върха на езика си. Притисна с длани стегнатия ѝ корем точно над пъпа и ги плъзна надолу и още по-надолу, докато тя се задъха от удоволствие от неговите ласки.

— Каж ми, София, какво искаш — попита той, без да се откъсва от гърдите ѝ. С върха на пръста си галеше влажните къдрици между краката ѝ, дразнейки я. — Искаш ли да те докосвам тук?

Разтвори я нежно и докосна грубо най-чувствителното ѝ място.

Но това беше крайно недостатъчно.

— Да — отговори тя ожесточено, главата ѝ се изви назад, през тялото ѝ мина гореща вълна на огромно удоволствие от неговата опитна милувка.

Другият му пръст се плъзна дълбоко в нея.

— Искаш ли и да целувам тук?

— Да — въздъхна София, като си спомни усещането на неговите устни между бедрата си.

Толкова идеална... толкова умела. Тялото ѝ жадуваше отново за това докосване. Разтворените му устни, страстни и влажни, направиха пътечка по кожата ѝ. Пощипваше я по ханша, обходи пъпа, с ръката си я дразнеше все по-безмилостно, докато тя не закрещя.

След това се премести между краката ѝ и тя почувства устата му на онова най-интимно, най-чувствително място. Разтвори я с пръсти широко, за да я целува, и с върха на езика си я близна леко, преди целият да потъне дълбоко в нея.

Тя изкрещя името му. Тогава изведнъж желанието, което изпитваше към него, това желание, което заличаваше всичко останало, я изплаши. Целият ѝ живот бе помрачен от моментите, когато загубваше самообладание; не искаше и сега да се случи точно това, макар и да бленуваше да го получи повече от всичко.

— Доминик... спри! — извика тя, докато вълните на удоволствието заплашваха да я погълнат.

Но той не я пощади. Просто продължи да ѝ доставя удоволствие.

София се отпусна и усещанията избухнаха у нея.

Но щом се върна на земята, вибрациите на нейния оргазъм бавно стихнаха и той коленичи над нея. Загледа я, както лежеше безпомощна, и се усмихна.

Най-после я развърза, тя се хвърли да го прегърне и страстта им ги свърза по-силно от копринените окови. Целуна я с разтворени устни, сякаш жадуващ за нея толкова, колкото и тя. Долови своя мирис по устните му, на езика му, и възбудата я обхвана отново.

Той обгърна ханша ѝ и се опита да я привлече по-близо, но тя се отдръпна. Плъзна се до тялото му, посегна между телата им и взе твърдия му пенис. Той запулсира при докосването и тя го пое в устата си.

— София — изстена Доминик. Пръстите му се сплетоха в косата ѝ, като че ли искаше да я отблъсне. Но нея ѝ хареса поне веднъж той да се осланя на нейната милост, да зависи от нея, и нямаше да го пусне. Погали с език по цялата дължина на пениса, вдъхвайки мириса на мускус. Обви ръце около ханша му и го притегли до себе си, до жадуваща си уста.

— Стига вече — каза пресипнало.

Отдръпна се от нея и я бутна назад. Разтвори краката ѝ и проникна в нея.

София заби нокти в силните му рамене, докато безмълвно го умоляваше да се прилепи до нея, да прониква по-бързо... по-дълбоко. Той влизаше в нея отново и отново и тя остана без дъх, без всякаква мисъл в главата си. Всичко беше само чувство. Уви крака около кръста му и го притегли още по-дълбоко в себе си.

Оргазмът я заля още веднъж като гореща вълна и отнесе целия свят в същия миг. Доминик отметна глава и изкрещя нейното име. Тялото му се изви със нейното и помежду им не остана нищо. Нищо, което да ги разделя.

Той се срути до нея, краката и ръцете им бяха преплетени. София трепереше; беше напълно изчерпана. Сгуши се до него, а той я прегърна през талията и я притисна до себе си. Тя го целуна нежно по рамото и се заслуша в равномерния, ясен ритъм на сърцето му.

И имаше само едно желание — нощта да бъде малко по-дълга.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Херцогът пристигна с тържественост, отговаряща на ранга му, с цял керван карети и планини от багаж. Нашият дом никога не е виждал нещо подобно, толкова шум и суматоха! Ужасно вълнуващо е. Трябва да призная, че това гостуване ме изтръгна от моята тъга. Той не доведе херцогинята, но в свитата му има поразително очарователна жена, която струва ми се е с него всяка минута. Освен когато разговаря с Джон.

Джон също е много по-щастлив, както не е бил от дълго време. На банкета тази вечер беше така очарователен и засмян, както по времето, когато се запознахме. Надявам се да бъде същият и когато херцогът си замине.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имате посетител, мадам Уестмън. Чака ви в салона — съобщил лакеят.

София вдигна поглед от документите, които преглеждаха с Камий, и сърцето ѝ се разтуптя.

Може би е Доминик. Не престана да мисли за него, откакто я целуна на зазоряване и се измъкна от апартамента ѝ, преди да се разбуди къщата. Каза ѝ, че ще я потърси по-късно. Сигурно той я чака в салона.

— Посетител ли? — каза тя, изненадана, че гласът ѝ прозвуча спокойно, след като изобщо не бе спокойна.

— Оуі. Настояваше много да ви види — отговори лакеят. — Но не даде визитна картичка.

— Ах, таен обожател! — подразни я Камий. — Колко любопитно.

София се засмя.

— Нима може да е таен, след като ме посещава в дома ми?

— Но ти имаш много обожатели! Кой ли от тях е? Навярно мога да се досетя...

София поклати глава. Добре че завесите бяха наполовина дръпнати и пламналите ѝ страни не бяха толкова очебийни. Всъщност беше глупаво да се изчервява след всичко, което направи с Доминик снощи. Но пък колко естествено, колко по женски беше един разговор за ухажори между приятелки.

— Хайде, върви да говориш с твоя обожател — подкани я Камий. — Аз ще довърша сметките.

— Наистина ли?

— Разбира се... хайде, тръгвай! Денят е твърде хубав, за да мислим за друго, освен за любов.

София се засмя и излезе забързана от кабинета. Чувстваше се лека като перце, странно замаяна и ѝ се искаше да литне по стълбите. Може би дори да се плъзне по парапета и да се върти безспир. Но си

наложи да ходи спокойно като дама. На стълбищната площадка спря да се погледне в огледало, окачено там. Приглади косата си, сплете я и я нави на кок по последна мода. Разлюля полата си. След като облече красивата розова рокля, повече не можеше да се гледа в черно, затова беше с единствената си друга цветна рокля — жълтата муселинова от пикника.

Радваше се, че я извади от гардероба, понеже подхождаше на настроението ѝ.

Завъртя се и слезе бързо по стълбището към фойето. Прозорците и вратите бяха отворени, за да влиза слънце, и камериерките чистеха мраморния под и бършеха прах от позлатата на мебелите, преди гостите на клуба да заприихдат вечерта. „Царицата на среброто“ до този момент имаше голям успех, както сочеше счетоводния баланс.

„Още една причина да се чувствам обнадеедена“ — помисли си София с усмивка. Все пак не беше толкова безполезна, биваше я за делови въпроси.

Отвори вратата на салона и влетя вътре, като възнамеряваше да покани Доминик в клуба тази вечер след представлението. Но мъжът, чийто силует се открояваше на прозореца, не беше Доминик.

София замръзна, не вярвайки на очите си, когато лорд Хамънд се обърна и ѝ се усмихна.

— Госпожо Уестмън — каза той топло и сърдечно, като че ли бяха близки приятели, които отдавна не се бяха виждали. Но тонът не отговаряше на ледената му усмивка. — Възхитително е да ви видя отново.

София затвори тихо вратата и се облегна на нея, гледайки го изпитателно. Надяваше се, че е заминал за Лондон, каквито бяха намеренията му при тяхната последна среща. Но трябваше да се досети. Мъж като него не се отказваше толкова лесно. София си помисли за парите, които предвидливо спестяваше от възнаграждението си за работата при Камий, недоумявайки дали не би могла да му върне залога от Баден-Баден.

Но знаеше, че той не искаше пари.

Дочуваше суетнята на прислугата и това донякъде я успокояваше. Спомни си как я гледаше лорд Хамънд, като че ли беше вещь, над която имаше право да предяви претенции, и изпита желание

да отвори вратата като път за бягство. Но в никакъв случай не искаше някой да чуе какво ще ѝ каже. Той се приближи бавно със същата ледена усмивка. Беше безукорно облечен и мрачно красив. Кожата ѝ настръхна, докато гледаше как пристъпва към нея, и потърка ръцете си през тънкия муселин на ръкавите.

София осъзна един факт, докато го наблюдаваше. Доминик имаше същия самонадеян вид, почти арогантен, но самочувствието му се дължеше на таланта да забавлява и да кара хората да се смеят. Привличаше ги, защото искаха да почерпят от тази бликаща жизненост. Хамънд държеше хората в плен само със силата на волята си като някой античен диктатор.

София не искаше да бъде негов трофей. И вече не беше изплашена и безпомощна както в Баден-Баден. Отдръпна се от вратата, застана с изпънати рамене и дори му се усмихна, макар и насила.

— Лорд Хамънд, каква изненада. Не знаех, че още сте в Париж.

— Не мога да замина, не и след като вие сте тук.

Застана близо до нея, твърде близо. Усети мириса на скъпия му одеколон и тежкия аромат се уви около нея като пипало. Той я наблюдаваше напрегнато, като че ли искаше да подразбере всеки проблясък на мисъл или чувство. София събра всяка капка от актьорските си умения, които бе придобила на игралните маси и му подаде ръка. Той я поднесе до устните си и я задържа, докато тя не отдръпна пръстите си. След това седна на канапето до камината и разпростря полата около себе си. Лорд Хамънд остана прав и се подпря небрежно на мраморната полица, без да сваля поглед от нея.

— Мислех, че сме си казали всичко, когато се срещнахме последния път.

— Трябваше да се погрижа за някои дела на моя братовчед херцогът на Пендрейк — каза той. — Признавам, че бих могъл да избегна поръчките, ако не исках да ви видя отново, скъпа госпожо Уестмън. Повече не желая да се преструвам пред вас.

София бавно се изправи и установи, че краката ѝ треперят.

— Тогава разрешете да ви изпратя...

Лорд Хамънд се оживи изведнъж, спусна се като нападаща кобра и хвана София за китката.

Стисна я болезнено. Тя ахна и се опита да се освободи, но разбра, че не може да помръдне.

— Знам, че не сте в положение да бъдете толкова надменна, лейди София — каза той спокойно. — Поинтересувах се от вас. Вашето семейство ви е отхвърлило и сте сама на света — комарджийка, скитница. Помислете добре, преди да ме отпратите отново.

Устата на София пресъхна и тя преглътна мъчително, докато се взираше в студените му очи.

— Вярно е, че със семейството ми сме разделени, но изобщо не съм без приятели.

Лорд Хамънд се разсмя и притегли още по-близо.

— Ако имате пред вид Сен Клерови, аз не бих разчитал на тях, скъпа. Те са най-големите комарджии в Лондон и се грижат главно за себе си. Ще ви изоставят, без да им мигне окото. Но аз бих могъл да ви бъда най-добрият приятел на света, стига да сте умна и да ми разрешите.

София го зяпна ужасено. Как е разбрал за Сен Клер? За Доминик? През ума ѝ преминаха мигновени образи на Доминик, насинен и кървящ пред прага ѝ, Джеймс, който замина най-неочаквано за дома. Имаше ли лорд Хамънд нещо общо с всичко това?

Тя се насили и се разсмя безгрижно. Дръпна рязко китката си и най-накрая се освободи.

Отпусна се пак на канапето, понеже краката ѝ не я държаха.

— Сен Клер ли? Тяхното приятелство за какво ми е? Те са актьори. Не могат по никакъв начин да ми помогнат да си върна благоразположението на моето семейство.

— Радвам се, че сте го разбрали, скъпа.

— Естествено, че съм го разбрала. Моят чичо е херцог. Сен Клер са нищо пред Хънтингтън.

— Това ли е вашето желание? Да бъдете приета отново от семейството си ли?

— Аз... аз обмислям такава стъпка — отговори бавно София. По-добре той да говори за Хънтингтън вместо за Сен Клер.

Лорд Хамънд седна до нея и отново посегна да вземе ръката ѝ. Този път я докосна по-внимателно, почти погали китката ѝ.

На нея ѝ се повдигна така, че едва не се задави, но си наложи да се държи спокойно.

— Мога да ви помогна — каза той. — Мога да ви дам толкова много, София. Трябва само да поискате.

София се изсмя горчиво.

— Моите близки положително никога няма да ми проговорят, ако се върна в Лондон като ваша любовница.

— Няма да се осмелят да отбягват лейди Хамънд.

— Л... лейди Хамънд! Но нали сте женен — заекна София. Свари я неподготвена. Той промени изведнъж условията на този двубой помежду им и трябваше да измисли как да отговори, за да го отблъсне.

— Много печално, но моята съпруга се помина преди няколко седмици. Никога не е била особено здрава. Сега държа да имам истинска съпруга. И ако сте моя жена, семейството ви ще ви приеме отново. Ще заемете полагащото ви се място във висшето общество.

— Но в Баден-Баден...

— Помолих ви да ми станете любовница, да ви осигуря разточителството, което вашата красота заслужава. Но сега осъзнавам, че съм допуснал грешка. Вие сте различна. — Той се намръщи, като че ли признанието, че е допуснал грешка, му причиняваше страдание. — Мъж с моето положение има нужда от съпруга, която да се грижи както е редно за дома му, и да допринася за представянето му в обществото. С вашия външен вид и потекло сте съвсем подходяща. — Усмихна се внезапно и тази усмивка беше по-ужасна от гнева му. — И вие трябва да сте благодарна. Да, това е идеалното решение.

Според София това изобщо не беше решение. Изпита безумно желание да избяга веднага, да се спаси от хладната му и непоклатима увереност. От арогантните му очаквания, че е длъжна да му бъде благодарна за великодушието. Той беше въплъщение на всичко, срещу което се бореше цял живот.

— Благодаря за щедрото предложение, лорд Хамънд — отговори спокойно и се накани да се изправи. — Но нямам намерение да се омъжвам повторно. Харесвам си живота, такъв какъвто е. — Изправи се и каза: — Сега ви пожелавам приятен ден.

Лорд Хамънд застана до нея с вкаменено изражение. София се изплаши, но не можеше да понесе и секунда повече неговата близост, нито да се преструва. Тъкмо щеше да избяга, той я хвана за лакътя и я дръпна до себе си. Беше съвсем скована, за да се съпротивлява.

— Ти, неблагодарна, тъпа, малка никаквица — изръмжа той. — Предлагам ти всичко, дори името си, но ти си прекалено глупава, за да го вземеш. Може би се нуждаеш от назидание.

Вцепеняващият страх изведнъж се изпари и я обзе гняв. Как се осмелява да идва тук и да ѝ казва какво да прави до края на живота си? Беше същият като баща ѝ, като Джак, които настояваха да изпълнява всяко тяхно хрумване.

И това я отвращаваше до смърт.

— Не искам нищо от вас — каза тя. — Казах ви вече... сама ще си проправам път в живота.

Лорд Хамънд изкриви устните си в подигравателна усмивка.

— Като кукличка в хазартен клуб ли? Ами ако това прелестно, сладко казино бъде затворено... и никой друг не те наеме? Тогава какво ще правиш? Уменията и качествата ти са ограничени и ако аз съм в положение да ги оползотворя, повечето мъже не могат.

— Лорд Хамънд, трябва да вървя... — София се опита отчаяно да се изтръгне от него.

Той я прихвана и с другата ръка и устните му докоснаха косата ѝ.

— Моля, не прави това неприятно, скъпа. Ще бъда добър съпруг. Но трябва да ми се подчиняваш.

София се изви и посегна към шнура на звънеца, който беше достатъчно близо, за да го дръпне. Задърпа го с все сила и щом се чуха стъпки, лорд Хамънд най-после я пусна. Появи се камериерката.

— Мадам?

— Негова светлост тъкмо си тръгва — изрече задъхано.

Лорд Хамънд подръпна редингота си, приглади косата си, невъзмутим както винаги. Усмихна ѝ се хладно.

— Сега си тръгвам. Имате нужда от време да помислите върху предложението ми, скъпа. Разбирам. Беше неочаквано, а вие сте много страстна натура. Наистина се наслаждавам на това... до най-малката подробност.

Подаде ѝ ръка. София дръпна своята, преди той да успее да я целуне, и усмивката му замръзна.

— Прелестно местенце — каза той. — Ще ми бъде страшно неприятно да го застигне лош късмет. Което е логично да се случи, ако мадам Мартин продължи да държи неподходящи служители.

„Неподходящи служители.“ София го наблюдаваше безмълвно и заплахата му увисна тежко в тишината.

Той кимна.

— Отседнал съм хотел „Етранже“ и ще бъда там до края на седмицата. Ще очаквам с нетърпение писмо от вас, скъпа моя госпожо Уестмън.

Щом си отиде, София залитна към прозореца и го изпрати с поглед, докато не се качи в каретата, която го чакаше, и не замина. Залепи чело до хладното стъкло, смаяна колко бързо притъмня сияйният ден. Всичко се промени за миг и от изпълнена с надежди, дори замаяна от радост, се почувства хваната в капан и отново съвсем сама. Уловена.

Всичко, от което искаше да избяга, беше точно тук и пак я впримчваше.

Вратата на салона се отвори за пореден път и София се извърна, едва ли не изплашена, че лорд Хамънд се е върнал. Но влезе Камий, усмихната лъчезарно.

— Е, кой беше? — любопитства Камий. — Твоят таен обожател ли?

— Трябва да изляза — едва успя да каже София. Имаше чувството, че стените се стоварват върху нея, и имаше нужда да излезе на чист въздух, да диша свободно и да помисли.

— Нещо нередно ли има? — попита Камий озадачена, когато София хукна.

— Не, няма — извика тя през рамо. Взе пелерината оттам, където тя и Доминик я бяха захвърлили снощи. — Тъкмо си спомних, че имам една поръчка, която трябва да изпълня...

Излезе на улицата и тръгна напосоки, отдалечавайки се от клуба. Почти не забелязваше каретите и двуколките, които изтрополяваха край нея, минаващите, засмени хора. Чувстваше само онази твърде познат импулс да бяга.

София зави на ъгъла и се запъти към реката. Изкачи се на най-високата точка на старинния каменей мост, подпря се перилата и се загледа във водата. Под нея плаваха кораби и шлепове и тя се зачуди какво ли би било да скочи на палубата на някой от тях и да се понесе надалеч към някоя непозната земя. Някъде, където нямаше да бъде София Хънтингтън Уестмън, а просто... себе си.

Но дори както мислите ѝ блуждаеха, я досмеша. Бягството до този момент никога нищо не ѝ бе донесло, тя винаги бягаше към себе си. Трябваше да остане и да се изправи срещу лорд Хамънд.

И все пак как да остане и да му позволи да навреди на Камий, след като тя беше помогнала на София по всякакъв начин, точно когато изпадна в най-окаяно положение. Как да се бори с него?

— София! — повика я някой. Обърна се и видя Доминик, който идваше към нея по моста. Не носеше шапка и вятърът от реката рошеше светлата му коса. Усмихна ѝ се, но изглеждаше напрегнат.

София изпита внезапно желание да се затича, да се хване за него и да чуе смеха му. Да почувства, че не е сама.

Но истината бе, че е сама. „Сен Клерови са комарджии... грижат се главно за себе си“ — спомни си думите на лорд Хамънд. И макар мнението му да не бе меродавно за нея, знаеше, че Доминик не ѝ дължи нищо. Това, че бяха правили любов, че той я вълнуваше прекалено силно, не означаваше, че в замяна ѝ е длъжен.

Само да беше по-различно...

— Какво се е случило? — попита, като стигна до нея. Той се облегна на перилата съвсем близо до нея. Тя закопня да се облегне на него.

— Идвам от клуба на мадам Мартин, но тя ми каза, че си хукнала нанякъде. Слава богу, че те видях.

София избърса бързо очите си, надявайки се, че не е видял бликналите сълзи, че не изглежда твърде измъчена и объркана. Не искаше в никакъв случай именно Доминик да я види в този вид.

— При мен ли дойде? — попита тя.

— Разбира се. Може и да съм актьор, но не съм чак толкова недодялан, та да пренебрегна дама след любовна нощ.

Протегна ръка и София видя, че държеше букетче теменужки и мънички момини сълзи, завързано с бяла панделка. Бяха красиви, съвършени, като новото начало между тях. А не беше ли твърде късно?

— За мен ли са? — промълви тя.

— Да, разбира се. Но ако не ти харесват, мога веднага да ги дам на... онази дама там.

Той се обърна да поднесе нейния букет с претенциозен жест и София се разсмя. Грабна букета и вдъхна чистия, земен аромат на

цветята. Въпреки тревогите, денят изведнъж ѝ се стори малко поведър.

— Благодаря. Много са красиви.

— Като теб — отговори той. Приблужи се до нея, като я наблюдаваше внимателно. Изви озадачено едната си вежда. — Струваш ми се тревожна днес. Какво се е случило?

София поклати глава и си спомни визитата на лорд Хамънд и неговите заплахи. Как би могла да каже на Доминик? Проблемът не го засягаше.

— Мадам Мартин ми каза, че си имала и друг посетител тази сутрин, който толкова те е разстроил, че си избягала навън най-неочаквано.

София сви рамене.

— Посещават ме доста хора и не всички са добре дошли.

— Кой беше той? — попита Доминик тихо. Докосна нежно ръката ѝ и дори само от този лек допир отново ѝ се доплака. — Обиди ли те? — опита Доминик. — Моля те, София, можеш да ми кажеш. Нека да ти помогна.

София го погледна, като се двоумеше дали да му се довери. Видя, че беше разтревожен и объркан. И изведнъж осъзна, че стояха на оживения мост съвсем близо един до друг и си държаха ръцете. Отдръпна се и погледна през рамо ужасена дали лорд Хамънд или някой от неговите слуги не я дебне.

— Едва ли има човек, който може да ми помогне — отговори тя. — Загазила съм и трябва сама да се оправя.

Доминик присви очи. Изглежда подразбра, че се страхува дали не я следят, понеже я хвана за ръка и я поведе към другия край на моста.

— Къде отиваме?

— Някъде, където можем да говорим. Явно не сме споделяли достатъчно.

София тръгна след него покрай пищното многообразие на пазарите за цветя, оживените кафенета и магазини, докато не се озоваха на сравнително тихия остров Сен-Луи. И тук имаше хора — групи туристи с разтворени пътеводители обикаляха Нотр Дам и се разхождаха в градините. Не обърнаха внимание на София и Доминик, когато той я поведе през сводестия вход към хладната, тъмна църква.

София беше идвала в Нотр Дам, още като пристигна в Париж. Камий и един неин приятел я разведоха с вихрена бързина из града. Джентълменът минаваше за познавач на архитектурата и с него обиколиха крилата, нефа, олтарите, показа ѝ колоните, стъклописите, подпорите. София осъзна красотата им, но днес беше различно. Днес тъмната църква беше тихо убежище.

През многоцветните витражи на прозорците влизаше слаба светлина и хвърляше отблясъци върху каменните лица на светците и върху човешките същества, коленичили на каменния под.

Беше хладно, долавяше се лек аромат на тамян. София почувства, като че ли можете да се скрие тук, в светлината и тъмнината, само с Доминик, който да я държи за ръката до края на света.

Но те не спряха в църквата. Той я поведе по тясно извито стълбище.

— Колко стъпала има? — засмя се задъхано София.

Доминик я погледна през рамо и се подсмихна.

— Четиристотин. Но на върха можем да говорим, без да ни чуе някой, освен гълъбите и каменните демони.

Продължиха да се изкачват. Тишината се нарушаваше само от шума на стъпките и дъха им.

Най-после излязоха на светло, високо над Париж.

— Боже мой! — ахна София, запленена от гледката. Целият град се разстилаше пред нея като смълчана, бяла, приказна страна, осеяна с кубетата и високите камбанарии на църквите.

Дори небето тук изглеждаше по-близо — яносин свод, толкова близо, че ѝ се стори, че ще го докосне, ако протегне ръка. Доминик имаше право, бяха съвсем сами.

— Много е красиво — промълви тя. Наведе се през каменните перила да погледне към павирания преден двор, където туристите изглеждаха като щураци се мравки. — Как не съм забелязала, когато бях тук?

Доминик ѝ се усмихна. Подпря ръката си на каменния парапет, без да я докосва, но достатъчно близо, за да я пази.

— Защото не си била с мен.

София се разсмя.

— Да. Вярвам, че винаги откриваш най-красивите, най-драматичните кътчета, където и да отидеш.

— Ах, да, мизансценът е всичко. — Доминик се загледа в града, вятърът рошеше косата му. — Тук сме сами, София. Разкажи ми, ако искаш. Кой беше твоят посетител?

София се отдръпна и се облегна на студената каменна стена. Загледа се в умаления от разстоянието град, навивайки панделката на букета около пръста си. Чувстваше се в безопасност тук, сама с Доминик, който я наблюдаваше спокойно. Не я принуждаваше, не й казваше какво да прави. Просто беше тук. С нея.

— Преди да дойда в Париж, бях в Баден-Баден — започна тя. — Там почина Джак. Бях сама, без пари, без подслон. Тогава се появи този мъж. Лорд Хамънд.

— Хамънд ли? — изненада се Доминик. — Той ли те посети днес?

— Да — отговори София. — Познаваш ли го?

„О, нека да не е приятел с Хамънд“ — помисли си ужасено. Но това нямаше смисъл. Освен това днес Хамънд заплаши всички от семейство Сен Клер.

Едно мускулче потрепна на брадичката на Доминик.

— Сблъскавал съм се с него. Изключително неприятен тип, който се чувства щастлив, като си придава важност.

— Да, точно така — съгласи се София. — „Неприятен“ е единият епитет, който му подхожда.

— „Мръсник“ е другият — каза Доминик. — Ако той е бил при теб, не съм изненадан, че си избягала. Значи го срещна в Баден-Баден.

София кимна. Разказа му кратката версия за познанството си с лорд Хамънд, как е спечелила парите му на карти, как я е преследвал. Разказа за неприятното и крайно настоятелно предложение да се омъжи за него. Беше невероятно как й олекна само като изрече всичко на глас, като го извади наяве от душата си.

— По какъв повод се запозна с лорд Хамънд? — попита тя, след като свърши.

Доминик се взираше замислено в града. Изразът му беше студен и спокоен, без реакция след разказа й.

— Играеше на карти с брат ми в един вертеп. Получи се недоразумение.

— Разбирам — каза София. — Затова ли Джеймс замина за Лондон?

— Да. А ние заминаваме другата седмица. — Доминик се умълча малко по-дълго, после ѝ се усмихна изведнъж. — Има само едно решение за твоето затруднение, София.

Усмивката му някак не ѝ вдъхваше доверие.

— О! И какво е то? Убийство ли?

— По-лошо. Трябва да се омъжиш за мен.

София се задави от смях. Точно това и през ум не би ѝ минало. Никога не бе чувала по-налудничави думи.

— Не бива да се подиграваш с подобни неща.

Тя се извърна, но той я хвана за ръка и я притегли до себе си. Впери в нея поглед и за неин ужас изглеждаше абсолютно сериозен.

— Не се подигравам. София Уестмън, ще ми окажеш ли честта да се омъжиш за мен?

— Но ние се познаваме съвсем отскоро! — възрази тя, макар да съзнаваше, че аргументът е глупав. Познаваше Джак от месец, когато избяга с него. И това беше грешка, която се закле никога да не повтаря.

— Ако вземеш предвид първата ни среща, познаваме се много отдавна — отговори той със странна усмивка.

— Нашата първа среща едва ли може да се нарече щастлива — намръщи се София. — И защо искаш да се ожениш за мен, след като те ударих в слабините и избягах?

— Защото можеш да се възползваш от моята помощ още сега, струва ми се. А това е нещо необичайно за мен да имам възможност да помогна.

— Наистина бих могла да използвам твоята помощ — допусна тя, като си спомни колко самотна се чувстваше, когато тичаше към реката. И сега Доминик беше до нея. Макар и да се отнасяше предпазливо към ненадейното му предложение, дълбоко в себе си искаше да го приеме. — Но — продължи — хората се венчават за цял живот. Щом заплахите на лорд Хамънд останат в миналото и аз нямам повече нужда да ме защитаваш от него, може да съжалиш.

Доминик се разсмя.

— София, предчувствам, че и след като Хамънд изчезне от живота ти, ще имаш нужда от моята помощ. Точно както и аз ще имам нужда от теб.

София го загледа озадачена.

— Аз как мога да ти помогна?

— Като се върнем в Лондон, в „Прищевките на дявола“ ще ни трябва управител. Никой не можа да заеме длъжността, откакто моята сестра ни напусна, и си мисля, че ти ще бъдеш ненадмината в тази роля.

— Едва ли заради това искаш да се ожениш за мен.

— Пък и ако си с мен, родителите ми ще престанат да се тревожат — добави той. — Откакто Джейн умря, кръжат около мен с печални погледи. Като се убедят, че съм открил истинска дама, която да се грижи за мен, няма да бъде необходимо да ги успокоявам повече. Ще ни оставят на мира да си уредим наш дом.

София се разсмя.

— Представям си как брат ти Брендън кръжи около теб като квачка и те гледа състрадателно.

— О, той е най-тежкият случай от цялата компания, уверявам те.

— Признавам, че идеята да си имам дом е прекрасна — каза тя. Изкушаваше се много. Но онова, което ѝ предлагаше, звучеше като делово споразумение. Защита срещу уменията ѝ на управителка на казино и домакина. — Все пак ще можем ли да живеем заедно?

Помисли си за дневника на Мери, за своя брак, започнал с толкова надежди и приключил така мрачно. Не искаше да преживява повече такъв край.

— София — каза той и взе ръката ѝ, — мисля, че ще живеем много добре заедно. Разбираме се, нали? Очакват ни толкова много приключения.

Приключения. Да, разбират се, с него нямаше да се налага да се бори със своята същност, както се бе опитала, за да угоди на семейството си, и се бе провалила по ужасен начин. Той нямаше да очаква да бъде каквато не е.

Не спомена нищо за любов, въпреки че за много двойки разбирателството е повече, отколкото могат да си мечтаят. Ще бъде глупачка, ако се надява на друго, особено след като никога не бе търсила любовта. Трябваше да бъде разумна и да приеме това, което Доминик ѝ предлагаше.

Но все пак, въпреки разума, усети за миг болезнен копнеж.

— Да — каза тя. — Животът ни сигурно никога няма да бъде скучен.

— Знам, че не съм съпруг, какъвто биха одобрили преди време твоите родители — добави той тихо. — Моето семейство е загубило мястото си във висшето общество много отдавна. Но Сен Клер не е без възможности. Мога да ти дам всичко, което пожелаеш — коне, карети, бижута. И мъже като Хамънд, няма да те докоснат с пръст. Винаги ще бъда до теб като твой приятел.

Приятел. София кимна тъжно. Навярно това е всичко, на което може да се надява — приятелството на Доминик.

— Само приятел ли?

Доминик се разсмя.

— И любовник. Трябва да признаеш, София, че в твоята спалня определено не сме лишени от приключения.

— И всъщност не сме дори започнали.

— Е, ще се омъжиш ли за мен?

София се загледа отново в необятния град. Това, което предлагаше Доминик, не беше съвършеният вариант. Но кое в живота е съвършено? Опита се да живее без ничия подкрепа, но в безкрайната битка на жена, която е сама, надеждата за победа е минимална. Беше очаквала, че ще открие начин да се върне при семейството си и най-накрая да прилегне на техните стандарти, макар и да съзнаваше, че това не е възможно. Авантюристичен живот с Доминик, да намери своето място в Лондон отново... беше твърде съблазнително, за да устои.

Пък и никога не я е бивало да устоява на съблазните.

— Да, Доминик — каза решително. — Ще се омъжа за теб.

Надяваше се, че няма да се разкайва за тези думи...

* * *

Доминик не поведе София по стълбището на Нотр Дам с намерението да ѝ предложи брак.

Всъщност до този момент беше сигурен, че след Джейн никога няма да пожелае да се ожени. Но щом изрече думите, осъзна, че е

искал да ги каже. Знаеше, че връзката му със София можеше да бъде някакво отмъщение на Хънтингтън, но тя беше вече само София.

И сега се държаха за ръце и се смееха като непослушни ученици, избягали от училище, докато тичаха надолу по виещата се стълба. Още не усещаше въздействието на импулсивната си постъпка, но знаеше, че и това няма да закъснее. Трябваше да застане пред семейството си и да им съобщи, че ще се ожени за една Хънтингтън.

Все пак тя не бе коя да е Хънингтън. Беше София, която не приличаше на нито една жена, на нито един човек, когото познаваше.

Изтичаха навън от тъмната църква и тръгнаха по обляната в слънце алея покрай Сена.

Качулката на пелерината на София беше паднала и черната ѝ коса лъщеше на ярката светлина. Тя му се усмихна през рамо и когато той видя, че сенките на страх и тревога са изчезнали от очите ѝ, разбра, че няма да съжалява.

Искаше да я пази, като онези рицари от минали времена; искаше да я кара да се смее, да бъде щастлива. Не я излъга, когато ѝ каза, че могат да живеят заедно, защото се разбират. И двамата бяха с непокорни сърца, борещи се срещу тесногърдието на света, копнеещи за свобода. Беше обичал много Джейн, но сега съзнаваше, че нямаше значение колко внимателен щеше да бъде, нейната нежна душа щеше да е съкрушена от живот, какъвто предлагаше Сен Клер.

Със сигурност нищо не можеше да съкруши София.

Не я обичаше. Дори се съмняваше, че може да обича по този начин. Но щеше да спечели жена, която го разбираше, която нямаше да иска от него повече, отколкото можеше да даде. Красива жена, която харесваше, която подхождаше на неговия живот.

Щеше също така да я пази от лорд Хамънд.

И най-вече ще отмъсти на Хънтингтън. Ако са си мислели, че София сега е позор, значи още нищо не са видели.

Да, от всяка гледна точка ситуацията беше благоприятна. Защо тогава чувстваше много странно възмущение? Гласът на разума му нашепваше, че се хвърля с главата напред в неприятности, от които няма нужда. Но гласът на разума никога не е бил от голямо значение за Доминик. С лекота се отказа да се вслуша в него и се засмя заедно със София, когато я прегърна.

— Абсолютно сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

Отметна глава назад и му се усмихна.

— Разбира се — отговори той. Приглади една къдрица, изплъзнала се върху челото ѝ от вятъра. — Ще имаме прекрасен живот заедно, безкрайна радост и вълнуващи преживявания.

София се засмя.

— Знам, че ще имаме. Но...

— Но какво?

Смехът и секна, намръщи се леко и погледна за миг встрани. Доминик се изплаши, че я губи, че се отнася нанякъде в този момент, и я запрегръща по-силно, докато тя не се усмихна отново.

— Замислих се... ами твоето семейство? Как ще ме приемат? Когато моят братовчед Ейдън се ожени за твоята сестра...

— Твоето семейство отказа да ги приеме — напомни ѝ Доминик. — Моите родители организираха сватбата им и после им предоставиха театъра в Единбург. Със сигурност ще те приемат.

— Наистина. — София се засмя унило. — Пък и аз едва ли мога да направя нещо повече, за да променя мнението на моето семейство.

— Още ли искаш да се ожениш за мен?

— Да става каквото ще! — каза София весело. — Не че тази философия се е оказала много благоприятна за мен в миналото.

— Сега ще бъде различно. Ще видиш.

Доминик хвана София под ръка и тръгнаха да се връщат покрай реката. Денят преваляше, небето се обагри в кехлибарено и вятърът захладня с настъпването на вечерта. Алеите не бяха вече толкова оживени, тъй като хората се прибираха по домовете си, за да се приготвят за вечерните забавления.

Доминик трябваше да отиде в театъра за вечерното представление. И да каже на брат си и сестра си какво бе направил, Изабел, с нейната нежна, романтична душа щеше да се развълнува.

Брендън вероятно нямаше да бъде очарован. Но Доминик можеше да го накара да види предимствата, да осъзнае, че това е още един унизителен изстрел към херцогската крепост на фамилията Хънтингтън.

— Кога ще се оженим? — попита София.

— Ангажиментът ни приключва след няколко дни. Можем да се оженим на път към дома, в Кале например. Мисля, че там има малка англиканска църква.

— Да — каза София замислено. — Ако вземем кораб от Кале, вероятно ще пътуваме с моята братовчедка Елизабет. Ще бъде хубаво, ако има член от моето семейство. — Позасмя се тъжно. — На първата ми венчавка никой от тях не присъства.

По този начин мълвата за брака ѝ с един Сен Клер положително ще стигне с най-голяма бързина до чичо ѝ херцогът.

— Идеята ми харесва. Ще започна веднага подготовка.

Стигнаха до клуба, точно когато слънцето започна да залязва сред експлозия от розови отблясъци, напомнящи цвета на роклята на София, с която беше в ресторанта. Доминик беше сигурен, че никога няма погледне този цвят, без да помисли за нея.

Взе я в прегръдките си точно пред вратата и тя му се усмихна. Точно когато навеждаше глава да я целуне, зърна мъж, който се навърташе във вход от другата страна на улицата. Беше същият, който наблюдаваше театъра и после изчезна. Сега наблюдаваше София и Доминик.

Доминик се усмихна на мъжа, преди да целуне София. Първият изстрел беше даден. Още колко се последват?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето. Много си красива — каза Елизабет, докосвайки косата на София. — Идеалната булка.

София се засмя и обърна главата си на едната и на другата страна, за да се огледа.

— Не бих казала. Тази сватба едва ли е идеалната, нали? Но ти направи чудеса, Елизабет. Къде си се научила да правиш толкова хубави прически?

Елизабет се подсмихна лукаво.

— Открих, че моята камериерка е шпионин на заплата при съпруга ми. След това гледах да прекарвам в нейната компания колкото е възможно по-малко време.

— Шпионин! — възмути се София.

Обърна се да погледне Елизабет. Сините очи на братовчедка ѝ бяха като парченца лед и в мигновеното им проблясване долови огромна, скрита болка.

Но Елизабет се засмя и се извърна, изразът на остра болка изчезна. Приглади косата си и взе атлазената си синя шапка.

— И въобще не можеше да прави изискани прически.

София стана и оправи роклята си. Нямаше време да си поръча нова, преди да заминат от Париж, така че нейната розова рокля ѝ служеше за булчинска. Носеше и изящен шал от дантела, който ѝ подари Елизабет, а в косата си — венец от розови и бели рози. Сватбеният тоалет беше импровизиран, пък и сватбата като че ли не беше още съвсем истинска.

— Радвам се, че днес си тук, Елизабет — каза тя. — На първата ми сватба нямаше никой.

Елизабет се засмя и побутна едно от цветята в косата на София.

— Е, на моята бяха всички. И видя какво стана.

— И моята не завърши добре — каза София тъжно.

— Но с тази всичко ще бъде наред! Толкова е романтично. Омъжваш се за Сен Клер. Само за това ще се говори, като се върнеш в

Лондон.

— Като че ли един скандал не ми е достатъчен.

— О, този ще бъде различен. Ще ти завиждат всички жени в града. — Елизабет дръпна завесите от прозореца и слънцето нахлу в хотелската стая. — Денят е хубав за сватба.

София отиде до прозореца и се загледа навън. Виждаше се пристанището на Кале, слънчевите лъчи проблясваха върху водата, която се плискаше около корабите. Един от тях щеше да ги понесе към дома с вечерния прилив.

Но първо трябваше да се омъжи.

София погледна часовника на тоалетната маса. Почти беше време да се срещне с Доминик в църквата. Изведнъж осъзна, че всичко наистина се случва и стомахът ѝ се сви от нервност. По пътя от Париж, докато се смееха с Елизабет по повод на любовни стихотворения и обсъждаха защо Доминик тръгна преди тях за Кале да подготвя сватбата, ѝ се струваше като лудория.

Решение за нейните неприятности, което също така можеше да бъде приятно.

Но сега видя, че се случва наистина. Щеше да се омъжи прибързано още веднъж.

„Но Доминик няма нищо общо с Джак“ — каза си тя. Джак беше слабохарактерен и неуравновесен; Доминик беше силен човек, по-силен не познаваше. Човек, който я разбираше, и с когото можеха да изградят свой живот.

А дали е така?

— Какво има, София? — чу Елизабет да ѝ говори. София почувства ръката на братовчедката си с ръкавица от шевро върху своята. — Да не ти е зле?

— Не... добре съм — промърмори София. — Само пристъп на сватбена паника.

— Ела, седни. Пийни вода.

Елизабет настани София отново на табуретката и ѝ наля чаша вода от подноса с разхладителни напитки, който бе оставила камериерката на хотела.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да се венчаеш? — попита Елизабет. — Безумно романтично е, но ако не си сигурна...

София поклати глава. Как да постъпи иначе? Постоянно да бяга, парите ѝ да намаляват, да се надява, че няма да попадне на лорд Хамънд ли? Съвсем сама? Не това не я привличаше.

Пък и мисълта, че никога повече няма да види Доминик, никога няма да чуе смеха му, няма да почувства ласките му... не. По-добре да види какво ще стане.

— Сигурна съм, колкото е възможно един човек да бъде сигурен — каза София. Доизпи водата и се почувства по-силна. — Ще тръгваме ли? Време е.

— Разбира се, ако си съвсем сигурна. — Елизабет подаде на София букета, китка розови рози, завързани с бяла сатенена панделка, доставени тази сутрин. Подарък от Доминик.

София взе букета и чантичката си. Дневникът на Мери беше прибран там на сигурно място, очаквайки да се върне заедно с нея в Англия. Страхът ѝ изчезна така внезапно, както се бе появил. Чувстваше само възбуда. Трепетна надежда за бъдещето, каквато не бе имала от много време.

Англиканската църква беше близо до хотела — малък бял параклис, кацнал високо над пристанището. Проблясваше на слънцето с многоцветни искрици от витражите, които се отразяваха върху няколкото паметника в малкия църковен двор. Тъкмо щяха да влязат през портата, тя се отвори и видя Доминик пред себе си. Очакваше я.

Златистата му коса блестеше на светлината и усмивката му беше сияеща, когато ѝ подаде ръка. Беше идеалният образ на романтичен младоженец, облечен с идеален син фрак и перлено сива атлазена жилетка, държеше в ръка копринения си цилиндър, а на ревера си имаше роза. В този момент София разбра, че отстъпва правилно. Трябва да е правилно, защото тя тъкмо се канеше да се хвърли през глава. Бъдещето бе неясно, но в никакъв случай нямаше да бъде скучно.

— Прелестна си — каза той и вдигна ръката ѝ да я целуне.

— И ти си прелестен — отговори София. — Знам, че мъжете не могат да бъдат прелестни, но мисля, че тази е единствената дума, която днес ти подхожда.

Доминик се разсмя. Сви ръка, сложи нейната върху своята и я поведе към сумрачната църква.

Викарият ги чакаше заедно с Брендън и Изабел Сен Клер. Църквата беше тиха, празните църковни пейки хвърляха сенки, витражите сияеха приглушено. След ярката светлина бяха като заслепени в полумрака. На масата в олтара беше разстлана снежнобяла покривка, украсена със същите рози като в букета ѝ.

София чу изведнъж как Елизабет ахна. Погледна към нея през рамо и видя, че лицето на братовчедката ѝ пребеля като платно. Елизабет притисна устните си с облечената си в ръкавица ръка.

— Елизабет, какво има? — прошепна София разтревожена.

Елизабет поклати глава, вперила широко отворени очи нанякъде. София видя, че гледа Брендън... и че той я гледаше със сурово, грубо изражение.

София беше безкрайно потресена. Никога не беше виждала хубавия, сдържан брат на Доминик да показва някакви чувства. Никога не бе виждала и елегантната си братовчедка толкова смутена. Какво ставаше тук?

Елизабет поклати глава. По бледите ѝ скули избликна червенина.

— Няма нищо, София. Зави ми се свят.

Усмихна се храбро, но устните ѝ трепереха. София видя, че и ръката ѝ трепери, когато посегна да оправи шапката си.

— Елизабет — започна София, но Елизабет я прекъсна.

— Добре съм. Днес е твоята сватба, твоят щастлив ден.

София хвърли поглед към Брендън, но той се бе обърнал с гръб. Между тях двамата положително ставаше нещо, но Елизабет имаше право — днес беше нейната сватба. Не можеше да мисли за нищо друго.

Мина по пътеката с Доминик и двамата застанаха пред олтара. Викарият се усмихна и отвори молитвеника си.

— Скъпи влюбени...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре дошли на борда, госпожо Сен Клер. Надявам се, че ще преплаваме канала спокойно заради вас. Нещо като меден месец, а?

София се засмя, като си спомни вежливите поздравления на капитана, когато се качиха на кораба, който щеше да ги отведе у дома. Госпожа Сен Клер. Звучеше толкова странно. Толкова ново-новеничко и лъскаво. Ще свикне ли някой ден с това име? Изобщо не свикна с госпожа Уестмън. Сега трябваше да бъде съвсем друга.

Огледа малката каюта, която ѝ показаха. Беше сама. Доминик щеше да разговаря с брат си, преди заминаването, понеже в последния момент Брендън реши да остане във Франция, а Елизабет се оттегли в своята каюта с главоболие, след като целия следобед беше мълчалива и напрегната. Но София не се поинтересува. Имаше нужда от малко спокойствие да събере мислите си.

Такъв бурен ден беше, че още се чувстваше замаяна.

Разгледа каютата, където щеше да прекара първата си брачна нощ. Беше малка, но удобна.

Имаше широко легло с юрган и пухкави възглавници, маса и два стола до люка. На масата беше сервиран поднос с плодове и сирене, заедно с бутилка шампанско в сребърен съд.

Пътническият ѝ сандък стоеше до стената, а до него имаше умивалник.

София остави букета и дантеления шал на масата и отвори люка. В каютата нахлу хладен въздух с лек мирис на сол. Слънцето залязваше сред розови и оранжеви отблясъци. Съвсем скоро потегляха към Англия и към нов живот. Към нови хоризонти.

София се обърна към огледалото и като махна безбройните фуркети, с които Елизабет бе направила прическата ѝ, разпусна косата си.

Успя да разкопчае част от копчетата на гърба на роклята и розовата коприна се плъзна по раменете ѝ. Морският ветреца погали кожата ѝ и тя потрепери.

Вратата на каютата се отвори и Доминик застана на прага. Усмивна ѝ се, затвори вратата и те останаха изолирани в своя притихнал свят.

— Мислех си, че не е възможно да бъдеш по-красива, отколкото в църквата, но в момента си още по-красива.

София се засмя и се обърна да затвори люка, за да не влиза вечерния хлад. Корабът се поклащаше леко и тя усещаше погледа на Доминик.

— Беше прекрасна сватба — каза тя. — Благодаря ти.

— Радвам се, че ти е харесала. Съжалявам, че нямаше време да организирам разкошно тържество, каквото заслужаваш.

— Не бих пожелала по-различна. — София се обърна към него. — Беше точно каквато трябваше.

Той прекоси каютата с две стъпки, зелените му очи бяха потъмнели. Притегли я до себе си и доразкопча сръчно останалите копчета на гърба ѝ. Роклята ѝ се плъзна надолу и се разпростря в краката ѝ като розов облак от коприна.

София затвори очи, когато той свали корсета ѝ и започна да гали голите ѝ гърди. Обиколи с пръст едното зърно, преди да докосне нежното, жадуващо връхче. София изохка, притисна се към него и главата ѝ се отпусна назад.

— Няма по-красиво същество от теб, София — прошепна той пресипнало и се наведе, за да целуне зърното. — Моята красива госпожа Сен Клер.

София зарови пръсти в косата му, притискаше се до него, напрежението у нея растеше и тя изропта:

— А пък аз мисля, че сте прекалено облечен за случая, господин Сен Клер.

Пъхна ръце под фрака и го плъзна от раменете му, после започна да разкопчава жилетката му. След като я разкопча, отстъпи крачка назад и докато той събличаше ризата си, тя разкопчаваше колана на панталона му. Като го смъкна, вече можеше да докосне възбуждения му член.

— София — простена той.

Тя поклати глава.

— Ш-ш-ш, мирувай. Остави ме да изпълня съпружеските си задължения.

Когато той притихна и се овладя, тя се плъзна бавно по напрегнатото му тяло и коленичи пред него.

С въздушно лека, възбуждаща ласка прекара пръсти по цялата дължина на възбудения му пенис. Беше твърд и пулсиращ от необходимост да се слее с нея и нещо непонятно и тайнствено дълбоко у нея откликна на тази първична необходимост. Всичко около нея загуби ясни очертания като във фантастичен сън.

С върха на езика си го подразни. Той изстена и стенанието сякаш резонира у нея. Почувства как тялото му се напруга, когато пое члена му в устата си.

Бедрата му потрепваха от целувката ѝ. Почувства ръцете му в косата си, когато я притискаше по-близо до себе си, но после изведнъж се отдръпна и отстъпи назад.

— София, не издържам — каза той с глух глас. — Искам те веднага.

— И аз те искам — прошепна тя. Доминик се отпусна до нея на колене, прегърна я и устните им се срещнаха с пламенната целувка на бурно желание.

Тя усети, че той я тегли надолу, после устните им се разделиха и тя се озова подпряна на лакти и колене. Почувства, че се движи зад нея, че докосва гърдите ѝ, извития ѝ гръб. Отметна надиплената фуста и разкъса тънкото копринено бельо, за да погали извивките на задните ѝ части.

— Доминик — изкрещя тя, щом почувства тласъка му в себе си, дълбоко и силно, по-дълбоко от всякога. Ръцете му се вкопчиха в талията ѝ, докато проникваше ритмично в нея.

София изстена, напрежението у нея ставаше непоносимо, когато той започна да обсипва с ласки онова еротично местенце отново и отново. Тя извърна глава и се изви към него. Почувства влажните му гърди върху гърба си, силната спойка между телата им.

Това напрежение се разрази като гореща вълна от непоносимо удоволствие. Усети неговия горещ изблик в себе си, докато крещеше името му.

Рухна безсилно на пода. Почувства, че и той се стоварва до нея. Краката им бяха преплетени, той едва си поемаше дъх. В този момент тя не можеше да мисли, можеше само да чувства.

Прекара ръка по влажното му рамо, по мускулите на гърба, по косата и я обхвана безумна нежност.

София затвори очи и сърцето ѝ взе да успокоява ритъма си. По люлеенето на кораба, предположи, че са в открито море на път за дома. Но нищо нямаше значение в този миг, освен тялото на Доминик до нейното.

Усети, че той седна. Дори не отвори очи, когато ѝ помогна да се изправи. По движенията му разбра, че дръпва завивките от леглото и я оставя върху хладните, меки чаршафи. Но той не легна до нея. Чу, че си събу обувките и панталона.

Отвори очи и видя, че е застанал до умивалника и изстискава кърпа. Последните златни лъчи дневна светлина танцуваха върху кожата му и тя стана лъскава. Беше като сияйно божество и беше неин.

София се надигна на лакът и впери поглед в него, когато той пристъпи към нея. Лицето му изглеждаше спокойно и тържествено, когато взе единия ѝ крак. Събу сатенената обувка и чорапа, после обтри кожата ѝ с влажната кърпа. Изкъпа по същия начин цялото ѝ тяло.

Тя се отпусна на възглавниците, затвори очи и остави нежното, хладно докосване да успокои кожата ѝ. След това София притегли Доминик до себе си. Сгуши се до него като в гнездо. Той хвана ръката ѝ и преплетоха пръсти. Но този кротък момент не можеше да продължи; все още не бяха се наситили един на друг. Доминик потърси устните ѝ в мрака.

Устните им се срещнаха и се сляха в гореща целувка, а въздухът около тях сякаш затрептя като пред буря. Тази буря още бушуваше в нея, опустошителна и мощна, когато всичко, което бе заключила и съдържала толкова дълго време, се освободи внезапно и застраши да я отнесе. Вкопчи се в Доминик и се озова под него.

Той откъсна устните си от нейните, и тя простена, като я лиши от тях, но той не я изоставяше.

Притискаше ханша ѝ към себе си толкова силно, че тя се почувства едва ли не наранена, но какво от това. Тази грубост ѝ бе необходима, тази острота на болката и страстта, които доказваха, че е с нея. Че заедно са живи.

Коленичиха един срещу друг по средата на леглото и той я притисна до гърдите си.

София сложи ръце на раменете му.

— Толкова е красиво — прошепна тя.

Тази гладка, влажна кожа, стегнатите мускули — толкова съвършени форми, нарушени само от малък бял белег върху ребрата. От кръчмарските боеве ли беше? Плъзна бавно ръце по гърдите му, усещайки всеки сантиметър, всяко потрепване на кожата му. Той я остави да го изследва, придържайки я през ханша.

Тя се усмихваше, но усмивката ѝ се загуби, когато пръстите ѝ напипаха зърната му. Той издаде стон. Отпусна главата си назад, очите му бяха затворени и тя почувства как penisът му потръпва до слабините ѝ.

Тя зацелува тези зърна, както той целуваше нейните. Чувстваше до устните си туптенето на сърцето му, бурния ритъм на дишането му. Спусна ръката си бавно, опипвайки само с пръсти тялото му надолу и още по-надолу по корема, до слабините, по извивките на хълбоците му.

С разтворени устни измина пътеката на ласките си, поемайки неговия мирис, вкус. Докато захапваше нежно кожата му, обхвана penisа му. Беше горещ, напрегнат, изпъкналите вени пулсираха от желание. Желаше нея и това я изпълни с наслада.

Притисна устни към гладкия му корем, като същевременно галеше penisа. Знаеше колко обичаше тази ласка.

— София! — извика той. Притисна главата ѝ към себе си.

Тя се усмихна и плъзна устните си още по-надолу, докато не докосна с въздушна ласка върха на члена му. Можеше да му достави същото удоволствие, което той на нея, и изживяването щеше да бъде неповторимо.

— София — изрече той с глухо ръмжане.

Хълбоците му потрепваха, но той се сдържаше. Остави я да прави, каквото ѝ харесваше.

Изведнъж я хвана за раменете и я отблъсна от себе си. София го погледна и в червеникавия сумрак лицето му изглеждаше изопнато от желание.

София се усмихна и протегна ръка под леглото, издърпа куфара си, където бе прибрала penisът със скъпоценни камъни, който той ѝ купи в Париж. Напипа го и го извади.

— Спомняш ли си го — подразни го тя.

— София — изръмжа той.

Като впи очи в Доминик, тя легна и разтвори крака. Бавно, възбуждащо, без да сваля очи от него, прекара играчката по тялото си. Обиколи гърдите си, после по-надолу. Доминик гледаше като вкаменен.

— Този подарък е великолепен — каза тя. Затвори очи, отпусна глава назад, изви тялото си и като си представяше, че Доминик я докосва, пъкна върха на играчката между бедрата си. Точно в този момент той я грабна, хвърли я и тя издрънча на пода.

— Не издържам повече, София — каза той и я привлече към себе си да я целуне.

Тази целувка беше изкусна и съблазнителна, беше само желание, което отговаряше на нейното.

Тя го прегърна, когато паднаха на леглото. Доминик се претърколи върху нея, между разтворените ѝ бедра, целувайки извивката на шията ѝ, а тя извика и се прилепи към него. Болка и удоволствие минаха през нея.

Той плъзна разтворените си устни надолу и зацелува зърната ѝ.

— Доминик — извика тя. Обгърна с ръцете си главата му и го притекли към себе си. Чувстваше се възхитително жива, изгаряща от желание към него, изгаряща за онова, което правеше с нея и което само той умееше.

Той пъкна ръката си между телата им и намери най-чувствителното, най-еротичното място.

Като че ли винаги знаеше за какво жадува, какво иска, като че ли виждаше в сърцето ѝ.

Пропъди тази тревожна мисъл, не се задълбочи повече върху факта, че той може би я познава, както никой друг, и се отдаде само на чувството. На радостта да бъде с него.

Тоя я прегърна през талията и се претърколи под нея.

— Възседни ме, София!

Тя се изсмя на неговото нетърпение и започна малко по-малко, сантиметър по сантиметър да се спуска върху възбуждения му пенис, докато не проникна целият и не се съедини с нея. Тя затвори очи, главата ѝ се отпусна назад, отдавайки се на усещането да бъде изпълнена от него. С част от него. Той уви краищата на косата ѝ около талията ѝ и тласна таза си към нея.

Тя се извиваше върху него, докато не влязоха в ритъм като едно цяло. Чувстваше горещата вълна на удоволствието да се разраства в нея още и още, докато не експлодира.

Тя изкрещя, изви се като тетива на лък върху тялото му.

— София! — извика той на свой ред и тя усети как застина под нея, усети горещото пулсиране, когато свърши.

Енергията се изцеди бавно от нея и тя остана безсилна и трепереща. Рухна до него и се заслуша в неравномерното му дишане.

Той я притегли до себе си и придърпа завивките. И сънят я обори бавно, за да ѝ донесе спокойствие.

* * *

София лежеше на рамото на Доминик. Луната хвърляше сребърни отблясъци върху лицето му и върху разбърканите къдрици. Изглеждаше толкова спокоен, толкова млад, като че ли сънят беше заличил житейските грижи и той беше свободен.

София изпита желание винаги да му носи това спокойствие, да му даде онова, което той ѝ даде — ново начало.

Докато приглаждаше внимателно косата му назад, на пръста ѝ проблесна малката златна халка. Още не ѝ се струваше съвсем реално, че би могла да се омъжи пак и то за Доминик Сен Клер, но доказателството блещукаше пред очите ѝ.

Доминик се обърна, но не се събуди. София беше сигурна, че няма да заспи, не и както се люшкеше корабът. Стана от леглото предпазливо, за да не го обезпокои, и се облече набързо със семпла рокля и жакет. Взе дневника на Мери от чантата си и излезе на палубата, за да почете, ако е възможно.

Но не само тя не спеше. Изабел Сен Клер беше на палубата, настанена на лежащ стол, завита с одеяло и четеше модно списание на лампа.

София се подвоуми дали да не се прибере в каютата и да остави момичето, което вече ѝ бе зълва, на нейното четиво. В църквата Изабел беше много любезна, дори когато се запознаха в Тюйлери, но София чувстваше странна плахост към близките на Доминик. Особено след като Брендън се бе взирал намръщено в нея по време на венчавката.

Обикновено се стараяше да не обръща внимание на мнението на хората; не можеше да си го позволи, ако искаше да бъде себе си. Все пак искаше семейство Сен Клер да я харесат.

Изабел вдигна поглед и я видя пред вратата на каютата. Усмихна ѝ се щастливо и ѝ помахна.

— Слава богу, че още някой не спи! — извика тя. — Полудях да стоя сама.

Милото отношение на Изабел разсея опасенията на София, тя се усмихна и седна на другия стол.

— Човек едва ли може да бъде съвсем сам на кораб.

— Да, но се чувства така — каза Изабел. — Знам, че пътуването е кратко, но винаги се натъквавам, когато съм сред морето. Отвсякъде вода, докдето погледът стига... ужасно самотно е.

София се загледа към хоризонта — безкрайна черна шир, набраздена по гребените на вълните от лунната светлина.

— Навява меланхолия — съгласи се София.

— Но не и след като си тук! — оживи се Изабел. — Може би ти се виждам глупава заради моите тъжни настроения. Доминик каза, че си пътувала много.

— Да. Най-вече в Германия и Франция, и малко в Италия. Струва ми се странно това завръщане в Англия.

— Особено като младоженка, с цялата смахната фамилия на твоя съпруг, която очаква да се запознае с теб — каза Изабел с леко шеговит тон.

София се разсмя.

— И особено при тези обстоятелства. Но ако са като теб, сигурна съм, че няма от какво да се страхувам.

— Моята майка винаги е мила и възпитана. Не се страхувай от нея. Джеймс вече те обожаваше, макар че си мисля, че ще ревнува ужасно Доминик. Баща ми в началото може да се ядоса и да се озъби, но щом се залови с някоя нова пиеса, ще забрави напълно за теб. Брендън още е във Франция. Така че няма за какво да се безпокоиш.

София се замисли за порядките в новото си семейство, които трябваше да научи. Поне изглеждаха съвсем различни от тези в нейното. Те може и да не се ядосаха, но никога не забравяха.

— Радвам се, че е така.

— А пък аз съм щастлива, че си тук. Лили много ми липсва, откакто замина. Ще бъде хубаво да си имам отново сестра.

— Досега и аз нямах сестра — каза София и някаква топлина и отзивчивост докоснаха сърцето ѝ при думите на Изабел. — За мен ще бъде съвсем ново преживяване.

— И за Доминик се радвам. Когато горкичката Джейн умря, се изплашихме, че никога няма да се ожени. Като го погледне човек отстрани, ще си помисли, че е изтъкан само от смях и чар, но в действителност е много самотен. Страхувам се, че в душата си се чувства като хванат натясно.

София кимна. И тя беше видяла същото, изблика на внезапни емоции в очите на Доминик, които той потискаше бързо и скриваше с хубавата си усмивка. Искаше ѝ се да разбере как да извади наяве тези емоции.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, за да бъде щастлив.

— Ако някой може да го направи, сигурна съм, че си ти. Иска ми се и аз да изпитвах такива чувства към някого.

Изабел я погледна тъжно.

— Никога ли не си изпитвала чувства към определен човек? — попита нежно София.

Много добре си спомняше какво означаваше да е млада, в сърцето ѝ да бушуват чувства, които не разбира. А Изабел беше красива, пламенна, с една дума — актриса.

— Може би веднъж — отговори тихо Изабел. — Но едва ли си струва да го спомена. Просто мъж, когото видях на един прием. Почти сигурна съм, че той дори не ме забеляза, пък и да беше ме забелязал... ами, това беше невъзможно. Аз съм такава, каквата съм, а той стои много над една актриса. Мъж с благородническа титла, каквито предполагам има във вашата фамилия. Но беше много красив и изглеждаше съвсем различен от всички наивни, млади мъже, с които обикновено се запознавам. Стори ми се сериозен и ослепителен. — Тя се засмя. — Когато трябва да изобразя любов на сцената, мисля за него. Не е ли глупаво?

— Не — отговори София. — Изобщо не е глупаво.

Нима тя не мислеше за Доминик през цялото време след целувката в „Прищевките на дявола“? Нямахше никаква разлика с Изабел, която бе скътала мечта за мъж, когото бе видяла веднъж.

София се зачуди кой ли е бил, та е привлякъл вниманието на толкова забележителна млада жена.

— Но с моето дърдорене ти попречих да четеш! — Изабел посочи книгата, която София държеше. — Каква е? Изглежда ужасно стара.

— Много стара е. На около двеста години — отговори София и ѝ подаде дневника на Мери. — Това е дневник, който открих преди години на един пращен рафт в библиотеката на моя чичо. Чета го от време на време. Прави ми компания, когато съм самотна.

— Колко интересно — каза Изабел. — Обичам стари книги и списания. Те са като да откриеш образа в една драма.

— Тя ми е като стара приятелка сега. Но животът ѝ не е бил винаги щастлив.

— Наистина ли? Защо? Каква е нейната история?

София си спомни как Доминик се опита да вземе дневника, какъв странен интерес предизвика у него историята на Мери. Вече разбра защо, след като прочете какво пише по-нататък на пожълтелите страници, нещастieto на една жена Сен Клер, причинено от мъж Хънтингтън. Но семейство Сен Клер сега щеше да бъде и нейно, а историята на Мери беше също така тяхна история.

— Мери Сен Клер ли? — ахна Изабел. Усмивката ѝ помръкна и погледна с изненада книгата. — Това нейният дневник ли е?

— Да. Чувала ли си за Мери, нали?

Изабел се изсмя горчиво.

— Слушам за нея, откакто съм се родила. Нашият баща ни набива в главите нейната история.

София стисна по-здраво книгата. Някога, преди да срещне Доминик, мислеше, че Мери е само нейна. Че е забравена от всички. Но сега се оказваше, че принадлежи и на много други, които използват нейната драма за свои цели.

— На теб какво са ти разказали? — попита спокойно София.

— Че много отдавна, през годината 1600, млада дама на име Мери Сен Клер се влюбила в Джон Хънтингтън, на когото Чарлс II дал титлата херцог. Не били с еднакво социално положение, понеже родът на Мери бил от съсловието на дребните провинциални благородници, но те се влюбили страстно. Оженили се, но бракът приключил тъжно. Разделили са се по някаква причина... никой не ми е казал каква,

затова сигурно е нещо много скандално. Мери умряла от любов, с разбито сърце, отблъсната от съпруга си, а херцогът използвал социалното си положение да разори Сен Клерови. Били изхвърлени от имението си в провинцията и трябвало да започнат живота си наново. И всичко това заради нещастна, любовна афера. Не е ли ужасно тъжно? — Изабел млъкна и се загледа в чернеещото море, преди да завърши: — Моето семейство никога не забрави. Сигурно се дължи на нашите драматични натури.

— Да — промърмори София. — Много тъжно.

Родът Сен Клер живее с мисълта, че родът Хънтингтън е съсипал живота им. Не, те не само го мислят, убедени са. Отчасти това е тяхната идентичност като род, както историите за величието и отговорността на един аристократ с титла бяха вплетени в родословието на Хънтингтън. Но за гибелта на Мери Сен Клер не се разказваше в нито една легенда на фамилията Хънтингтън. За нейното семейство името Хънтингтън и титлата „херцог“ бяха всичко. Всичко друго можеше да бъде пожертвано заради това. Сърцата и духа на съвсем млади жени да бъдат погубени за миг, ако застрашат семейната чест. София знаеше, че сигурно има причина Доминик да поиска настоятелно дневника. Видя мрачната и силна враждебност на неговото семейство към нейното. Може би е имало някакво просветление от сватбата на Ейдън с Лили, но едва ли някой е забравил. Може би никога няма да се забрави. Тази враждебност е била доукрасявана и подновявана твърде много през годините.

Щеше ли да бъде достатъчно силна, за да сложи край? София погледна дневника, който държеше. Дори Мери, въпреки голямата си любов към своя съпруг, не е успяла да я предотврати.

И накрая омразата я е съсипала.

София знаеше, че трябва да намери начин да бъде по-силна от враждата. Все пак тя не можеше да попречи на съмнението да се промъкне като зъл дух и да се намесва в редките моменти на щастие, когато беше в прегръдките на Доминик. Неговото предложение беше толкова необмислено, удобно, сватбата толкова прибързана. Защо всъщност ѝ предложи да се омъжи за него? Какво ѝ готвеше в Лондон? И как ще застане пред неговото семейство?

Изабел гледаше София много внимателно, а очите ѝ — зелени като на брат ѝ бяха широко отворени.

— Доминик нищо ли не ти е разказвал?

— Спомена нещо, мисля — отговори София предпазливо. — Прояви голям интерес към дневника. Но нямах представа, че историята е толкова сложна.

— О, моите братя понякога могат да бъдат такива глупаци! — избухна изведнъж Изабел. — От люлката сме закърмени с Шекспир и там е бедата.

София се разсмя, въпреки тревогите и страховете, които се въртяха в главата ѝ.

— Шекспир ли?

— Да. Цялата тази кръвна вражда и отмъщение. Това въздейства на мирогледа. Но все забравят какъв е винаги краят — всички измират или полудяват.

— От тази кръвна вражда със сигурност още никой не е умрял.

— Но мисля, че разбито сърце и живот пропилян в тъга е още по-лошо.

В този момент капитанът излезе на палубата и се приближи до тях да им съобщи, че едва ли са вече далеч от Дувър.

Значи Англия, родният дом, вече е съвсем близо. Там, откъдето избяга преди толкова месеци, и направи първата стъпка към завръщането си с плаха искрица надежда.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Моят брат Ник излезе прав за причината херцогът да ни посети. Днес, по време на лов, зачекнал темата за събирането на пари пред Джон. Джон изглежда се е заинтересувал. Става въпрос за някакъв план с подкрепата на краля преди всичко и както Джон отбеляза, има подкрепата и на моето семейство, след като Ник запознал татко и чичо с намеренията им.

Казах на Джон, че се съмнявам дали трябва да участваме, но той само се изсмя и ми отговори, че не бива да се тревожа за подобни неща. Че трябва да се грижа само да зачена наследник отново. И все пак се тревожа.

Безсилна съм... той е моята любов и искам животът ни да
бъде, какъвто си го представяхме, когато се венчахме.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Това ли е къщата на твоето семейство? — попита София, надничайки през прозорчето на каретата към голямата и хубава къща, която постепенно се показваше пред погледа ѝ. — Не е каквато очаквах.

— А какво очакваше? — каза Доминик. — Че моето семейство живее зад кулисите в театъра ли? Че ще бъде боядисана червена и накичена с атлазени пердета със сърмени пискюли?

— Всъщност не знам какво съм очаквала — засмя се София.

Но не би си представила и такава къща като дома на семейство Сен Клер — висока, строга, внушаваща респект, от червени тухли и боядисани в черно кепенци, в тих квартал.

— Трябва да призная, че съм много разочарована. Тя е толкова обикновена.

Доминик ѝ се усмихна.

— Тогава можеш да избереш толкова бляскава, колкото подхожда на вкуса ти, когато тръгнем на лов за къща.

— На лов за къща ли?

— Не можем да останем в моето жилище завинаги. А се съмнявам, че ще пожелаеш да живееш с моите родители.

— Не — промърмори София, като погледна пак къщата. Беше толкова достойна, тиха и спокойна, без всякакъв намек, че има нещо скрито зад стените ѝ.

Неговите родители едва ли ще се зарадват, ако една Хънтингтън заживее под един покрив с тях. Разказът на Изабел за дългата вражда между двата рода — Сен Клер и Хънтингтън я измъчваше през целия път от Дувър до Лондон и оттогава постоянно мислеше за цялата ситуация.

Да се омъжи за Доминик ѝ се стори толкова правилно, толкова естествено, когато ѝ предложи в Париж. Но дали още едно прибързано решение нямаше да я преследва?

София предположи, че ще научи повече, като се запознае с родителите на Доминик, но от мисълта за предстоящата среща стомахът ѝ се сви на топка.

— Твоето жилище много ми харесва — каза тя.

— Нима? И какво толкова ти харесва? Изблелите килими с дупки от пури ли? — пошегува се той. — Злата хазяйка, която вика по нас от стълбището? Или миниатюрната камина, която пуши?

София се разсмя.

— Харесва ми, защото пространството се поддържа лесно чисто. Има и гардероб, достатъчно голям за моите дрехи.

— Никак няма да ти се стори голям, след като се позанимая с теб. — Взе ръката ѝ и я целуна през ръкавицата. — Радвам се, че пак се смееш, София. Беше много мълчалива, след като пристигнахме в Англия.

— Мисля си за много неща — отвърна тя.

— В най-скоро време няма да имаш никакво време за размишления — продължи Доминик. — След като Брендън го няма, „Прищевките на Дявола“ е изцяло мое. Чака ни много работа там.

— Нямам търпение — каза София и беше искрена. Искаше да работи. Искаше да е заета и да се чувства полезна. Мисленето явно доникъде нямаше да я отведе.

Доминик скочи от каретата и ѝ подаде ръка. Изпод периферията на шапката София забеляза, че едно перде на горния етаж на къщата помръдна. След това всичко отново замря. Доминик ѝ предложи ръка и я поведе по лъскавите мраморни стълби, точно когато вратата се отвори и отпред застана иконом, облечен в черно.

— Добре дошли у дома, господин Доминик — поклони се той. — Надявам се, че пътуването ви е било приятно.

— Изключително приятно, както сам забелязваш — отвърна Доминик. — Доведох си булка.

— Чухме добрата новина, господин Доминик. Цялата прислуга ви пожелава щастие — каза икономът и нещо като усмивка заплаши да накърни безизразната му физиономия.

— Доминик! — извика Изабел. София вдигна поглед и я видя да тича по стълбището сред облак бял муселин. — София, ето ви най-после. Стори ни се, че чакахме векове, за да дойдете, след като пристигнахме.

Доминик се засмя и целуна розовите страни на сестра си.

— Само от два дена сме тук, Изи. На София ѝ трябваше време да се настани.

— По-вероятно на вас ви трябваше време, за да се поуспокои папа — възрази Изабел.

София преглътна мъчително, но продължи да се усмихва насила.

— И успокои ли се? — попита Доминик.

— О, познаваш папа — не уточни Изабел. — А мама е много нещастна, че е лишена от подготовката на пищна сватба.

— Ще почака до твоята — каза Доминик.

Изабел издаде съвсем неподобаващо на една дама сумтене.

— Това едва ли ще се случи в скоро време. Но папа те чака в библиотеката, Дом. Иди да говориш с него, а пък аз ще заведа София при мама да прием чай.

Изабел хвана за ръка София и я поведе към стълбището. София погледна Доминик разтревожено. Не искаше да се запознае със свекърва си, когато е без него. От друга страна Уилям Сен Клер ѝ се струваше много по-свиреп от съпругата си, така че бе по-добре да не се среща още с него.

Лицето на Доминик беше помрачено и сериозно, но ѝ се усмихна мимоходом, преди да изчезне от погледа ѝ.

Докато вървяха по коридора, Изабел бърбреше за новото представление на „Бурята“ в „Маджестик“, където тя щяла да играе Миранда. София нямаше време да помисли, преди да бъде въведена от Изабел в приятна, слънчева гостна.

Пространството веднага предразполагаше с бледосините и бели стени, на които висяха портрети и пасторални пейзажи, тук-там имаше удобни на вид дивани и канапета. Полицата над камината беше украсена с порцеланови фигурки, на писалището забеляза купища писма и покани, но не се виждаха никакви модни вещи, с каквито бе претрупана гостната на нейната майка. Тук беше светло, весело, предразполагащо и нервността на София донякъде се уталожил, като се огледа.

Масата беше до прозореца и на нея бяха сервирани приборите за чай — чаши от най-фин порцелан и излъскани до блясък сребърни чайници и захарници. Една дама се изправи, полата ѝ от тафта на карета прошумоля и тя се усмихна колебливо. Беше по-възрастно

копие на Изабел — червено-златистата ѝ коса бе леко прошарена, очите ѝ бяха тъмнозелени, овала на лицето — деликатен.

— Вие сигурно сте София — каза тя, пристъпвайки бавно. — Съпругата на Доминик. Изабел ни разказва много за вас.

София събра всичките си вродени умения да се държи светски и се усмихна.

— Да. Аз съм София.

— Аз съм Катрин Сен Клер. Добре дошла в нашия дом.

Катрин я прегърна нежно и отначало София се слиса. Никога не бе очаквала такъв жест от човек, с когото току-що се е запознала, и замръзна за миг, без да знае как да се държи.

Но Катрин се усмихваше мило.

— Моля, заповядай да пием чай, скъпа. Знам какви са Доминик и баща му, като заговорят за театър, забравят за времето и скоро няма да дойдат.

— Много благодаря, госпожо Сен Клер — каза София. Трите се настаниха около масата и Катрин взе сребърния чайник.

— О, моля те, наричай ме Катрин. Иначе и двете ще се обръщаме една към друга с „госпожо Сен Клер“ и ще се объркаме ужасно — усмивката ѝ беше мила, но ясните ѝ зелени очи я наблюдаваха внимателно. София си спомни слуха, че тя е квалифицирана актриса, която положително не пропуска нищо, което става около нея. — Разкажи ми как се запознахте с Доминик в Париж. Сигурно е било много романтично.

— Казах ти, мамо! Тя дойде в театъра — намеси се Изабел и си взе сандвич с краставички. — Когато поканихме гости на вечеря зад кулисите.

— Миличка — каза нежно Катрин, — остави София сама да разкаже своята история.

София се засмя.

— Не, историята е същата. Срегнахме се в театъра, после в дома на моята приятелка мадам Мартин и... не познавах друг като Доминик. Той е изключителен.

Катрин се усмихна и за момент заприлича много на сина си, както и на дъщеря си.

— Такъв е, но признавам си, аз съм предубедена. Навярно и той те намира за изключителна. Мислехме, че никога няма да се ожени, ето

че сега... ами, толкова е неочаквано.

— И за мен беше неочаквано, няма да крия — отвърна предпазливо София. — Но ми се струва, че не сгрешихме.

— И аз не познавах моя съпруг от дълго време, когато се оженихме. — Катрин предложи кейк. — Бях на седемнадесет и дебютирах в Ковънт Гардън в ролята на Корделия, баща ми играеше крал Лир. Уилям ме видял една вечер и ме покани да играя Жулиета в неговия нов театър, и така едното доведе до другото. Родителите ми не го харесваха, според тях бях твърде млада, но аз не можех да престана да се срещам с него. Беше много романтично и никога не съжалих за избора си.

— Надявам се и аз да не съжаля — каза София.

Милото посрещане на Катрин уталожи донякъде съмненията ѝ, но още не знаеше истинските подбуди на Доминик да се ожени за нея. Опасяваше се, че не са така романтични, както предполагаше майка му.

— И преди си била омъжена, нали? — попита Катрин.

— Да. Първият ми съпруг — капитан Уестмън почина миналата година — отговори София. — Не бяхме женени дълго.

— А преди това си била лейди София Хънтингтън.

— Мамо — протестира Изабел. — Било е много отдавна. Вече няма значение.

— Да, наистина — съгласи се София, като се загледа в Катрин, озадачена дали това не е някаква проверка. — Бях лейди София Хънтингтън. Но не живея със семейството си, откакто се омъжих за капитан Уестмън.

Катрин кимна със сериозно изражение.

— И Доминик знаеше.

— Да, разбира се.

— Тогава всичко е наред. Било е романтично. Любовта побеждава всичко — допълни с усмивка Катрин. — А сега кажи ми, София, харесваш ли театъра? Трябва да се влюбиш в него, след като си Сен Клер.

Продължиха да разговарят за лондонските сцени и за новите пиеси, които щяха да се играят в предстоящия сезон — леко, безобидно бърбене, и София се почувства като у дома си. Умееше да води светски разговори за мода и клюки. Но играта на карти я бе

научила също така да долавя прикрития смисъл, кога нещо неизречено се спотайва зад думите.

Изпиха чая, но Доминик още не се бе появил. София се опита да не се тревожи за какво разговарят с баща му и се заслуша в обясненията на Катрин кой кой е на портретите в стаята.

Имаше портрет на Катрин и съпруга ѝ в ролите на Ромео и Жулиета, очарователни пастели на всичките Сен Клер като деца и един на Лили Сен Клер като булка.

В един тъмен ъгъл висеше портрет с овална форма на дама с богато надиплена атлазена рокля и със златисти къдрици, които падаха върху голите ѝ рамене. Гледаше от портрета с широко отворени, тъжни очи и с едва забележима усмивка на начервените си устни.

— А тази е една от нашите прапрабаби, Мери Сен Клер — каза тихо Катрин. — Може би си чувала за нея?

— Да — отговори София. Взря си в очите на Мери и като че ли видя изгубена приятелка за пръв път. Жената, чиито думи бяха единствените ѝ приятели дълго време, отвърна на погледа ѝ. — Чувала съм за нея.

— Тогава знаеш тъжната ѝ история. Времената са били много размирни. Мисля си, че трябва да сме благодарни за нашия сегашен живот в спокойствие и благоденствие. А този портрет е на моята майка. Също е била актриса, много известна за своето време, макар че почина твърде млада...

След като ѝ показаха останалите семейни портрети и изпиха още по чаша чай, София осъзна, че е станало доста късно, а Доминик така и не се бе появил. Явно и Катрин забеляза същото, защото каза с усмивка:

— Като се заговорят за театър, моят съпруг и синът ми не знаят да спрат! Ще закъснеят за вечеря. Изабел, скъпа, дали да не ги повикаш?

— Разбира се, мамо — отговори Изабел и стана.

— О, не, по-добре остани — каза Катрин. — И теб ще увлекат в разговора и тогава всички ще изчезнете. Аз ще отида.

— Нека аз да отида, госпожо Сен Клер... Катрин — предложи София. — Трябва да намеря дамската гардеробна и бих искала да разгледам къщата ви. Обещавам, че няма да ме увлекат в никакви театрални истории.

Катрин се засмя.

— Разбира се, скъпа, щом си сигурна.

Цялата къща на семейство Сен Клер беше така прелестна и подредена с вкус, както гостната.

Имаше навсякъде изящни порцеланови украшения, интересни на вид книги, театрални предмети. София се спря да разгледа няколко картини, но не откри друг портрет на Мери. Общо взето се чувстваше много щастлива от тази първа среща. Онова, което можеше да внесе смут и дори гняв, беше премахнато с любезността на Катрин и радостта на Изабел.

Тръгна по късия коридор, който Катрин ѝ обясни, че води до библиотеката. Тук беше по-тъмно, тежки завеси закриваха прозорците. Дочу неясни гласове, но докато се приближаваше, станаха по-високи и тя видя, че вратата е открената. За разлика от разговора в гостната, този ѝ стори по-скоро като спор, а не учтива размяна на мисли. Вдигна ръка да почука, но като чу името си, отпусна ръката си и отстъпи крачка назад.

— И как е презимето на София? — попита някакъв мъж.

— Сен Клер — отговори Доминик и тя долови онази крайна упоритост в гласа му.

— Но е било Хънтингтън! Нима си въобразяваш, че не знам? Изабел ми разказа всичко за вашата сватба. Заради това ли остана Брендън във Франция? Защото е знаел, че правиш ужасна грешка и не е можел да наблюдава безучастно?

— Не знам защо Брендън остана във Франция, татко. Но те уверявам, че не е заради моята съпруга.

— Твоята съпруга! Една Хънтингтън! Доведе Хънтингтън сред нас, също като сестра си. От Ейдън поне има полза. С какво е полезна тази жена? Не те разбирам изобщо...

София почувства, че страните ѝ пламват, след което стават леденостудени. Не дочака какво ще отговори Доминик. Чу достатъчно. Отдръпна се от вратата, подхвана полата си, за да не шумоли, и избяга по коридора.

„Господи! Какво направих?“

* * *

— Не е необходимо да ме разбираш, папа — каза Доминик, докато гледаше как баща му кръстосва напред-назад. — Само приеми, че София в момента е моя съпруга, нищо повече. Тя вече не е Хънтингтън. Сен Клер е.

— Но защо? Винаги си бил импулсивен, Доминик, но защо се ожени за тази жена?

Доминик сви рамене. Всъщност вече не си спомняше защо се ожени за София. Във Франция изглеждаше толкова ясно. Трябваше някой да я защити от лорд Хамънд, човек, към когото Доминик питаеше ненавист. Заедно се забавляваха, особено в леглото. След като не може да се ожени за жена като Джейн, защо да не е София. И най-вече, изстрелваше още един залп в лагера на Хънтингтън.

Тези доводи имаха своя странен, смахнат смисъл в Париж. Но по някакъв начин, докато пътуваха към дома, се преобърнаха в главата му. София не приличаше на някаква Хънтингтън, на безличен враг. Тя беше... София. Красива жена, която носеше белезите на своето минало и на страховете си.

Още не съзнаваше напълно тази неусетна промяна. Но съзнаваше, че гневът на баща му към неговата съпруга, му бе неприятен.

— София сега е моя съпруга — каза Доминик. — Трябва да я приобщим към нашето семейство, папа. Когато я опознаеш, ще видиш, че е различна. Пък и знаеш колко много мразят клюките семейство Хънтингтън.

— Различна! — изсумтя баща му. Но престана да кръстосва стаята. Облегна се на писалището и затвори очи. — Ще бъда учтив с нея. Майка ти няма да понесе грубост. Знаеш как се държи в такива моменти. А за клюките си напълно прав.

Доминик се захили. Знаеше, че баща му ще разбере онази страна на случая, свързана с клюките за Хънтингтън.

— Мама облагородява варварското у всички нас. Само за това те моля. Дай на София шанс.

Баща му кимна бавно.

— Много добре. Тогава ще отидем ли да пием чай? Искам да поздравя твоята съпруга.

Отидоха в гостната, където ги чакаха дамите. Изабел свиреше Моцарт на пиано форте, а майка им подреждаше чаените прибори.

София седеше срещу нея, вперила празен поглед през прозореца. Когато я остави, беше леко нервна, но щастлива. Сега, като се обърна към него, като че ли не го виждаше.

Озадачен, Доминик се приближи до нея и взе ръката ѝ. Положително никога нямаше да разбере променливите настроения на своята жена.

Но нямаше търпение да се постарее.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Какъв скандал! И пак ли онези С.К. са забъркани? След известен период на кротко благоприличие, любимците на лондонската театрална публика изглеждат се съвземат отново.

Първо Д.С.К. се ожени за прочутата лондончанка, която избяга с любовника си — лейди С., и за която ни казаха, че била забелязана нееднократно на континента в компанията на елегантния лорд Х. Нашите източници споделиха, че е имало бурен романс, който завършил зле.

Положително има много, което не сме научили още. Наскоро дойде известие, че най-малкият С.К. се е сбил с французите на парижките игрални маси.

Трябвали тези клетки писачи... и останалите лондончани... да пазят кесиите си, когато се срещнат с него на партия вист?

Очакваме с трескаво любопитство какво ще се случи по-нататък. Може би красивата госпожица И.С.К. ще избяга с турския посланик...“.

София захвърли вестника, изпълнена с гняв. Открай време мразеше празните приказки, с които се пълнеха страниците на „Градски слухове“, както и претенциите им за анонимност.

Ключките, слуховете и дрънканиците излизаха два пъти седмично. Но майка ѝ проявяваше жив интерес, преследвана от смъртен страх да не би името на Хънтингтън да се появи във вестника, и София бе придобила навика да го чете.

Преди да се омъжи за Джак, откри името си няколко пъти на страниците. Най-вече описания на роклите ѝ, на партньорите, с които бе танцувала. Сигурно са ликували, когато са документирали бягството

й, но не беше тук, за да го прочете. Никога не обръщаше внимание на драсканиците им.

Но сега беше различно. Засягаше я твърде много какво пишат за Доминик и за семейството му. Трябваше да се докаже пред тях и един пресен скандал, свързан с нейното връщане, не беше благоприятен за намеренията ѝ.

Това явно беше дело на лорд Хамънд. Как иначе ще споменат името му в техните цинични писания? Била е глупава да повярва, че е останал в Париж. Влиянието му в Лондон беше много голямо.

Погледна към Доминик, който седеше срещу нея на масата. Беше спокоен, твърде спокоен, и пиеше кафе. Наблюдаваше я безизразно.

— Прочете вече вестниците, нали? — каза тя.

Доминик сви рамене.

— Сутрин първо прочитам вестниците. Полезно е да съм осведомен за театралните рецензии.

— А прегледа ли днешния „Градски слухове“? — настоя София.

Неговото спокойствие я разгневи още повече. Смачка вестника на топка и го захвърли на пода.

Доминик я проследи с поглед и тогава се обърна към София с вдигната вежда.

— Прегледах я. Често споменават Сен Клер. Сигурно си свикнала да се клюкарства за теб, София.

— Бях свикнала. Постоянно злословеха за мен. Вече почти не забелязвам — отговори София. — Но днес пишат врели-некипели за твоята сестра и за братята ти! За Джеймс и за горката Изабел.

— И това е заради мен.

— Съгласен съм, че за жалост името на Изи се споменава. Тя е млада дама и въпреки че е актриса, важно е да се ползва с почтено име. — каза Доминик. — Но Джеймс трябва да се научи да бъде по-внимателен. Иначе ще трябва да се примири, когато го взимат за негодник.

— Във вестника пише доста повече от „негодник“! — избухна София. Повече не я свърташе на стола. Стана и започна да кръстосва тяхната малка трапезария и пенъоарът ѝ се развяваше зад нея. — Твърдят, че е играл нечестно.

— Но доста завоалирано.

— Всеки ще разбере какво намекват. И има само един начин да са се добрали до тази клюка — лорд Хамънд.

София застана до прозореца и надникна навън. Беше топъл, слънчев ден и синьото утринно небе сякаш се подиграваше на нейното мрачно настроение.

Такава глупачка е била да си помисли дори за миг, че със сватбата си ще накара човек като Хамънд да се разкара. Само още повече се е разгневил, като е видял, че му се изплъзва нещо, което иска.

— Не биваше да постъпвам така — прошепна тя.

Чу, че Доминик стана от масата. Приблужи се, застана зад нея и тя зърна отражението му в стъклото — косата му бе разрошена, халатът му — разхлабен. Сложи ръце на раменете ѝ.

— Утре ще плъзне нов слух — каза той. — Дъщерята на някой граф ще избяга с учителя по музика или някой херцог ще се ожени за богата и вулгарна американка. Джеймс и дори Изи ще го преживеят.

— Но ако това е работа на лорд Хамънд, знаеш, че това е само началото. Никога не биха споменали името му, без неговото съучастие — възрази София. — Той има голямо влияние в обществото. Щом съм ти навредила, като съм го вмъкнала в твоя живот...

— София.

Доминик я обърна нежно към себе си и се загледа в очите ѝ. Спокойствието, което преди малко я вбеси, сега я уравни. Вече не беше сама.

Донякъде ѝ се щеше да не е така. Не беше свикнала нейните постъпки да се отразяват на друг, особено ако това е мъжът, към когото все повече се привързваше.

— София, няма значение. Много хора са се опитвали през годините да навредят на семейството ми, но никога не са успявали. Имаме здрава броня, също и ти. Хамънд ще опитва, но ще разбере, че е като другите, че не може да ни докосне. Ключката е едно нищо.

София не беше съвсем убедена. Ключката невинаги беше едно нищо. Понякога е като бавно действаща отрова, просмукваща се във всичко хубаво в живота, изопачава го и го превръща в мрак.

— Не можем да разрешим да се разпространяват подобни слухове — каза тя. — Те имат склонност да растат и да растат, докато човек повече не може да ги познае.

— Тогава най-добрият начин да ги спрем, е, като покажем, че не ни засягат — каза Доминик. — Като се занимаваме само с нашите работи.

София кимна и почувства ръката на Доминик да се плъзга под брадичката ѝ, за да вдигне лицето ѝ. Очите му бяха присвити, челюстта стисната така, че тя се изпълни с подозрения.

— Освен ако не се тревожиш какво ще си помисли твоето семейство за появата на името ги във вестниците — продължи той. — Като видят твоето име, свързано с името Сен Клер.

София се отдръпна от него и взе смачкания на топка вестник от пода. В моменти като този недоумяваше какво си мисли съпругът ѝ, какво се опитва да ѝ каже.

Питаше се дали изобщо го познава.

— Ако това ме тревожеше, никога нямаше да се омъжа за теб. Какво правя аз, повече не е тяхна грижа.

— Естествено е да се интересуват от теб. Ти винаги ще си останеш Хънтингтън.

София бавно се изправи. Държеше смачкания вестник. Полазиха я тръпки. „Хънтингтън.“

Това ли беше мнението му за нея? Само това ли беше за него?

— Сега съм Сен Клер — каза спокойно.

Той мълчеше, облегат на перваза на прозореца и я гледаше, докато тя подреждаше приборите за закуска. Нямаше смисъл да размества чинии и чаши, след като камериерката щеше да разтреби всичко, но София изпита внезапна необходимост да прави нещо.

— Закуси ли? — попита Доминик. — Почти не си докоснала храната.

— Тази сутрин не съм гладна — отговори тя.

— Тогава да отидем ли на разходка в парка? Денят е топъл и аз имам репетиция чак следобед. Ти беше така мила да разиграваш репликите с мен всяка вечер, така че можем да се възнаградим.

Тя го погледна. Маслиново клонче ли ѝ предлагаше? Една сутрин заедно, само двамата.

— С удоволствие.

— Чудесно. Можем да започнем с това: Нека всички да видят, че сме щастливи и не даваме пукнато пени какво мислят хората.

Доминик се усмихна и посегна да стисне ръката ѝ.

„Щастливи сме и не даваме пукнатото пени за клюки.“ София не искаше нищо друго, само това да е истина.

* * *

— Беше прав — каза София, докато се разхождаха бавно по настланата със ситни камъчета пътека в Хайд Парк. — Наистина е много хубаво да излезем за малко навън.

Доминик се усмихна и взе ръката ѝ.

— Обещах ти, че ще е хубаво. Имаш ли чувството, че сме стара двойка, обичаме да си стоим повече вкъщи и нямаме какво друго да правим, освен да се поразходим ръка за ръка през деня.

София се разсмя. Някои от нейните опасения тази сутрин сякаш се разсеяха или поне за известно време изчезнаха благодарение на слънчевия ден.

— Не сме толкова стари още. А пък колкото до това да си стоим вкъщи никога. Не и с теб.

— Нима? Защо да не стоим всяка вечер пред камината — аз с халат и лула, а ти със своето плетиво. Дали да не си вземем кученце да подскача на килима до нас...

София се разсмя още повече.

— Стори ми се като литография на кралицата и принц Алберт, не съвсем реално. Освен това не зная да плета и кихам от кучешки косми.

— Ах, добре. Тогавя няма да променяме навиците си, вечер ще ходим по игрални клубове и театрите.

— Това ми изглежда доста по-привлекателно.

София огледа парка изпод дантелите на слънчобрана и се усмихна при красивата гледка. Явно не бяха единствените, които имаха време за разходка. Мъже и жени по двойки, хванати под ръка, си шепнеха, деца търкаляха обръчи по пътеката с викове и смях. Бавачки с колосани бонета бутаха детски колички, от които надничаха бебета, една засмяна дъщеря водеше възрастния си баща и му разказваше.

— Бях забравила колко е хубав парка — каза София. — Когато идвах преди тук, нямаш време да се огледам и да видя живота, който кипи наоколо. Имах една-единствена цел, да не слушам лекциите на майка ми.

— И аз отдавана не съм идвал тук.

— Защото през деня имаш постоянно репетиции и срещи ли? Или защото се изморяваш и не ти се излиза?

— Да, заради репетициите. Но сега виждам, че е време да позабавя темпото и да се науча да се радвам на живота.

София вдигна очи към него и му се усмихна, като отново се възхити на красотата му.

— И какво предлагаш?

— Да си потърсим първо къща — отговори той. — След това майка ми иска да даде прием в наша чест, за да докаже на всичките си приятели, че наистина съм се оженил.

— Прием ли? — изненада се София. Не беше сигурна дали майката на Доминик я харесва, за баща му не се съмняваше. Наистина ли искаха да парадират с факта, че техният син се е оженил за лейди София Хънтингтън.

— Бях останал е впечатление, че обичаш приеми — подсмихна се Доминик.

— Разбира се, че обичам. Само се изненадвам, че майка ти иска да даде прием заради нас.

— Моята майка ще се възползва от всеки повод, за да организира развлечения. Освен ако не предпочиташ да живееш по-скромно известно време.

София се взря в лицето му. Той я наблюдаваше внимателно, сякаш очакваше нещо от нея. Беше ѝ неприятно, като не се досещаше какво е и не знаеше как да постъпи.

— Не — отговори тя. — Повече ще се радвам на прием.

Доминик кимна, хвана я под ръка и продължиха да се разхождат. На виещата се пътека пред тях София зърна две дами. Не бяха по-различни от останалите, които се наслаждаваха на хубавия ден. Едната беше по-възрастна, облечена с консервативен тъмнозелен тоалет за разходка, със сивееща коса, която се подаваше от къдричките на бонето ѝ, другата беше млада с розова рокля.

Двете се държаха под ръка. Но само един бегъл поглед бе достатъчен на София да разбере, че по-възрастната дама не е случайна аристократка.

Беше нейната майка, която не беше виждала от много месеци. Последния път, когато бяха заедно, тя ридаеше, а баща ѝ затръшна

вратата между тях. Оттогава нямаше никакво известие от нея. Само онези уклончиви думи, които ѝ предаде Елизабет, че София трябва да си намери достоен съпруг, който да я сдобри със семейството ѝ.

А това никога нямаше да се случи, понеже беше вече госпожа Сен Клер.

София знаеше, че един ден неминуемо ще се срещне със семейството си, но да не беше в този момент, така неочаквано, в такъв прелестен ден.

Походката ѝ стана неуверена и за една секунда ѝ мина налудничавата мисъл да подхване полите си и да хукне през парка като някоя мъжкарана. Като че ли по този начин щеше да намери решение.

— София, какво има? — попита Доминик, точно когато майка ѝ вдигна поглед, и ги видя.

Алисън Хънтингтън замръзна също толкова потресена, колкото и София. Но прикри изненада си за миг, след като възпитанието си каза думата, и тя прикри всяка емоция зад маската на учтивост.

— Това е майка ми — прощушна София. — Отдавна не съм я виждала.

— Ами, предполагам, че няма как да избегнем срещата — отговори Доминик. — Ще я поздравим ли?

София го погледна изпод слънчобрана. За част от секундата той се подсмихна, като че ли очакваше с нетърпение сблъсъка. После дързостта му изчезна и той стисна ръката ѝ.

— Да, едва ли можем да го избегнем. Поне баща ми го няма. Моята майка, горе-долу като твоята, е педантично учтива.

Събра сили да бъде твърда, докато наблюдаваше майка си да се приближава. Ключките в сутрешните вестници ѝ показаха колко безсмислени са старанията ѝ да бъде достойна за уважение. Въпреки всичките ѝ усилия, никога не се получаваше. И ето че сега имаше съпруг, който беше като нея. Или трябваше да остави болката да я съсипе, или да се възползва от нея както винаги и да разиграе театър. София си наложи най-блестящата усмивка и поведе Доминик със себе си, за да поздрави майка си.

— София — посрещна я майка ѝ. В тона ѝ не се долавяше и най-малък намек, че са били разделени толкова дълго и с такова ожесточение. — Каква изненада да те срещна в парка днес, скъпа.

— Майко — отвърна София. Майка ѝ се наведе към нея и допря едва-едва устни до страната ѝ.

Лъхна я мирис на лимон и върбинка, който ѝ напомни изключително живо детството. Самотата и копнежът по него.

— Елизабет не ти ли каза, че се върнах в Англия?

— Твоята братовчедка отново е на пътешествие. Не може да стои на едно място, откакто съпругът ѝ почина — въздъхна Алисън. — Не ви разбирам вас младите. По мое време си стояхме вкъщи и бяхме щастливи, че сме там, където ни е мястото.

Стрелна за миг с поглед Доминик.

— Майко, това е моят съпруг. Току-що се оженихме...

— Господин Сен Клер, разбира се — каза майка ѝ с изключително учтива усмивка, изразяваща огромна досада. — Несъмнено съм чувала за вас.

Доминик ѝ се поклонил леко и ѝ се усмихнал безизразно.

— Аз също, лейди Хънтингтън.

— А това е моята снаха, съпругата на Едуард. И те съвсем наскоро се ожениха. — Усмивката на Алисън стана по-сърдечна, докато представяше младата дама в розово. Момичето се усмихна стеснително. — Тя е най-добре посрещнатото допълнение на нашето семейство. Всички ние много държим на нея.

След няколко безлични забележки за времето, майката на София изпрати снаха си до каретата да ѝ донесе шал. Щом се отдалечи, Алисън пристъпи по-близо до София и ѝ каза, без да престава да се усмихва учтиво:

— Радвам се, че си добре, София. Но се надявам, че на теб и на твоя съпруг и през ум не ви минава да ни навестите в резиденцията Хънтингтън.

На София не ѝ бе лесно да продължи да се усмихва. Думите на майка ѝ бяха по-директни, отколкото бе очаквала. Почувства, че Доминик настръхва.

— И защо да поискаме да дойдем, майко?

— Защото обожаваш да правиш сцени, даже като дете — отговори Алисън ядосано. — Чичо ти беше изключително раздразнен, когато научи, че си се върнала в Лондон. Мислехме, че си се установила в чужбина.

— Не се съмнявам, че е раздразнен, след като Ейдън заживя благополучно в Единбург със своята съпруга по баща Сен Клер — подхвърли София. — Но не бива да се страхувате от мен. Аз просто се опитвам да живея своя живот и да бъда щастлива по мой начин.

Алисън поклати тъжно глава.

— Никога не съм те разбирала, София. Отказа се от всичките си привилегии дотам, че вече не можем да ти помогнем.

— Да съм ви молила за помощ?

— Трябва да тръгвам. — Алисън я целуна хладно още веднъж. — Надявам се, че ще бъдеш щастлива, София.

— Пожелавам ти същото.

София се загледа след майка си, която вървеше бавно, без да поглежда назад. През цялото време, докато беше далеч от семейството си, понякога си представяше какво би могло да се случи, ако се срещне с тях. И макар кратката среща да премина благополучно и мирно, както очакваше, София не можа да не се натъжи.

Почувства ръката на Доминик върху своята, и откъсна поглед от отдалечаващата се фигура на майка ѝ, за да му се усмихне.

— По този начин ли са се отнасяли винаги майка ти и баща ти с теб? — попита той.

Гласът му беше толкова нежен и затова София предположи, че моментната ѝ тъга се е изписала на лицето ѝ. Тя му се усмихна още полъчезарно и се обърна, за да продължат разходката си.

— Всъщност не. Майка ми се държи така, когато е мила. Истински щастливци сме, че изобщо разговаря с нас. Нямахме да ни удостои с внимание, ако беше с баща ми.

— София — хвана я той здраво за ръка. — Какъв е бил животът ти, преди да се омъжиш за Уестмън?

— Не искам да говорим за преди. Денят е толкова хубав, че не си заслужава да го пропилеем заради моето семейство — отговори тя. — Да отидем да хапнем италиански сладолед, преди да тръгнеш за репетиция.

Доминик кимна и се запътиха мълчаливо към каретата, която ги очакваше при входа на парка.

Докато се качваше по стълбичката, тя забеляза двойка, която посещаваше „Прищевките на дявола“. Усмихна им се и помахна, но те ѝ обърнаха гръб. Натъжи се, въпреки че го очакваше.

„Не ставай смешна“ — каза си тя. Тревожеше се за несъществени неща. Нейната майка и надвисналата заплаха от лорд Хамънд само ѝ внушаваха страх, а трябваше да мисли за новия си живот.

Трябваше да мисли за съпруга си.

* * *

„Лицемерна вещица“ — мислеше си Доминик вбесен, водейки София към каретата. Усмиваше се, както винаги, но виждаше лъсналите ѝ очи, начинът, по който прехапа устните си. Смехът на София, това спонтанно, заразително веселие, които толкова много харесваше у нея, бяха изчезнали. И то заради майка ѝ.

Всеки външен човек, който случайно е станал свидетел на този кратък разговор, би си помислил, че е в най-висша степен изтънчено любезен. Но Доминик го видя такъв, какъвто беше в действителност. Случаен сблъсък, звънтящ от лед, усукан с пипалата на многогодишни, безкомпромисни очаквания.

Доминик си помисли за своите родители, как всички в семейството спореха, препираха се, караха се, но в края на деня бяха заедно. Щяха да се бият един за друг до последна капка кръв.

Спомни си, когато с Лили, Брендън и близнаците бяха деца, вечер техните родители ги слагаха да спят, преди да отидат в театъра. Имаше прегръдки, гушкане, приказки, смях, имаше любов. Веднъж в своя яд към Хънтингтън беше си представил как растат децата им в разточителен разкош като малки принцове и принцеси, пирувайки с откраднатото от тях. Но днес, като видя студенината в очите на лейди Хънтингтън, когато гледаше дъщеря си, разбра, че той е бил щастливецът.

А тъгата на София го прободеше като стрела в сърцето. Тя беше намекнала, че животът в нейното семейство никога не е бил щастлив, но едва сега разбра истинския размер на онова, което навярно е преживяла, като е расла в семейство, което никога не е виждало истинската ѝ красота. Истинските ѝ достойнства.

Неговата прелестна, смееща се София, така изпълнена с живот, че преливаше от светлина... нейното семейство беше се опитало да

угаси тази светлина. Бяха я принудили да избяга, да си пробива сама път в живота, и въпреки всичко не бяха я съкрушили. Беше упорита и никога нямаше да се предаде.

Двамата бяха лика-прилика. Сега му стана съвсем ясно. Нито той, нито тя се противяха на своята природа.

— Тя не беше права, София — каза той, докато ѝ помагаше да се качи в каретата.

Тя го погледна озадачено.

— За какво не е била права?

— За всичко — отвърна Доминик.

Качи се след нея в каретата и я прегърна. За миг тя настръхна, като че ли усещаше как майка ѝ я повлича назад в студения свят на Хънтингтън. Но след това се разтопи до него и скри лице в рамото му.

— Изумителна жена си, София — каза той. — Силна си, за да останеш вярна на себе си през всичките тези години.

— Не се чувствам много силна — възрази тя с приглушен глас, като че ли преглъщаше сълзи. Това още повече го разгневи срещу всеки, който би я наранил. — Някога исках само да ме видят, да ме разберат, но те не виждаха нищо, освен каква искаха да бъда.

— Аз те виждам, София — каза той пламенно, като я притискаше до себе си. Познавам те, понеже си приличаме.

София поклати глава. Отдръпна се от прегръдката му и обърна глава, за да избърше сълзите си.

— Може би. Но се страхувам, че ще виждаш у мен само една Хънтингтън, точно както те ме виждат. В техните очи аз не съм достатъчно добра.

— София... — започна Доминик и посегна пак да я прегърне. Изпита чувството, че му се изплъзва като привидение или сън в мъглата и той искаше да я спре.

Но тя се обърна настрана. Загледа се през прозорчето на каретата в улиците на Лондон, които се изнизваха покрай тях. Седеше сковано, с изправен гръб.

— Бях толкова глупава. Мислих си, че от нашия брак може да излезе нещо, че двамата сме, както тя каза „от една порода“. Но Изабел ми разказа, че вашият род мрази моя от много дълго време.

— Но ти не си от твоя род — възрази той. — Ти си само София. Днес майка ти не се държа както трябва с теб.

— Нима не искаше това да се случи? — София се обърна изведнъж към него и го загледа втренчено. В очите ѝ проблясваха сълзи, но това бяха гневни сълзи. — Нима не искаше да плъзнат клюки, от които ще се почувстват неудобно.

За пръв път в живота си Доминик не намираше думи. Не разполагаше с аргумент, за да отрече. Това беше желанието му — да накара Хънтингтънови да почувстват неудобно от една скандална сватба.

Някак съвсем незабележимо играта се обърна. Картите, които раздаде, бяха съвсем различни от очакваните. Той открадна една Хънтингтън... но тя открадна сърцето му. София, със звънкия си смях, с нейната жизнерадост и искреност, нахлу в живота му и го промени напълно.

Намеренията му не отговаряха на действителността, тя беше съвсем различна, безкрайно по-необичайна и скъпоценна.

Нещо, което дори не съзнаваше, че му липсва, а сега това беше единственото му желание.

София беше всичко, което искаше.

Но тя се взираше в него с толкова яд и болка, че той не намираше думи да ѝ каже какво осъзна. Той, който си изкарваше прехраната с думи и жестове и изобразяваше на сцената каквото си поиска, беше повален от най-истинския момент в живота си.

Пак посегна към София, но тя се отдръпна. Скръсти ръце в скута си, за да се отдели от него.

— Получи, каквото искаше. Постави в неудобно положение моето семейство. Но сега си хванат в капан с мен. Аз съм твоя съпруга.

— София, не е така, нека да ти обясня...

— Не! — извика тя. — Моля те, Доминик, моля те, не ме лъжи. Не мога да го понеса. Трябва да помисля.

Каретата спря пред жилището им и щом лакеят отвори вратата, София скочи на земята и изкачи стълбите тичешком.

По инстинкт щеше да се затича след нея, да я прегърне и да я накара да го изслуша. Да я накара да разбере, че нещата бяха се променили. Но чувства, че още не е готова да го чуе, просто ще го отблъсне. Пък и на него му трябваше време да намери подходящите думи. Да се опита да изгради нов живот.

И той слезе от каретата, но не я последва в къщата. Тя каза, че има нужда от време да помисли, също и той. А това най-добре му се отдаваше в театъра. Отпрати каретата и се запъти пеш към „Маджестик“.

Беше изминавал този път десетки пъти в живота си. И все пак днес всичко около него му се струваше различно.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Джон трябваше да се върне с херцога в двора и ме остави отново сама. Но взе кесии с пари и бижута. Моля се всичко да mine благополучно, той да се върне отново щастлив. Не мисля, че съм заченала.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

София разбра, че в театър „Маджестик“ нещо не е наред, още щом влезе.

През последните няколко дена, след неловката среща с майка ѝ, се постара да свикне с новия си живот като госпожа Сен Клер, да намери своя път. Ходеше вечер в клуба „Прищевките на дявола“, за да научи как се управлява, през деня носеше на Доминик обяд, за да не забравя да се храни по време на дългите репетиции. Само тогава го виждаше, понеже премиерата на новата постановка на „Двамата веронци“ беше обявена за вечерта на другия ден и той беше постоянно в театъра.

С изключение на нощта, когато лягаше в тяхното легло и я взимаше в прегръдките си. Тогава бяха заедно. Тогава беше сигурна, че като се е омъжила за него, е постъпила правилно. А на сутринта се събуждаше и него го нямаше.

Опита се да намери полезен начин да запълва дните си. Обаждаше се на свекърва си, подаваше реплики на Изабел, за да учи ролята си, ходеше на покупки, за да заприлича малко повече на дом жилището на Доминик. Искаше да помага в клуба, но Джеймс и управителят се справяха много добре.

Хрумна ѝ да потърси някоя от старите си приятелки или дори семейството си, но си спомни хладното отношение на майка си и не събра кураж. Знаеше, че бракът ѝ я отдалечи от тях още повече, въпреки нейната стара, напразна надежда да се върне в дома на родителите си. Доминик я увещаваше да им пише, но тя не виждаше смисъл. Той присъства на сцената в парка, а тя помнеше много добре разказа на Изабел за двата рода.

И така, донасяше на Доминик обяда и сядаше тихо на първия ред в партера да гледа репетицията. Беше завладяващо и за няколко часа забравяше и себе си, и тревогите си. Забравяше дори, че Доминик е Доминик, нейният съпруг, така се вживяваше докрай в ролята си. Малко по малко театърът стана за София магическо място.

Но не и днес. Днес, като влезе, в омагьосания пристан цареше голяма бъркотия. Един от сценичните работници изтича покрай нея, другите актьори се щураха из пътеките между редовете в салона, някои седяха оклюмали по столовете. Почти завършеният декор за първо действие се бе килнал. София видя Изабел в трон от реквизита, а баща ѝ и Доминик се суетяха около нея. И от разстояние София виждате, че красивото лице на нейната зълва е обляно в сълзи.

Един от актьорите мина наблизо и София го хвана за ръката.

— Патрик, какво става?

Отначало я погледна, сякаш не я позна, после ѝ се усмихна.

— Ах, госпожо Сен Клер, страхувам се, че „Маджестик“ бе сполетян от лош късмет тази сутрин.

— Що за лош късмет? — извика София. Погледна сцената, но не видя почти нищо.

— Госпожица Изабел падна от стъпалата на сцената и си изкълчи глезена. Не може да направи и стъпка, а премиерата е утре — поклати тъжно глава Патрик.

— Да не е счупен? — попита София. В този момент вратата към фойето се отвори и влезе забързано мъж с рунтава бяла брада. Носеше черно куфарче и се запъти към сцената.

— Ах, доктор Мартин, най-после дойдохте — извика Уилям Сен Клер, като изтича до авансцената. — Дъщеря ми съвсем окуця, какъв трагичен инцидент.

— Папа, това, че си артист, не означава, че е необходимо да бъдеш толкова драматичен. Сигурна съм, че е само изкълчено и след малко ще бъда на крак — протестира Изабел. Но София позна по гласа ѝ, че я боли, и се разтревожи още повече.

— Това аз ще реша — каза докторът, изкачвайки стъпалата към сцената.

София тръгна след него. Доминик ѝ се усмихна разсеяно и тя се приближи до него, за да прошепне в ухото му:

— Много ли е пострадала Изабел?

Той сви рамене, загледан в Изабел и доктора, който коленичи пред нея.

— Всичко стана за миг. Спъна се и се претърколи по стълбището, преди някой да се усети. Когато папа я вдигна, тя плачеше, а глезенът ѝ

беше вече подут. Горкичката Изи. Изплашена е, че ще провали премиерата.

— О, престанете да се суетите! — викна Изабел. — Държете се, сякаш съм на смъртно легло. Просто паднах по стълбите. Добре съм.

Преди някой да успее да я спре, бутна настрана доктора и се изправи, но веднага се сгърчи от болка и изкрещя. Уилям я прегърна и я остави да седне отново на трона.

— Навехнали сте глезена много зле, госпожице Сен Клер — каза угрижено докторът. — Не бива да стъпвате на този крак поне седмица, ако не искате да предизвикате още увреждания.

— Цяла седмица ли? — разхълца се Изабел. — Не мога. Премиерата е утре. Нямам дубльорка, след като онази нещастница избяга в Париж. Трябва да прохода веднага!

— В никакъв случай, Изи — намеси се строго Уилям, но София виждаше колко е разтревожен. Прекара ръка през черната си коса. — Няма да разреши да пострадаш още повече. Ще представим миналогодишната постановка на „Дванадесета нощ“. В нея нямаш роля.

— Но публиката очаква нова пиеса — възрази Изабел. — Досега не сме играли „Двамата веронци“.

София наблюдаваше безпомощно. Това беше вече нейното семейство, а тя още се чувстваше толкова далеч от сцената, толкова безсилна. И тогава почувства нежно докосване на ръката си.

Вдигна поглед и видя, че Доминик я гледаше и се подсмиваше. Гледаше я с присвити очи, сякаш за пръв път преценяваше каква е.

— Татко — каза Доминик, — мисля, че мога да намеря решение. — Привлече София по-близо до себе си. — София ще поеме ролята, докато Изи оздравее. Тя изучава репликите с Изи и ги знае наизуст.

София ахна. Картината, която представляваха всички на сцената, сякаш замръзна. После присъстващите се вторачиха в нея.

— Превъзходно решение — продължи Доминик. — Няма да ни се наложи да претърсваме Лондон с лупа, за да открием актриса, която знае ролята, и костюмите са ѝ по мярка.

София се обърка. Изплаши се. Почувства се несигурна. Може би развълнувана? Свекърът ѝ я гледаше със зяпнала уста, като че ли беше същество от друг свят, което току-що се е залутало в неговия театър, и той няма представа какво да прави с него.

— Една Хънтингтън! В „Маджестик“! — мърмореше той. — Вероятно знае репликите. Но това не означава, че може да играе на сцена. Ясно ти е, Доминик, нали?

— Тя може да играе — настоя Доминик. — Освен това е толкова красива, че и да обърка някоя и друга реплика, никой няма да го е грижа. Представлението ще бъде истинска сензация.

Уилям продължаваше да гледа ужасено; сякаш се позамисли.

— Има нещо вярно. Но спомняш ли си, когато сестра ти Лили се опита да играе...

— Това сега няма да се случи. — Доминик дръпна София за ръката и ѝ се усмихна окуражително. — Покажи им, София. Знаем, че си научила ролята.

За миг се почувства вцепенена като всички на сцената. Усещаше само, че бяха вперили погледи в нея с очакване и скептицизъм. Тя беше Хънтингтън между Сен Клер и те естествено надяваха да се провали.

Но Изабел изръкопляска щастливо, сълзите ѝ пресъхнаха, а Доминик така се усмихна на София, че тя се изпълни с желание да даде всичко от себе си, да направи най-после нещо толкова добре, че да го зарадва. Да зарадва себе си.

Онези чувства на недоволство и на копнеж за свобода, които пазеше дълбоко в себе си, откакто се помнеше, се надигнаха у нея. Да стане актриса и да стъпи на сцената пред очите на цялото общество, означаваше да спечели неодобрението на целия си род завинаги, но тя все едно не можеше да спечели одобрението им. Сега го разбираше и въпреки огромния си копнеж, никога нямаше да се случи. Беше време да изгради сама новия си живот.

Вирна глава и каза много по-уверено, отколкото се чувстваше:

— Много добре. Ще играя.

* * *

На следващата вечер, докато чакаше да дойде нейният ред за излизане на сцената, все още не беше съвсем уверена. Беше изтъкана от нерви и почти не можа да спи, откакто се съгласи да замести Изабел. Доминик и баща му репетираха с нея ролята безброй пъти,

мъкнаха я по сцената, докато не ѝ се зави свят. После отиде в къщата на Сен Клер и Изабел ѝ даде няколко урока върху ролята.

Уилям изглеждаше все така отчаян, въпреки старанието на София, но за щастие изчезна нанякъде, докато тя беше в гримьорната, и не се налагаше да го гледа как кръстосва и си скубе косата.

— Ще се представиш идеално — говореше Изабел, докато я избутваше от гримьорната с новата си патерица. — Повече от идеално. Ще бъдеш смайваща! Ще се влюбят в теб.

София щеше на драго сърце да приеме и нещо далеч по-малко от любов. Каквото и да е, стига да не я замерят с развалени зеленчуци.

Докато шивачката се суетеше около нея с последни поправки на костюма ѝ, София впери поглед в сцената. Там съществуваше цял един нов свят и сега го наблюдаваше иззад кулисите, а не от ложата. Не така тайнствен, но не по-малко интригуващ. Съпругът ѝ беше почти неузнаваем, докато се движеше сред сценичния декор на някакъв град, който изглеждаше екзотичен под ефектното осветление. И тя трябваше да се появи на същото това място.

„Нека да не съсипя цялата тази красота“ — помоли се тя безмълвно.

Погледна нагоре и зърна Джеймс на един от пасажите. Той ѝ кимна и ѝ се усмихна насърчително. Тя също му се усмихна.

— Ваш ред е, госпожо Доминик — прошепна шивачката.

София си помисли, че ще припадне, така ѝ се зави свят. Но нейното ново семейство зависеше от нея. Пое дълбоко дъх и си представи, че това е само поредния бал на висшето общество. Беше се превземала на достатъчно много приеми. Излезе на сцената.

В първия момент беше заслепена от газеното осветление и от съзнанието, че десетки очи са вперени в нея. Доминик се приближи до нея, костюмът му от кадифе и сърма блестеше. Подаде ѝ ръка.

— Запази търпение, мила Юлия — каза той с глас, който беше на нейния съпруг, и все пак не звучеше като неговия. Беше по-дълбок, с по-плътен тембър.

И тогава стана истинска магия. Като че ли театърът изчезна и тя се озова в съвсем друг свят, където грееше ослепително слънце. Вече не беше тя. Изпълни се със съвсем различни емоции.

Беше Юлия.

Взе ръка за на Доминик и каза:

— Трябва да отида там, където няма лек...

* * *

Доминик никога не се бе чувствал по-горд с някого в живота си. И този някой бе Хънтингтън.

Наистина стават и чудеса.

Гледаше съпругата си, която стоеше в центъра на оживена компания. След всяка премиера баща му даваше малък прием за меценатите и приятелите в разкошното фоайе на театър „Маджестик“. На соарето винаги имаше много гости, шампанското се лееше и всеки бе нетърпелив да научи какво ще се играе до края на сезона. А тази вечер София бе звездата.

Взе чашата шампанско, която ѝ предложи Джеймс и му поблагодари с усмивка, докато слушаше какво ѝ говори лорд Малтревърс. Беше се преоблякла с нова рокля от зелен атлас, а в черната ѝ коса проблясваха изумрудите на гребените, с които бе прибрана косата ѝ. Тя също сякаш блестеше, и би трябвало, след онова, което постигна тази вечер.

Неговата съпруга бе самородна актриса. Излезе на сцената, като че ли цял живот е била нейна, показва съвършена интуиция към другите актьори, слушаше ги и изразяваше точно емоциите в съответната сцена. Тя разцъфтя, а тревожното изражение, което забеляза у нея след срещата с безчувствената ѝ майка, слава богу, изчезна.

— Справи се доста добре, мисля — чу баща си да казва с комична неохота.

Доминик се обърна и видя майка си и баща си. Майка му се усмихваше ведро както винаги и беше хванала здраво под ръка татко му. Доминик не се сдържа и се подсмихна, като видя киселата физиономия на Уилям. Баща му по никакъв начин не искаше представление в „Маджестик“ да пропадне, нито пък би си признал, че дама от рода Хънтингтън го спаси.

Дори въпросната Хънтингтън сега да е Сен Клер.

— Хайде, Уилям, знаеш, че си несправедлив — заувещава го мило Катрин. — София беше великолепна. Не съм виждала актриса да се въплъти така естествено на сцената от дебюта на нашата Изабел.

— Хм. Щом казваш, Катрин.

— Казвам го и знаеш, че съм права. — Катрин привлече до себе си Доминик, докато наблюдаваха как София очарова меценатите. — Трябва да се гордееш много, Доминик.

— Гордея се — призна той. — Представлението, което за малко щеше да се провали, пожъна триумф.

И през ум не му мина подобно нещо, когато срещна София Хънтингтън за пръв път в Париж. Бе подценил жестоко съпругата си.

София погледна през фоайето и улови погледа му. Уплаша се да не би да изглежда намусен, защото някакво мимолетно съмнение помрачи льчезарното ѝ изражение. Усмихна ѝ се веднага и тя му се усмихна. Помаха му, сякаш го викаше при себе си.

Но изведнъж замръзна. Гледаше някъде зад него и родителите му и ръката ѝ падна. Джеймс я хвана под ръка и лицето му стана изведнъж като буреносен облак.

Джеймс се обърна и видя, че вратата на фоайето е отворена. Там стояха мъж и жена малката блондинка, която беше с майката на София в парка, и висок, чернокос мъж, огледален образ на София. И точно зад тях беше лорд Хамънд, който наблюдаваше гостите с обичайното си високомерно презрение.

— Доминик, какво става? — попита майка му. Тя също гледаше към вратата.

— Това без съмнение е лорд Едуард Хънтингтън — отговори Уилям. Баща му не се изненадваше току-така и все пак гласът му прозвуча смаяно, като видя, че още един Хънтингтън се е появил на неговия прием. — Братът на госпожа Доминик. Струва ми се, че другият мъж е братовчед на херцог Карстън. Не го познавам, но славата му се носи из Лондон. Той не е бил на представлението. Какво прави тук?

Доминик вече се бе обърнал към жена си. Опасяваше се, че знае много добре какво прави лорд Хамънд тук.

ДНЕВНИКЪТ НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНТИНГТЪН

Разорени сме. Не ми се вярва, въпреки че пиша тези думи. Джон дойде на кон тази сутрин.

Изглеждаше посивял и изпит и никога не бях виждала толкова гневен човек. Заклучи ме в моята стая, беснеейки заради моето семейство, и че са го подвели да загуби толкова много пари. Но как е възможно? Ник и моят баща са били измамани както всички други! Не мога да престана да плача, но той няма да дойде при мен. Няма да ме чуе. Какво ще стане с мен сега?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво прави този негодник тук? — настръхна Джеймс и сви юмруци.

— Не съм съвсем сигурна — отговори София, вперила поглед в Хамънд като препарирана. За да не извърши някоя глупост, хвана под ръка девера си, който беше луда глава. Не и тук, в техния театър, театърът на Сен Клер, когато всички гости ги гледаха. Искаше да постъпи почтено със семейството, което вече бе и нейно, а не да им причинява още повече неприятности.

И все пак защо Хамънд се навърташе отново около нея? При това с брат й Едуард и неговата жена? Каква игра бе подхванал? Беше се надявала, че бракът й ще го прати подир друга плячка, но сега се опасяваше, че е сгрешила. Може би по този начин го бе настървила още повече.

— Хайде, Джеймс, ела с мен — каза тя възможно най-спокойно. — Няма значение какво прави тук, той не е поканен.

— В Париж не съм мамил на карти, нека да говори кой каквото си ще — ядосваше се Джеймс. — Върша лудории, признавам, но не и това.

— Знам — каза София и наистина знаеше. Джеймс никога не би мамил на карти. Беше млад, лесно си палеше, но спазваше същия личен закон на честта като своя брат. Скандалът е бил ход в играта на Хамънд.

— Ела с мен. Трябва да намеря Доминик, а не искам да минавам сама през салона.

Джеймс се съгласи, макар и неохотно. Нямахте да я остави сама, след като лорд Хамънд е някъде наблизо. Хвана го под ръка и тръгнаха между гостите. Почувства, че Джеймс е крайно напрегнат, че оглежда трескаво тълпата, но остана с нея.

С лорд Хамънд не се срещнаха. Но срещнаха брата на София.

— София — обърна се той към нея небрежно и я целуна леко по страната, като че ли не я бе виждал от миналата седмица. —

Изглеждаш чудесно. Бях направо изумен да видя тази вечер малката си сестричка на сцената. Представи се възхитително, предполагам.

София се разсмя неволно. Нейният брат никога не е бил любител на театъра и едва ли ще разбере дали едно изпълнение е „възхитително“, даже да се разиграе под носа му. Дори в момента погледът му се рееше и оглеждаше другите жени в салона.

Съпругата му сияеше, страните ѝ бяха розови като роклята ѝ с къдри и волани.

— Играта ви наистина беше чудесна, госпожо Сен Клер — каза тя срамежливо. — Ще ви гледаме ли често в „Маджестик“?

— Едва ли — отговори София. — Играх като дубльорка, понеже моята зълва, се нарани. Но се радвам, че сте харесали изпълнението.

Побъбри със съпругата на Едуард за последните лондонски новини, за новата модна линия на шапките, за събитията около кралското семейство, а междувременно Едуард и Джеймс се преструваха, че са някъде другаде. София хвърляше тайничко погледи към многото гости и тогава се случи това, от което се страхуваше — Лорд Хамънд се появи. Както винаги го придружаваше дама — красива, млада, червенокоса, с черна вдовишка рокля, накичена с диаманти.

София почувства изведнъж, че някой я прегръща нежно през раменете. Обърна се и видя Доминик до себе си. Той я насърчи с усмивка и тя за миг се успокои, дори след като Хамънд се приближи още повече до тях.

— Ах, щастливите младоженци — усмихна се Хамънд вежливо. Погледна София с леденостудени очи и тя още повече се зарадва, че Доминик е до нея. Едуард и съпругата му се извиниха и отидоха да си вземат по чаша вино. — Разрешете ми да съм един от първите, който ще ви поднесе най-добрите си пожелания. Много съм доволен, че скъпият ви брат и неговата съпруга ме поканиха тази вечер тук, госпожо Сен Клер, за да мога лично да ви поздравя.

— Много мило от ваша страна — каза любезно Доминик, — особено като имам предвид, че последната ни среща при мадам Бранкузи не беше толкова сърдечна.

София чувстваше колко напрегнат е Джеймс, като че ли едва се владееше. Надяваше се да не изпусне нервите си.

Хамънд махна презрително с ръка.

— Било, каквото било, да забравим миналото, нали така? Младият господин Сен Клер тогава беше пийнал, но съм сигурен, че си е взел поука. За разлика от други. — Хвърли поглед на тълпата гости. — Вашият баща жъне такъв успех със своя театър. В Лондон постоянно се говори за „Маджестик“. Дори се носи мътва, че кралицата искала да наеме постоянна ложа. Вярвам, че госпожа Сен Клер ще бъде голяма придобивка за театъра.

— Тя вече е — каза Доминик.

— Разбира се. Надявам се единствено вие и вашето семейство да сте много щастливи. И никога да не съжалите за вашия брак. Дотам се стига неусетно, когато решенията се взимат прибързано.

Хамънд като че ли каза всичко, което е възнамерявал, защото им кимна рязко и се отдалечи с облечената в черно дама, увиснала на ръката му.

— И това ако не беше кратко и ясно — каза Доминик.

— Негодник — изръмжа Джеймс. — Какво искаше да каже?

София кимна, но блясъкът на вечерта малко по малко погасна като светлините на рампата в края на драмата, и тя знаеше, че трябва да намери начин да прогони Хамънд далеч от своето ново семейство и този театър, който те толкова много обичаха.

ПОСЛЕДНИТЕ РЕДОВЕ ОТ ДНЕВНИКА НА МЕРИ СЕН КЛЕР ХЪНИНГТЪН

Джон ме изгони. Болна съм, имам треска, но той не желае да чуе моите молби. Господи, какво ще правя сега? Обичам го толкова много.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Прищевките на дявола“ беше фактически празен за трета поредна вечер.

София потупваше с ветрилото дланта си, докато обикаляше притихналите салони.

Притихнали, след като трябваше да бъдат претъркани с посетители и да ехтят от смях.

След първата вечер Доминик каза, че няма да се тревожи, ставаше въпрос за вечерта след появата на лорд Хамънд в театъра и пикантните клюки в сутрешните вестници. Доминик беше зает в театъра и не видя онова, което тя видя, когато се ангажира да наглежда клуба вместо него.

Изабел оздравя и се върна на работа. София нямаше нова роля, макар че Уилям ѝ бе обещал.

Но в клуба почти нямаше какво да се наглежда, въпреки че управителят бе напуснал внезапно.

Няколко стари и предани приятели на клуба играеха карти, никой не танцуваше. Въпрос на време беше и приходите от театъра също да спаднат. И тя осъзна, че независимо от надеждите, които възлагаше на брака си с Доминик, е рискувала при последното раздаване на картите. Беше подценила упорството и влиянието на противник като лорд Хамънд.

Да му бъде отнето онова, което желае — в случая нея — го настървяваше да го желае още повече. По този начин играта го възбуждаше стократно, точно обратното на нейните намерения.

А сега му даде и други пионки — съпруга си и неговото семейство.

София огледа още веднъж залата. Не знаеше дали това внезапно спадане на интереса към клуба и по вина на Хамънд, разбира се, но предчувстваше, че е именно така. Сега трябваше да обмисли свой план как да отвърне на удара.

— Госпожо Сен Клер — обърна се към нея един лакей, който носеше на сребърен поднос писмо, запечатано с печат с червен восък. — Току-що пристигна за вас.

Хамънд, разбира се.

Скъпа моя госпожо Сен Клер, предполагам, че се радвате на изключително спокойна вечер.

Колко жалко за прелестно заведение като клуба на вашия съпруг, но за това затишие може лесно да се намери лек, както и за много други неща. Ако искате съвета ми как да постъпите, моля изпратете ми съобщение в хотел „Карлайл“. Прилагам моята визитна картичка с указания и номера на стаята ми.

Както винаги, очаквам с нетърпение да видя красивото ви лице. Мога да бъда добър приятел, скъпа.

Лорд Хамънд

От писмото изпадна визитна картичка. На гърба ѝ беше изписан четливо номерът на стаята — 414.

София смачка яростно писмото и го хвърли в най-близката камина, но картичката запази.

След като си замина и последният посетител, София прибра незначителните постъпления, заключи клуба и се отправи към дома. Щеше да се прибере малко преди Доминик, пък и имаше нужда да бъде сама и да помисли.

Нейна бе вината лорд Хамънд да се появи в живота на семейство Сен Клер. Тя трябваше да го отстрани завинаги.

По пътя към къщи гледаше през прозореца на каретата другите карета, които изтрополяваха покрай нейната. Спомни си как бе преизпълнена с надежда в театъра само преди няколко дена.

Беше се осмелила да повярва, че животът им ще се нареди. Че наистина ще бъдат женени.

След това се появи нейната майка и на София ѝ бе показано много ясно, че от миналото човек не може да избяга толкова лесно. Между нея и Доминик все още имаше бариера, толкова висока, че почти не виждаше какво има над нея. Нейното семейство,

безразсъдните грешки от миналото ѝ, които въведоха Хамънд в живота им... нищо не бе заличено. И нямаше да бъде заличено.

София затвори очи. Доминик беше мил с нея след срещата с майка ѝ, отнесе се с разбиране.

Видя състрадание в очите му и това изглежда утежни още повече отношенията им. Бронята и защитната ѝ стена рухнаха от неговата страст. Но сега вече знаеше, че той крие нещо дълбоко в себе си, точно както и тя, откакто Хамънд се появи в театъра.

Най-ужасното бе, че вече съзнаваше любовта си към Доминик. Обичаше го и това не можеше да бъде пренебрегнато. Затова беше добре да се държат по-отчуждено, за да може да се помъчи да сложи в ред нещата.

София бръкна в чантичката си. На дъното ѝ напипа онова, което търсеше. Пистолетът на Камий беше там измамно красив.

Постави картичката на Хамънд до пистолета. Да, беше готова на всичко заради Доминик.

Нима имаше какво да губи?

Когато се прибра, Доминик си беше вкъщи. Беше се проснал на леглото само с панталон и разкопчана риза. Светлината от лампата позлатяваше кожата му и превръщаше разбърканата му коса в разтопено злато. Нейният красив съпруг. Заболя я сърцето, докато го гледаше.

Вдигна поглед от четивото си и ѝ се усмихна.

— Как беше в клуба тази вечер?

И тя му се усмихна, но от усилието ѝ се стори, че лицето ѝ ще се пропука. Как ѝ се искаше всичко да бе различно. Да се върне в онзи нощ, когато срещна Доминик за пръв път, да му се отдаде и да започне всичко отначало.

— Слаба работа — отговори тя. Седна пред огледалото на тоалетната маса и си свали ръкавиците и обещите. Започна да сваля бавно и фуркетите от косата си. Имаше главоболие, което се засилваше. — А в театъра как мина?

— Изи беше във форма, макар и да ходеше малко по-бавно от обикновено. Баща ми все пита кога ще се заемеш с друга роля. Всички питат за теб.

— Баща ти наистина ли се интересува? Колко мило от негова страна.

София си спомни магията на тяхната вечер на сцената, колко необикновена и прекрасна беше.

Надяваше се и Доминик да си спомня.

Както се пресягаше да вземе четката за коса, видя протритата кожена подвързия на дневника на Мери в края на тоалетната маса. Беше прочела последната страница тази сутрин. Разказът на Мери завършваше с потресаваща тъга, думите бяха зацапани с мастило и сълзи. Съпругът ѝ я бе изгонил. Всичките ѝ надежди бяха рухнали.

Какъв беше краят на нейната история? Може би беше по-добре София никога да не узнае.

Чу, че Доминик стана от леглото. Видя в огледалото как се приближи зад нея и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Това дневникът на Мери ли е? — попита тихо.

— Да. Тази сутрин прочетох последните бележки.

Докато наблюдаваше полуосветеното отражение на съпруга си, София реши. Взе дневника, после ръката му и го сложи на дланта му.

— Трябва да го прочетеш и ти, Доминик.

Той я погледна с непроницаемо изражение.

— Да започна ли още сега?

— Щом искаш. Аз ще се опитам да поспя.

София стана и роклята ѝ се свлече на пода. Доминик се взираше в дневника и тя го целуна нежно по страната.

После отиде до леглото и се пъкна под завивките. Съмняваше се, че ще успее да заспи, но беше толкова изморена, че усети как се унася, щом затвори очи.

Приспа я мекото шумолене на старите страници.

* * *

Слънцето надникна през прозореца, когато Доминик дочете дневника на Мери. Като го остави на тоалетната маса на София, остана изненадан, че нощта си е отишла и той е още в стаята си.

Тъгата на Мери, макар и след цели столетия, като че ли просмука всичко. Трудно му бе да проумее разказа ѝ. Като че ли стени от горчицина, които винаги бяха обграждали живота му, се срутواха и

старата омраза към Хънтингтън се разнасяше. Много съжаляваше за претърпяния крах, но да знае човек истината винаги беше по-добре.

Откакто се помнеше, слушаше разказа за Джон Хънтингтън, който разорил рода Сен Клеър, след като най-бездушно изгонил Мери, понеже не можела да зачене наследник. За това, че се е възползвал от връзките си в кралския двор, за да съсипе семейството на съпругата си. Но сега ставаше ясно, че и двете фамилии са били разорени в резултат на злощастния финансов заговор на херцога с подкрепата на краля. Не е било по вина на нито една от двете фамилии...

А невинната Мери, която е копняла само за любовта на съпруга си, е била наистина сломена.

От същата тази любов.

Доминик отиде до леглото и коленичи до спящата си съпруга. Бледорозовите лъчи на изгрева осветяваха лицето ѝ и той видя, че тя беше потресаващо бледа. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, челото ѝ беше сбръчкано, сякаш сънуваше тревожен сън.

И Доминик почувства спазъм заради нещо, което рядко бе изпитвал — разкаяние. Разкаяние, че не е бил съпругът, от когото е имала нужда, и когото е заслужавала. Допускаше и най-лошото — точно както Джон е постъпил с Мери.

Не знаеше края на историята на Мери, но знаеше, че може да направи историята на София по-щастлива. Ако тя му даде възможност, той трябваше само да измисли как.

Зави я и я целуна по челото.

— Сладки сънища, София — прошепна. — Прости ми, че не възнамерявах да бъда съпругът, от който имаше нужда. Сега съм до теб.

Можеше да се надява единствено, че тя някак го е чула.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

София бързаше по улицата, без да обръща внимание нито на шума, нито на блъсканицата.

Като че ли Лондон и неговият истински, делови живот не съществуваха. Мислеше само за едно-единствено нещо.

Да намери лорд Хамънд.

Нямаше представа как ще постъпи, като го намери. Знаеше само, че трябва да спре неговите заплахи, опасността, която представляваше за Доминик и неговото семейство.

Никога до този момент не бе изпитвала толкова безумен гняв. Същевременно беше абсолютно хладнокръвна, стряскащо спокойна, с ясна мисъл. Как се осмеляваше този мъж, когото почти не познаваше, да си въобразява, че има някакви права над нея? Как смееше да я обявява за своя собственост, само защото я желаше? Беше готов да съсипе живота ѝ, само защото тя не го желаше.

Нямаше намерение да понася повече. Сега трябваше да защити не само себе си. Трябваше да защити Доминик, своя съпруг.

Съпругът, когото обичаше. Нямаше да разреши нейните проблеми да съсипят неговия живот.

Нямаше да понесе, ако той страда, защото се е оженил за нея. Така че трябваше веднага да вземе мерки. Каквито и да са. Остави на Доминик бележка, в която обясняваше какво ще направи, и която той щеше да намери, след като се върне от театъра, а дотогава всичко щеше да е свършило.

Това беше най-малкото, което можеше да направи за него веднага.

София зави на ъгъла и се озова пред хотела, където беше отседнал лорд Хамънд. Загърна се по-плътнo с пелерината с качулка и се запъти към внушителната сграда. Изглеждаше спокойна и елегантна с прозорците с тежки завеси и портиерите с ливреи. Нямаше вид на място за драматични сблъсъци, но какво друго ѝ оставаше.

Пое дълбоко въздух и се усмихна по най-високомерния начин, който бе научила от майка си.

Ако излъчваше увереност, никой нямаше да я спре.

Извади картичката му от чантичката си и провери номера на стаята — 414. Докато прибираше визитката, почувства успокояващата тежест на пистолета на дъното на чантичката. Изглеждаше измамно фин с инкрустациите от слонова кост върху дървената дръжка, но знаеше, че ще свърши работа, ако се наложеше.

Докато се изкачваше по стълбището, постлано с килим, възприятията ѝ се изостриха.

Долавяше тежкия, земен мирис на лилиите във високите китайски вази, примесен с мириса на пчелен восък и скъпи парфюми. Почувства се силна и решителна. Историята приключваше сега.

Доминик ще бъде свободен.

На четвъртия етаж имаше просторна стълбищна площадка, осмоъгълно пространство, постлано с елегантен килим в червено и синьо, украсено с прелестни гоблени, които поглъщаха високият смях на модно облечената тълпа, насъбрана там. На една маса бяха сервирани шампанско и ордюври. Един лакей подаваше чаши на гостите, които се излежаваха на атлазените дивани, или се подпираха лениво на позлатените перила, откъдето се виждаше фойето ниско долу.

И в средата на компанията беше лорд Хамънд. Седеше на канапе до една от скъпите куртизанки, с която беше дошъл в „Прищевките на дявола“. Тя се облягаше на ръката му и се смееше кресливо, докато лорд Хамънд наблюдаваше гостите с леко подигравателна усмивка.

София не бе очаквала, че ще попадне на соаре, но я биваше да драматизира, както никой друг.

Може би беше по-добре, че имаше свидетели. Тогава Доминик може да се възползва от факта, че съпругата му е луда.

София смъкна качулката и пристъпи напред с усмивка.

* * *

София беше изчезнала. Нямаше я.

Доминик зяпна бележката, която държеше, като още не му се вярваше какво прочете. Върна се през глава след репетицията, изгарящ от нетърпение да заведе София на вечеря и да започнат да изграждат наново отношенията си. Да ѝ каже какво чувства. А тя беше отишла да потърси лорд Хамънд, беше се заклела, че той и неговото семейство ще бъдат в безопасност, понеже възнамерява да направи необходимото.

Не знаеше какво има предвид с тези думи, но си спомни бледото ѝ, напрегнато лице.

Разбираше, че трябва да я намери веднага, преди да е станало късно.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Скъпа моя госпожо Сен Клер! Толкова съм щастлив, че ще се присъедините към моята малка компания. Очаквах с нетърпение да ви видя отново.

Лорд Хамънд стана от канапето и се запъти към София с усмивка. Не обърна внимание на цупенето на жената, която остави, и на любопитните погледи на гостите. Виждаше само нея.

Взе ръката ѝ и се наведе да докосне страната ѝ с ледените си устни. София почувства, че я побиват тръпки, но си наложи да остане спокойна. Трябваше да изтърпи всичко, заради грешките в своя живот, защото възнамеряваше сега да ги разчисти.

— Знаех, че в края на краищата ще дойдете при мен.

— Да — промърмори София. — Разбрах къде е изгодата в моя живот.

— Вие сте много умно момиче, София. Все пак жалко, че изгубихме толкова много време.

София му се усмихна.

— Ще компенсирате ли това време сега?

— Разбира се. — Лорд Хамънд взе ръката ѝ и я поведе по коридора. — Ще отидем някъде, където е по-тихо, за да поговорим.

София хвърли поглед през рамо. Гостите отново разговаряха, но тя забеляза, че хвърлят тайно погледи към нея и лорд Хамънд.

— Не искам да ви отделям от вашите гости. Нямах представа, че давате прием днес, иначе щях да дойда по друго време.

— Вие сте най-важният ми гост, скъпа — каза той и прекара пръст по дланта ѝ. — И съвсем скоро на всички ще стане известно.

София заби поглед в пода, като се надяваше, че изглежда скромна и срамежлива. Всъщност се опитваше да прецени колко време ще ѝ отнеме да отвори чантичката си.

— Аз... аз още съм омъжена жена, лорд Хамънд, макар и да бе грешка.

— Грешка, която скоро ще бъде коригирана. — Той се наведе до нея, шепнейки в ухото ѝ, и тя усети топлия му дъх върху кожата си. — Мога да ви дам много повече от мъж като Сен Клер. И сега, след като проумяхте този факт и дойдохте при мен, „Прищевките на дявола“ може да продължи да работи, а той и неговото семейство могат да се върнат към плебейските си занимания без вас. На моите приятели ще им бъде приятно, че няма да бъдат лишени от любимото си казино.

— Надявам се — каза София. — Той не може да ми даде необходимото място в обществото, но не бих искала да се лиша от клуб с толкова много забавления.

— Каквото пожелаете, скъпа, ваше е. — Зави по коридора и я поведе към вратата на стая 414. — А сега нека да ви наля чаша шампанско и ще си поговорим хубаво и спокойно за бъдещето.

София стисна чантичката си по-здраво и го последва. Сърцето ѝ биеше лудо, чувстваше тялото си вледенено. Но умът ѝ беше странно ясен.

— Може би ще пожелаете да отидем пак в чужбина? — каза той, като отвори вратата и я въведе с ръка върху гърба ѝ, давайки да се разбере кой е собственикът сега. — В Баден-Баден и в Париж бяхте в стихията си. Лондон не заслужава вашето внимание.

София се огледа. За нейно облекчение се намираха в гостна, а не в спалня — малка и разкошна, също толкова луксозна, както фойето на хотела. Въздухът беше горещ и задушлив от тежкия аромат на големи букети разцъфнали рози.

— Може би — отговори тя, като го наблюдаваше, докато отиваше до маса, на която в боен ред бяха строени бутилки вино. След като вече се бе домогнал до нея, София бе сигурна, че интересът му няма да се задържи достатъчно дълго, за да отидат в чужбина. Беше срещала мъже като него много пъти. Ще бъде с нея до следващото предизвикателство, като остави след себе си нейния живот и живота на съпруга ѝ и неговото семейство в развалини. Още един човек от рода Хънтингтън съсипал друг Сен Клер.

Хамънд наля две чаши шампанско. Тя отвори чантичката и извади пистолета. Когато той се обърна към нея, София бе насочила оръжието към него.

А той се усмихваше с още по-голяма възхита.

— Хайде, скъпа, тъкмо се вразуми. Не го унищожавай с тази жалка мелодрама. Толкова е забавно, колкото може да се очаква.

София поклати глава.

— Да, вразумих се. Обичам съпруга си и няма да допусна някой да му навреди.

Включително и тя самата.

— Нямам абсолютно никакво намерение да му навредя — каза Хамънд. Остави бавно чашите на масата. — Той не ме интересува, освен че в момент на глупост си се омъжила за него. Но това вече е минало, след като дойде при мен.

— Не съм дошла при теб — каза тя. Все още чувстваше това странно, студено спокойствие, което я обгръщаше, и сякаш наблюдаваше ужасната сцена отстрани. — Познавам мъжете като теб. През целия си живот съм била зависима от тях. Ти искаш да притежаваш хората, да ги контролираш. Аз не искам повече да ме контролират.

Вбесяващата му усмивка потрепна леко и тя долови сянка на съмнение в очите му.

— Може би сега разбираш, че си имаш работа с луда — каза тя.

Изведнъж той посегна да я удари. Юмрукът му уцели края на маншона. Тя ритна Хамънд и насочи пистолета. В този момент на паника и ярост, нямаше време да се прицели. Стреля напосоки.

Чу гръмогласните ругатни на Хамънд и звука от счупени чаши. Той я сграбчи през талията и я блъсна на земята. Пистолетът отхвъркна от ръката ѝ и се плъзна по пода. Тя се опита да пропълзи до него, но Хамънд я блъсна отново. Главата ѝ се удари в пода и за момент стаята се завъртя пред очите ѝ, около София се спусна мъгла и изпита силна болка и гадене.

— Умопобъркана никаквица — каза той дрезгаво и тя почувства, че маха пелерината ѝ и разкъсва роклята ѝ. — Предложих ти всичко, а ти какво направи? Да ме убиеш ли се опита?

София отвори уста да изкрещи, но той я запуши с ръка. Не можеше да диша. Помъчи се да си освободи ръката и да го удари, да го ритне, но той я държеше здраво под себе си.

Стаята притъмня. Точно когато усещаше, че припада, чу трясък и вратата се отвори.

Хамънд отпусна едната си ръка и тя се претърколи под него.

На вратата беше застанал Доминик, Доминик с очи пламтящи от неподправена ярост.

— Махни се от нея, развратно л... — изфуча и се хвърли върху Хамънд.

София едва успя да се отдръпне, преди Доминик да удари Хамънд в лицето, от което той политна назад. Доминик продължи да го удря.

София скочи на крака и взе пистолета от пода. Залепи се до стената и се опита да се прицели в Хамънд. Но беше невъзможно. Те се търкаляха из стаята, размахваха се юмруци.

Спомни си нощта в Париж, когато Доминик беше подхвърлен пред прага ѝ, целия в рани и кръв. Тогава разбра, че не всички рани са от уличните побойници, и че Доминик е опасен мъж.

Сега се убеди напълно от методичния начин, по който се биеше. Въпреки гнева си, не се биеше като обезумял.

Хамънд беше под класата на Доминик. Явно никога не му се бе налагало да прибегва до физическа сила, когато преследва желанията си. Не и когато изнудва и влиятелните му роднини уреждат измамите. Но не беше и хилав. Нанесе силен удар в лицето на Доминик и той залитна назад. София изпищя. Но бързо се съвзе, пъргав и силен както преди.

Хамънд се извърна изведнъж и сграбчи ръката на София. Дръпна я към себе си и тя изпищя. После с едната си ръка я стисна за гърлото. Започна да се задушават и стаята отново се завъртя.

— Пусни я — настоя Доминик. — Тази битка е между теб и мен, тя няма нищо общо.

— Точно обратното — изрече задъхано Хамънд. — Аз искам само нея. Ти си този, който пречи. Ако сега напуснеш, оставяш я на мен. Ще спазя сделката, въпреки че тя се опита да ме измами.

— Никога няма да я оставя — каза Доминик, ужасяващо спокойно.

— Тогава ще умреш заедно с нея. На мен ми е все едно. Всъщност такъв край ми харесва изключително много — долнопробен актьор и лъжлива блудница, жертва на прекаленото си самочувствие.

Хамънд стисна София още по-силно за шията и тя почувства, че попада в тъмнина. Сякаш заглушаван от рева на океана, чу Доминик да вика името ѝ.

„Доминик.“ Не, не, не можеше да го остави. Той я потърси, обичаше я. С последни сили хвърли към него пистолета, който още държеше.

Точно когато се свличаше на пода, чу някаква жена да пищи. В този момент Хамънд я пусна изведнъж, сякаш стреснат от писъка. Последва силна експлозия, замириса остро на барут, разнесоха се още писъци.

След това всичко като че ли застина. София усети килима да бode страната ѝ, но не си усещаше тялото. Сякаш се носеше извън него като в кошмар.

— София! — Гласът на Доминик проби тази мъгла. Звучеше ужасен, изплашен. Нима е възможно? Беше винаги хладнокръвен, сдържан, дори в най-страстни моменти, дори по време на бой. Винаги криеше истинските си емоции зад своето красиво лице. — София, кажи ми нещо. Погледни ме. Наругай ме, каквото искаш направи, само не умирай!

София събра всичкия си кураж и се претърколи по гръб. Отвори очи и видя над себе си зелените очи на съпруга си. Беше ранен и по лицето му се процеждаше кръв.

— Аз... аз съм жива — прошепна тя. Помъчи се до го докосне, но не можа да вдигне ръката си.

— Благодаря ти, Господи. Прекрасна, чудесна, глупава жена. Какво щях да правя без теб?

Доминик я взе на ръце.

София видя тялото на лорд Хамънд, проснато по очи на пода, в разпростираща се бавно локва кръв. Жената, чийто писък отвлече вниманието му, стоеше на вратата. Беше скрила лицето си в длани и двама мъже я придържаха от двете ѝ страни. Тълпа зяпачи се събираше зад тях и някакъв мъж, който се представи за собственик на хотела, се опитваше да въведе ред с крясъци.

Но на София всичко това ѝ струваше много далечно и неясно. Единственото, което ѝ се струваше реално, беше Доминик, ръцете му около нея, неговото тяло до нейното. Осезаемо и живо.

И тя се отпусна, пропадна в тъмнина, но най-сетне знаеше, че сега и завинаги той ще бъде до нея.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

София изохка, щом почувства, че тялото ѝ се пробужда. Светлината като че ли напираше върху клепачите ѝ и я принуждаваше да се измъкне от спокойното безсъзнание на сънищата.

Обърна се на една страна, цялото ѝ тяло я болеше. Не можеше да преглътне и за момент се обърка. Какво се бе случило с нея?

И тогава си спомни. Лорд Хамънд, планът ѝ да се изправи срещу него, Доминик... и как всичко се обърка.

Седна и главата неистово я заболя при внезапното движение.

— Легни, София — нареди ѝ нежен глас. Хладни, внимателни ръце, я накараха да легне отново. — Беше в силен шок. Трябва да почиваш.

София се обърна сепнато и видя, че майката на Доминик седеше на ръба на леглото.

Усмивваше се, но София долавяше по чертите на красивото ѝ лице, че е разтревожена. Огледа стаята — слънчева спалня в бледи тонове, но двете бяха сами.

— Доминик? — промълви тя. Гласът ѝ бе дрезгав и едва изговори името му.

— Не се безпокой, скоро ще се върне. С баща си отидоха при съдията. Не искаше да тръгне, преди да се увери, че си добре, но не можеше да отлага повече.

— Съдия ли? Не — изохка София, обхваната от смразяваща паника. — Ще го пратят в затвора, и то по моя вина.

— Няма да го пратят в затвора. — Катрин притисна София да легне. Беше внимателна, но изненадващо силна. — Не го съпроводи полицаи, нито пък някой му сложи белезници.

София лежеше на възглавниците, но не можеше да се успокои. Мачкаше дантеленя край на чаршафа, усещаше дори тежестта на венчалната си халка.

— Но мъжът, когото Доминик уби... беше роднина на херцог Пендрейк.

— Но е имало свидетели, които са видели какво е станало. Че този лорд Хамънд се е опитал да те убие и Доминик е защитил жена си — каза Катрин със спокоен глас. — Един от онези мъже е братовчед на кралицата. Дори Пендрейк не би искал да си има неприятности с кралското семейство. Доминик ще се погрижи за всички формалности и скоро ще си дойде. Междувременно трябва да си почиваш.

София кимна, увереността на свекърва ѝ я поуспокои.

— Не се съмнявам, че имаш право. Само че... ами, свикнала съм сама да вода своите битки.

— Вече не си сама, София — каза Катрин и стисна нежно ръката на София. — Доминик ни разказа как си скъсала със семейството си. Сега ние сме твоето семейство. Можеш да бъдеш колкото си искаш ексцентрична, но винаги ще бъдеш една от нас. А ние защитаваме своите.

— Доминик не биваше да ме защитава — възрази София. — Аз допуснах толкова много грешки...

— Миналото остава в миналото. Сега всичко ще бъде наред. — Катрин ѝ намигна шеговито. — Добре че Доминик се е появил и те е спасил. Мъжете Сен Клер обичат да се държат понякога като герои от средновековна поема. По този начин чувстват, че вършат нещо полезно.

София прихна и се задави.

— Положително има и по-лесен начин да се чувства Доминик полезен.

— Надявам се. Е стига драми. — Катрин взе от масичката до леглото една чаша. — Ето пийни от това. Настойка от лайка с мед, за да облекчи болката в гърлото.

София взе чашата и отпи глътка.

— Благодаря. Като че ли ще помогне.

— Докторът каза, че трябва да се грижиш повече за себе си заради бебето и всичко останало.

София едва не изпусна чашата.

— Бебе ли?

Катрин ѝ се усмихна.

— Да. Не знаеше ли? Беше в безсъзнание, когато дойде докторът, но мислех, че си знаела.

— Не... не знаех. — София притисна ръка до корема си. Нямаше как да усети нещо, но наистина ли там имаше мъничък живот? Бебето на Доминик! — Той сигурен ли беше?

— Толкова сигурен, колкото може да бъде един доктор, предполагам — разсмя се Катрин.

— Ако знаех, никога нямаше да отида при Хамънд.

Прилоша ѝ, като си помисли какво можеше да се случи с детето ѝ.

— Естествено. Но аз съм наистина безумно щастлива, София... ще си имам второ внуче. Първо на Ейдън и Лили, а сега и ти.

Дори да беше наполовина Хънтингтън ли? Дълбоко в себе си София още изпитваше онова слабо съмнение, но изгуби дар слово. Не можеше да изрече и дума. Беше развълнувана до дъното на душата си.

— Но сега си почивай — каза Катрин. — Доминик ще се върне скоро. Ще бъда съвсем наблизо отвън, ако имаш нужда от нещо.

Катрин подпъхна завивката около София и излезе тихо от стаята. София затвори очи и си представи бебето, което се бе сгушило у нея, бебето, което вече бе преживяло толкова много.

— Никога повече няма да застраша живота ти — прошепна тя. — За мен ще бъдеш винаги на първо място. Обещавам.

„И татко ти скоро ще се върне“ — добави тя. Трябва да се върне. Трябва да му каже колко много съжالياва. Колко много иска те тримата да имат ново начало.

Унесе се и заспа. Събуди я лека милувка по ръката ѝ. Отвори очи и видя, че в стаята беше притъмняло с настъпването на вечерта. Доминик седеше до нея. Изглеждаше изморен, косата му беше в безпорядък, но ѝ се усмихваше нежно.

— По-добре ли си? — попита тихо.

— Доминик — извика тя. Седна, прегърна го през тила и се притисна до него. Искаше само да усеща, че е истински, че е до нея. — Ти се върна.

— Разбира се — разсмя се той. — Къде другаде да отида?

— А не те ли застрашава затвор? Много се изплаших, когато се свестих и теб те нямаше...

Той поклати глава.

— Не, вероятността е минимална. Бях разпитан, но братовчедът на кралицата и другите свидетели подписаха показания, че става

въпрос за самозащита.

— Но ще се разрази голям скандал — предположи София. Знаеше какъв фурор ще предизвика такава зловеща сцена, като тази в хотела.

— Да, много, много голям — съгласи се той. — Но това нас не ни засяга. Кога сме се интересували от общественото мнение?

София се разсмя.

— Никога. Но бебето...

— Горкото бебе с такива пропаднали родители. — Доминик се изтегна до нея и сложи нежно ръка върху корема ѝ, там, където тяхното дете се бе приютило. — Но ще обградим с нашите най-нежни грижи него или нея. То ще знае, че го обичаме, независимо какви бели си навлича.

София прекара леко пръсти през косата на Доминик и приглади непокорните кичури.

— Доминик, повярвай ми, не знаех за бебето, преди да отида при Хамънд. Никога не бих застрашила живота на нашето дете. Искях само...

Той я погледна. Зелените му очи проблеснаха в полумрака.

— Какво искаше?

— Да те защитя. Ожени се за мен, за да ми помогнеш да се изплъзна на Хамънд, а той щеше да се възползва от това положение, за да те съсипе. Не можех да го разреша.

— И рискува своя живот ли? Защо?

— Защото те обичам. Обичам те и съм готова на всичко, за да те пазя. Имаше право, като ми каза, че сме от една порода. Нахвърляме се на живота, понякога без да се замисляме, защото жадуваме за неговата пълнота. Но ако се пазим един друг...

— Тогава сме създадени един за друг. Никой друг не би могъл да го стори за нас. — Доминик седна до нея и обгърна нежно с длани лицето ѝ. — И аз те обичам, София. Не бих могъл да живея без теб. Ще направя всичко за теб, абсолютно всичко, за да се реванширам за начина, по който се отнасях към теб.

София се разсмя, макар че се страхуваше, че по-скоро ще се разплаче. По-съвършен момент от този не бе изживявала.

— Бих казала, че като се втурна да ме спасяваш от един способен на убийство луд, извърши истински подвиг.

Доминик се разсмя и я разцелува по страните, веждите и по върха на носа.

— Щом изпаднеш в беда, ще бъда до теб. Доколкото разбирам, ти също.

— Да. — София го прегърна и го притисна силно до себе си. — Обещай ми, че няма да има повече тайни. Че никога няма да се разделим.

— Обещавам. Твой съм завинаги. Аз, ти и нашето дете. Ще направя всичко възможно да бъдем истинско семейство.

— Все пак необикновено семейство.

— Разбира се. Ние сме Хънтингтън — Сен Клер. Едва ли има по-необикновена женитба.

София целуна съпруга си и му се усмихна, засияла от неподправена радост.

Да, никога не е имало по-съвършена женитба от тази.

ЕПИЛОГ

Единбург, една година по-късно

— Не, миличка, трябва да сме много, много тихи. Папа репетира.

София се усмихна на дъщеричката си, докато буташе детската количка по коридора в театъра. Малката Мери Сен Клер ѝ се усмихваше, зелените ѝ очи светеха изпод дантелите на шапчицата.

— Знам, че ще мълишиш — гукаше София. — Защото си най-доброто бебе на света.

Вкара количката през отворената врата на една от ложите и театърът се разкри изведнъж пред тях. Просторното тъмно пространство с празните редици столове с позлата и кадифе и ярко осветената сцена, където репетираха „Както ви се харесва“. Сцените с участието на София днес не се репетираха, затова имаше на разположение цели часове, които да прекара с Мери и да запознае дъщеря си с театъра.

Доминик се дуелираше, въртеше рапирата и се смееше. София виждаше, че е в стихията си.

Вече не влизаше в роли на злодеи, а само на герои, които изпълваха с трепет сърцата на зрителите. Както изпълваше с трепет нейното сърце, всеки път щом го погледнеше. Както знаеше своето истинско място, всеки път щом излизаха заедно на сцената.

София се усмихна, като се настани на един от столовете, и взе Мери в прегръдките си.

Откакто дойдоха в Единбург, за да играе Доминик в театъра на сестра си Лили и да избегне скандала в Лондон, всичко изглеждаше като истинска идилия. Лондонските неприятности и смъртта на Хамънд им се струваха толкова далеч. Тук, в този старинен град с възвишения и улици, настлани с обли камъни, с нови театри, започнаха нов живот.

— Твоят папа ще завладее Единбург с тази роля — каза София и Мери изгука, след което хвана панделката на бонето на София и я задъвка.

— Наистина ще го завладее... както и майката на Мери — каза братовчедът на София Ейдън, като влезе в ложата. — Ще пожънем голям успех тук, в „Северен Маджестик“. Всеки иска да гледа прочутите господин и госпожа Сен Клер. Как сте днес, красиви дами?

— Много сме добре, наистина — засмя се София. Мери се усмихна и подаде една топчеста ръчичка на любимия си чичо.

Друго едно предимство на бягството от лондонските неприятности бе, че се срещна с Ейдън отново и се запозна с неговата жена, и с техните новородени близнаци.

Никой не знаеше по-добре какво изпитание е да се осъществи брак между Хънтингтън и Сен Клер. Нито каква изключителна радост. София не беше срещала по-щастлива двойка.

С изключение на себе си и Доминик.

— Как е Лили? — попита, като гледаше как Ейдън си играе с Мери.

— Заровила се е в нейните счетоводни тефтери и е смехотворно щастлива. Никога няма да разбере страстта на тази жена към цифрите — отговори Ейдън. Усмихна се на нея и на Мери. Репетицията на сцената продължаваше. — Прекрасно е, че си толкова щастлива, Софи. Тревожеш се за теб.

София се разсмя.

— Тревожил си се за мен ли? Ти загазваше много по-често от мен.

— Но ти винаги изглеждаше толкова недоволна от положението си, винаги искаше повече, винаги се бореше срещу всичко.

София погледна към сцената. Доминик обясняваше сценичните жестове на един актьор, ръкомахаше оживено и се смееше. Нейният красив, елегантен съпруг.

— Тогавя бях нещастна и затова се държах безразсъдно и необузвано, не виждах изход. Не виждах друг начин на съществуване. Но сега...

— Сега имаш всичко, което искаш — семейство, кариера на актриса.

— Да. — София хвана мъничката ръчичка на Мери и се загледа в Доминик, който си взимаше жакета, и все така се смееше с другите актьори. — Имам всичко, което съм искала. Ти също.

— Да, така е. — Ейдън ѝ се захили по неговия безгрижен маниер. — На кого от нас би му минало през ум?

— Двете черни овци не се справиха толкова зле.

Ейдън погледна към сцената.

— Явно сутрешната репетиция завърши. Ще отидем ли за обяд при Лили?

Слязоха по задното стълбище и Ейдън свали количката. Мери гледаше декорите с ококорени и омаяни очи както винаги, когато беше в театъра. Мъничка, бъдеща актриса.

— Ето ги и моите любими момичета! — каза Доминик, като се появи на сцената. — Как ви се видя това действие?

— Много добре, разбира се — отговори София, докато той я прегръщаше. Мери загука радостно и подаде ръчичката си от дебелата пеленка, с която бе увита. — Мери е абсолютно омаяна. Щом се разстрои, трябва само да я доведем в театъра и тя се успокоява веднага.

— Моята мъничка любима. — Доминик взе Мери, притисна я до рамото си и се наведе да целуне София чувствено и дълго. — Казах ли ти днес, че те обичам?

София се разсмя и също го целуна.

— Не и от сутринта. Но на мен никога не ми е достатъчно...

Издание:

Автор: Лоръл Маккий

Заглавие: Греховни тайни

Преводач: Нина Николаева Рашкова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медия АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-158-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8077>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.